SECRETUL CELOR TREI LUMI

PETER DEUNOV

ORIZONTURI SPIRITUALE

EDITURA ORFEU 2000

iubirea, înţelepciunea şi adevărul în viaţă, pentru binele tuturor fiinţelor.

Învăţătura augustei Frăţii Albe Universale se bazează pe trei principii: Dragostea, înţelepciunea şi Adevărul, care formează tripla revelaţie a Dumnezeului unic.

Cele trei aspecte ale divinităţii manifestate sunt fundamentele oricărei înţelegeri şi realizări spirituale.

Lucrarea fundamentală a discipolului care aspiră la comunicarea cu ierarhia Maeştrilor omenirii constă în supravegherea atentă a ceea ce primeşte sau emană din el prin intermediul gândurilor, sentimentelor sau acţiunilor sale din viaţa cotidiană.

Secretul celor trei lumi: lumea divină, lumea spirituală şi lumea materială, sau pentru oameni: gândirea, sentimentul şi voinţa, este cheia care deschide poarta adevăratei cunoaşteri iniţiatice şi care permite rezolvarea tuturor problemelor existenţei.

Cel care nu cunoaşte această cheie este condamnat la studierea exclusivă a lumii faptelor materiale, neglijând lumea legilor şi principiilor care sunt forţele motrice ale lumii vizibile. Astfel el se mulţumeşte cu suprafaţa lucrurilor şi rămâne prizonierul domeniului aparenţelor, al iluziei fără a putea atinge plenitudinea vieţii şi adevărata cunoaştere.

Ştiinţa celor trei lumi este cheia care deschide toate porţile iniţierii.

Prefaţă

Pentru a înţelege sensul vieţii, trebuie să acceptăm să-i urmăm învăţăturile, să devenim elevi conştienţi ai marii forţe a vieţii care însufleţeşte universul.

Sensul vieţii rezidă în faptul că pământul este o şcoală uriaşă şi că oamenii vin aici pentru a face anumite experienţe, pentru a se îmbogăţi, a se îndrepta şi a progresa rapid.

Această şcoală a vieţii divine are trei nivele: şcoala suferinţei, pe care o cunoaşte toată lumea, şcoala înţelepciunii şi şcoala iubirii. Fiecare fiinţă trebuie să treacă prin aceste trei şcoli pentru a atinge plenitudinea dezvoltării sale armonioase.

Pentru a pătrunde în şcoala înţelepciunii trebuie să fii deja un discipol conştient şi să accepţi să lucrezi asupra propriei tale materii, să-ţi activezi viaţa interioară; aceasta este şcoala în care este dată cheia trinităţii.

Şcoala iubirii corespunde lumii divine, fiind şcoala fericirii, a libertăţii, a plenitudinii, învăţătura învăţătorului Iisus fiind generată de strălucirea acesteia.

Cei ce nu acceptă nici dragostea, nici înţelepciunea se pomenesc obligatoriu în şcoala suferinţei, a încercărilor. Nu este însă o pedeapsă, ci o etapă necesară dezvoltării armonioase a omului.

Necazurile, suferinţa conţin ele însele multă înţelepciune şi dragoste. Ele sunt adesea necesare trezirii sufletului.

În şcoala vieţii divine, recunoaştem trei forţe care formează tripla revelaţie a Dumnezeului unic. Aceste trei forţe, aceste trei aspecte ale divinităţii materiale, sunt baza indispensabilă a înţelegerii învăţăturii universale. Toate religiile esoterice le menţionează şi se poate spune că secretul celor trei lumi este cheia care deschide porţile iniţierii în înţelepciunea divină.

În învăţătura Johanită (*Sectă din Orient ai cărei membri sunt botezaţi în numele Sfântului Ioan Botezătorul*) o numim „Tripla revelaţie a lui Dumnezeu” sau „Ştiinţa Trismegistă”. Termenul „Trismegist” înseamnă de trei ori mare; el desemnează starea de fapt a celui ce posedă ştiinţa celor trei lumi: lumea divină, umană şi a naturii vii.

Pentru a fi un „Trismegist”, trebuie nu numai să cunoşti cele trei lumi, ci şi raporturile, schimburile care au loc permanent între acestea. Iniţiaţii sunt interesaţi îndeosebi de

raporturile, de legăturile ce ţin laolaltă fiinţele şi diferitele ierarhii din natura vizibilă şi invizibilă.

În cazul oamenilor, această triplă revelaţie a unităţii divine se regăseşte în facultatea de-a gândi, simţi şi înfăptui. Toată lucrarea unui discipol ce înaintează pe calea luminii în cadrul şcolii înţelepciunii constă în a-şi dezvolta armonios aceste trei facultăţi, prin care se poate dezvălui şi manifesta lumea divină a iubirii. În cadrul intelectului, aceasta revelaţie produce lumina înţelepciunii, în al inimii - căldura dragostei, şi în cadrul vieţii - puterea libertăţii. Aceste trei elemente sunt cele datorită cărora un discipol se poate înălţa până la cunoaşterea adevărului, pentru ca apoi să îl transpună în faptele sale.

Dacă un discipol aspiră la cunoaşterea adevărului unic şi absolut, el poate, precum Buddha, să ia decizia de-a se aşeza sub un copac în poziţie de meditaţie şi să facă un efort formidabil de concentrare a gândirii pentru a se înălţa spre lumea adevărului. El îşi îndreaptă atunci gândurile spre adevărul unic ce înglobează toate micile adevăruri particulare, toate punctele de vedere mai mult sau mai puţin limitate. El reflectează, construieşte concepte şi caută o definiţie clară, o viziune limpede a adevărului. Când de pe urma meditaţiei sale ţâşneşte lumina, discipolul şi-a atins scopul, cunoaşte acum adevărul şi îl înţelege. Acum, el nu mai are nevoie să-şi concentreze gândurile asupra acestui subiect, deoarece gândirea vie nu e interesată decât de ceea ce nu cunoaşte încă. Când ştii cu adevărat un lucru, nu te mai gândeşti la el, e firesc. În acest sens, discipolul înţelege că viziunii sale îi lipseşte ceva, şi are acum nevoie să resimtă prin intermediul simţurilor sale interne ce anume este adevărul ca sentiment. El ştie instinctiv că acest simţământ interior îl va face să înainteze şi mai departe pe calea căutării adevărului. Atunci, el îşi începe concentrarea senzitivă şi elaborează în sinea lui sentimentul adevărului absolut.

O dată ce acest sentiment şi-a făcut apariţia, el poate să resimtă în străfundurile sale ce anume este adevărul.

El are acum o înţelegere a adevărului prin intermediul celui de-al doilea centru al sentimentului. Această nouă înţelegere pare plină de căldură. Discipolul simte însă că mai există un element care îi scapă pentru a atinge esenţialul, adică plenitudinea revelaţiei. Din acest motiv, el hotărăşte să

perseverează în concentrarea sa, deoarece simte nevoia de a fi adevărul, de a fuziona cu el, de a se contopi cu el pentru a atinge unitatea desăvârşită, identificarea, şi de a ieşi din separaţie.

Pentru a cunoaşte în mod real adevărul, trebuie ca tu însuţi să fii adevărul, să fii una cu el. În această experienţă, discipolul descoperă că specificul separaţiei este o iluzie şi că în realitate el a fost mereu una cu adevărul, legat indisolubil cu acesta, dar că nu o ştia, uitase. El simte senzaţia de-a se trezi dintr-un vis îndelungat. Acesta este punctul final al revelaţiei.

Ca subiect de concentrare am luat adevărul, dar discipolul e liber să aleagă subiectele care i se potrivesc mai bine. Dacă, de exemplu, ia ca subiect o portocală, el începe prin a-şi concentra gândurile şi îi analizează culoarea, forma, compoziţia chimică, funcţiile... Este faza de concentrare intelectuală.

Apoi, el trebuie să încerce să simtă portocala, şi pentru aceasta o va coji şi o va mânca, gustându-i savoarea, impregnându-se de parfumul ei... aceasta fiind concentrarea senzorială. Apoi, se va identifica cu portocala pentru a deveni una cu ea, aceasta fiind concentrarea vie, trăită. Chiar şi în simplul fapt de-a mânca o portocală regăsim legile ştiinţei trismegiştilor.

Omul ştie prin intelect că portocala e bună pentru el, ştie unde să o găsească şi cum să o cojească... Apoi o gustă, o savurează, apoi în sfârşit îi asimilează elementele care vor fuziona cu el în alchimia digestiei. Recunoaştem clar aici cele trei faze ale procesului cunoaşterii iniţiatice, a percepţiei inteligibile.

Omul poate percepe fiinţele prin intermediul minţii sale, a sentimentelor sale şi a vieţii. Prin gândirea activă, un discipol ţese o punte de lumină între ignoranţa sa şi cunoaştere, tot aşa cum noaptea aprindem lumina pentru ca ea să ne dezvăluie obiectele. Dar cunoaşterea astfel dobândită nu este completă, deoarece această lumină a gândirii nu face să apară decât latura exterioară, suprafaţa lucrurilor, tot aşa cum coaja portocalei ascunde pulpa şi sâmburii, cu toate că în acelaşi timp ea dezvăluie acţiunea şi prezenţa lor. Sâmburii simbolizează spiritul, iar fructul în sine - sufletul. Coaja, corpul fizic, materia ascunde spiritul şi sufletul, dar în acelaşi timp ele dezvăluie acţiunea şi prezenţa lor. Dacă discipolul vrea să pătrundă latura

interioară a lucrurilor, el trebuie să-şi dezvolte sensibilitatea. Cu toate acestea, chiar şi prin intermediul sensibilităţii, cunoaşterea nu este încă desăvârşită, deoarece lipseşte esenţialul: viaţa intimă, spiritul. Abia prin intermediul celui de-al treilea centru de cunoaştere devine discipolul ceea ce voia să ştie, putând spune: „Sunt asta”, deoarece cunoaşterea a devenit o stare de fapt. Doar această stare de fapt este adevărata cunoaştere din punct de vedere iniţiatic.

Gândirea şi sentimentul sunt mijloace de acces la această cunoaştere divină. Ele sunt totodată mijloacele prin care o putem manifesta ulterior în lumea exterioară.

Bineînţeles, într-un asemenea proces de cunoaştere, corpul fizic al discipolului nu se transformă în portocală; fuziunea se produce la nivelul conştiinţei. Adevărata cunoaştere, sau gnoză, este înainte de toate o experienţă interioară. Din acest motiv, învăţătorul Sfântul Ioan spune: „Şi acest oraş (omul solar) nu are nevoie nici de soare (gândirea), nici de lună (sentimentul) pentru a-l lumina. Deoarece el este luminat de gloria lui Dumnezeu şi mielul este farul său (iluminarea vieţii omeneşti de către viaţa divină)”.

Putem să avem destule cunoştinţe intelectuale sau sentimentale, dar în acelaşi timp să nu fim nimic. În acest caz, orice cunoaştere nu este decât deşertăciune sau mai curând abur, din care nu va rămâne mare lucru în următoarea reîncarnare.

Discipolul care s-a aşezat pe jos ca să cunoască adevărul adevărat poate să rămână toată viaţa în meditaţie mentală sau în contemplaţie în faţa adevărului, dar de îndată ce parvine la identificare, se ridică şi se pune în mişcare pentru a acţiona şi a lucra întru adevăr, fiindcă el este adevărul ce se manifestă în lume.

Această ştiinţă a trismegiştilor este extrem de vastă, dar ce este important de ştiut e că un discipol trebuie să-şi dezvolte armonios aceşti trei centri ai cunoaşterii pentru a primi, a deveni tripla revelaţie a lui Dumnezeu, pentru a fi cu adevărat el însuşi în realitatea fiinţei sale.

Pentru aceasta, discipolul îşi poate imagina că, din înaltul cerului, dincolo de stele, o rază de lumină strălucitoare ca un diamant se desprinde din soarele tuturor sorilor şi coboară înspre el pentru a pătrunde în verticalitatea solară a coloanei

sale vertebrale. Această rază este cea a „individualităţii-care-sunt”. Menţinându-şi concentrarea asupra acestei raze de lumină diamantină, şi ţinându-se cât poate de drept, el îşi spune în sinea lui: „în raza de diamant a fiinţei mele adevărate care sunt veşnic, dragostea divină îmi dilată inima şi ordinea cerească se pogoară în voinţa mea spre binele tuturor fiinţelor”.

Fireşte că această *mantra* trebuie să fie pronunţată în conformitate cu arta magică a trismegiştilor, gândind-o, simţind-o şi fiind una cu ea.

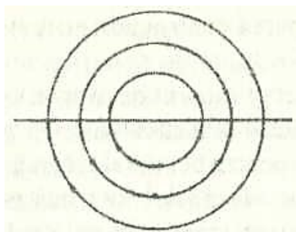
Această cunoaştere a celor trei centre de inteligenţă din om trebuie aplicată în cazul conferinţelor şi mai ales a esenţelor meditaţiilor date de învăţătorul Peter Deunov. Aceste esenţe de meditaţie provin din străfundurile şi înălţimile lumii divine; ele conţin influenţa şi forţa triplei revelaţii. Din acest motiv, ele posedă puterea necesară pentru a-l ajuta pe discipol să-şi dezvolte armonios cele trei centre.

Fie ca recunoştinţa şi dragostea noastră să se înalţe spre învăţătorul Peter Deunov, acest binefăcător al omenirii, şi ca învăţătura divină să fie aplicată în lume de un număr tot mai mare de Fraţi şi Surori fără nici un fel de limitări, greşeli şi iluzii, şi spre binele tuturor făpturilor.

Aplicarea învăţăturii divine cu sinceritate, puritate şi limpezime este cel mai mare dar ce poate fi făcut unei fiinţe eliberate şi realizate care a acceptat limitarea materiei cu tot ce implică acest lucru pentru a veni în ajutorul oamenilor de-a lungul întregii lor vieţi.

Fie ca toţi cei ce se trezesc şi ajung să vadă lumina să fie binecuvântaţi şi apăraţi de strălucirea solară a şcolii divine.

Olivier Martin

Cele trei lumânări

În simbolul pe care îl vedeţi sunt trei cercuri concentrice. Ele reprezintă cele trei lumi: lumea divină, lumea spirituală sau astrală şi lumea materială. Studierea lor este cheia esenţială ce deschide toate uşile adevăratei cunoaşteri. Universul, oamenii şi toate lucrurile sunt construite după modelul celor trei lumi simbolizate de acest desen.

Atâta vreme cât oamenii nu cunosc această cheie, ei sunt condamnaţi să studieze doar faptele lumii materiale, neglijând lumea spirituală şi cea divină, lumea legilor şi a principiilor care sunt forţele motrice ale lumii faptelor. În acest fel, ei se mulţumesc cu suprafaţa lucrurilor, rămânând prizonierii domeniului aparenţei, al iluziilor, fără a putea atinge plenitudinea vieţii şi adevărata cunoaştere.

Dacă facem analogia cu fiinţa omenească, cercul exterior este corpul fizic, cu toate posibilităţile şi condiţiile pe care le posedă pentru a se manifesta: forţa vitală, voinţa. Al doilea cerc este sufletul ce uneşte corpul şi spiritul, iar al treilea reprezintă spiritul împreună cu toate potenţialele sale.

Pentru fiinţa omenească, capacitatea de a primi şi de a transmite mişcarea vieţii corespunde posibilităţilor şi mijloacelor cercului exterior; posibilităţile şi mijloacele acestor trei cercuri sunt capacitatea de a primi şi transmite: mişcarea vieţii - pentru cercul exterior, căldura sentimentului - pentru cel de-al doilea, şi lumina gândirii - pentru cel de-al treilea.

În cercul exterior, discipolul lucrează pentru a-şi uni voinţa cu atotputernicia voinţei divine. În cel median, el se străduieşte să-şi deschidă inima spre a recepta dragostea universală, iar în cercul interior el primeşte în mintea şi inteligenţa sa lumina înţelepciunii cosmice.

Diametrul cercului exterior indică felul-în care omul se comportă primind influenţele celor trei cercuri, ale celor trei lumi - fizică, spirituală şi intelectuală. În funcţie de ceea ce primeşte mai întâi - forţa vieţii, căldura sau lumina - omul dobândeşte o mai mare capacitate de-a lucra respectiv pe plan fizic, în domeniul sentimentelor sau în lumea intelectuală. Vom spune despre acesta din urmă că dă prioritate gândirii.

Forţa, căldura şi lumina reprezintă trei lumânări aprinse în interiorul omului. Pentru a-şi duce la bun sfârşit toate acţiunile,

omul utilizează aceste trei lumânări aprinse în el. Succesul său în orice privinţă depinde de cantitatea de forţă, de căldură şi de lumină a acestor trei lumânări.

Un discipol lucrează conştient asupra lui însuşi pentru a-şi spori puterea, căldura şi lumina voinţei, sentimentelor şi minţii. În felul acesta el izbândeşte în tot ce întreprinde pentru împărăţia Domnului. Dar oamenii care nu cunosc această ştiinţă vor să devină celebri fără a se folosi de trei lumânări. Cum vor proceda? Vor face ca măgarul? Când a creat lumea, Dumnezeu le-a întrebat pe toate animalele dacă erau mulţumite de situaţia lor. Măgarul, care găsea că e prea mic, s-a plâns. Toate animalele care treceau pe lângă el râdeau de talia sa, iar unele nici nu-l observau. Măgarul voia aşadar să fie mai mare pentru ca să semene cu celelalte animale. A mai cerut, deopotrivă, şi un glas mai puternic, pentru ca toţi să-l poată auzi. Dumnezeu i-a îndeplinit dorinţele, dar, începând să ragă, măgarul le-a speriat pe toate celelalte animale. Răgetul măgarului e puternic, dar lipsit de orice conţinut. Văzându-l pe măgar, omul i-a apreciat talia şi l-a luat în grădină, ca să o păzească de corbi şi de alte păsări. Măgarul s-a complăcut în rolul de paznic şi, când a văzut păsările zburând din cracă în cracă, a început să alerge după ele, ca să le alunge. Făcând însă aceasta, el a strivit toate florile şi legumele din grădină. Văzând pagubele, stăpânul l-a bătut şi l-a alungat.

Cu toate acestea, măgarul era considerat inteligent. Când primul rege al lumii urma să se căsătorească, el l-a chemat pe măgar ca să-i spună ce părere are despre regină. Privind-o, acesta a spus: „Cu această regină, regele îşi va începe bine viaţa, dar şi-o va încheia prost”. Din cauza sincerităţii sale, măgarul şi-a atras multe necazuri. Din momentul în care şi-a permis să-şi spună părerea despre regină, mulţi au început să-şi bată joc de el. Acum, când rage, măgarul spune: „Nu-ţi da părerea despre regina lumii”. Altfel spus, nu spuneţi ce credeţi cu adevărat. Trăiţi în adevăr, dar fără a vorbi despre el. Nu vă daţi părerea despre înţelepciune, nici despre dragoste. Trăiţi în dragoste, fără a vorbi de ea. Dacă vi se pune o întrebare despre dragoste, înţelepciune sau adevăr, păstraţi tăcerea. Trăiţi în dragoste, înţelepciune şi adevăr, şi numai atunci veţi putea vorbi despre ele aşa cum trebuie.

Oamenii din zilele noastre suferă fiindcă vorbesc de dragoste, înţelepciune şi adevăr fără a le cunoaşte cu adevărat. Dar să lăsam anecdotele. În fiecare anecdotă se ascunde un oarecare adevăr. Pentru a pătrunde înţelesul acestui adevăr, omul trebuie să mediteze, altfel nu va pricepe nimic. Cel ce nu gândeşte cu propria lui minte aşteaptă ca fericirea să-i vină din afară. Dar în ce fel vine fericirea? Ea vine din frumuseţe, sănătate, din bine, din bunătate, inteligenţă, forţă. Omul frumos e fericit, omul sănătos e fericit, omul bun e fericit, omul inteligent e fericit şi omul puternic e şi el fericit. Dimpotrivă, cel ce e urât, rău, bolnav, prost şi slab nu e fericit.

Unii se plâng că oamenii nu îi iubesc. De unde ştiu ei asta? Cum consideră ei dragostea? Ea nu e ceva material, pe care să-i poţi cântări! Atunci, cum puteţi şti dacă sunteţi iubit sau nu? Există trei feluri de-a şti dacă cineva vă iubeşte sau nu. Cel ce vă iubeşte vă aduce lumina, căldura şi puterea. Când intră în camera dumneavoastră, lumina lămpii devine mai puternică. Dacă iubiţi pe cineva, trebuie să-i aduceţi cel puţin unul dintre aceste lucruri bune: lumina, căldura sau puterea. Dacă îi aduceţi lumina, cerul său se va ilumina; dacă îi aduceţi căldura, plantele lui se vor dezvolta bine; şi dacă îi aduceţi puterea, sănătatea lui se va ameliora.

La ora actuală, toată lumea vorbeşte de apariţia noii culturi, a noii ere. Cum se recunoaşte influenţa acestei noi culturi ce se instaurează? Ea va împărţi corect şi armonios lumina, căldura şi forţa în inima omenească. Când toate aceste forţe nu sunt bine echilibrate, omul e indispus.

Unii spun: „Am o stare proastă, nu mă simt bine”. Aceştia se simt astfel fiindcă nu primesc cum trebuie lumina, căldura şi forţa naturii. Cel ce primeşte armonios forţele naturii vii se simte întotdeauna bine.

Acum voi face o experienţă cu voi ca să vedem dacă aveţi ureche muzicală. Voi interpreta o melodie ca să constatăm ce anume primiţi înainte de toate: lumina, căldura sau forţa. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să vă tulburaţi, ci să rămâneţi liniştiţi, atenţi la tot ce se întâmplă în voi. Această experienţă este importantă pentru a evalua, pentru a testa sensibilitatea voastră muzicală. Vreau să verific dacă simţurile voastre sunt armonioase sau nu. Ceea ce vă voi cânta va acţiona asupra voastră un an întreg. Unul poate percepe ceva astăzi, altul peste

câteva zile, săptămâni sau luni, dar influenţa durează un an încheiat.

Tradiţia iniţiatică afirmă că învăţătorul Peter Deunov era reîncarnarea marelui iniţiat Orfeu şi aceasta explică faptul că a adus atâtea contribuţii în domeniul muzicii în folosul întregii omeniri. Toată opera şi viaţa sa sunt impregnate de această muzică divină pe care a ştiut să o creeze în el după armonia cosmică.

Pentru a-şi dezvolta simţul muzical, discipolul trebuie să asculte muzică frumoasă şi inspirată. În linişte şi pace, în tăcere interioară şi reculegere, el analizează efectul pe care îi produce muzica în el, în cele trei centre, ale gândirii, sentimentului şi voinţei.

Muzica corespunde mai degrabă centrului sentimentului, al simţirii, senzaţiei, imaginaţiei, iubirii, armoniei etc. Datorită ei, discipolul poate crea o ambianţă, o atmosferă de lumină în aura sa şi în a celorlalţi.

Muzica conţine forţă, sentiment şi gândire. Discipolul al cărui simţ muzical este treaz poate utiliza muzica într-un mod magic pentru a crea curenţi de lumină în sufletul lumii, pentru a declanşa anumite forţe în el, pentru a-şi rezolva problemele, etc. Prin puterea conţinută în muzică, el devine un creator activ, dinamizând în el idei sublime, imagini, senzaţii, impresii, impulsuri care îl propulsează pe calea ce duce la împărăţia luminii şi a libertăţii.

Dacă discipolul vrea să dobândească lumina inteligenţei sau puterea dragostei, îi este de ajuns să aleagă o muzică adecvată, să-şi imagineze că inteligenţa se instalează în el şi că trăieşte în dragoste. El utilizează această metodă magică pentru a rezolva toate problemele pe care le întâlneşte în cale.

În muzică este conţinută posibilitatea celei mai înalte magii albe. Prin extazul muzical, discipolul pătrunde în lumi invizibile şi poate declanşa impulsuri de lumină, armonie şi viaţă.

La un alt nivel, în natură totul este muzică, totul vibrează şi cântă; fiecare posedă propria sa influenţă, propria lui notă în simfonia cosmică şi discipolul care îşi deschide sensibilitatea în faţa acestei muzici a vieţii universale constată că face şi el parte din marele tot, că este o notă în marea partiţie. Cunoaşterea acestei note divine a omului este un mare pas înainte în procesul „cunoaşte-te pe tine însuţi” al iniţiaţilor.

Discipolul se exersează în a produce muzica cea mai minunată cu putinţă prin intermediul gesturilor din viaţa sa cotidiană, a atitudinii sale, a gândurilor, cuvintelor, întâlnirilor, dialogurilor şi comunicării cu ceilalţi, cu natura şi cu Dumnezeu.

În muzică există un ritm şi ritmul indică faptul că viaţa începe să se organizeze. Ritmul conţine un secret important, iar cunoaşterea lui îi îngăduie discipolului să efectueze o lucrare în favoarea luminii. Pentru a învinge unele obstacole, forţe nedorite şi obiceiuri ce trebuie schimbate, el trebuie să stabilească în viaţa sa cotidiană un ritm muzical, care să fie în armonie cu idealul său.

Întreaga creaţie a fost întemeiată pe legea universală a armoniei. Mai devreme sau mai târziu, oamenii vor trebui să devină permeabili faţă de această armonie: muzica din natură.

Toată natura este impregnată de muzică. Din lumea invizibilă, ca şi din cea vizibilă emană muzică. Când o fiinţă este receptivă, progresia ei pe calea evoluţiei este foarte rapidă. Pentru celelalte, e mai lentă.

Important nu e doar să cânţi, ci mai ales să ştii cum să cânţi (în această privinţă, recomandăm lucrarea scrisă de Frida Théodosy: *L'art du chant divin,* metodă de dezvoltare spirituală şi de uniune cosmică în conformitate cu învăţăturile Maestrului Peter Deunov şi O.M. Aivanhov. Editura Telesma).

Tonurile din muzică, indiferent că e vocală sau instrumentală, nu pot fi îmbinate la nimereală. Dacă îmbinaţi tonuri ce nu se potrivesc, creaţi o dispută muzicală.

Aceasta se întâmplă destul de rar, dar trebuie ştiut că chiar şi cea mai neînsemnată dispută muzicală produce un anumit efect asupra lumii luminii, a căldurii sau deopotrivă a forţei.

Lumea luminii reprezintă lumea divină, iar cea a căldurii, lumea îngerilor.

Îngerii se ocupă de împărăţia vegetaţiei. Florile sunt o expoziţie organizată de îngeri.

Lumea forţei reprezintă lumea umană. Gândurile şi sentimentele omeneşti sunt asemănătoare unor flori existente în lumea nevăzută. Unele din aceste gânduri sunt aidoma spinilor.

Cele trei lumânări din om trebuie să fie aprinse pentru ca el să poată învinge toate greutăţile vieţii. Prima lumânare aprinsă este cea a gândirii divine: ea trebuie să ardă necontenit şi să

răspândească lumină, fiind legată de sursa înţelepciunii. A doua reprezintă căldura divină: ea este în raport cu sursa iubirii. A treia este simbolul forţei divine, fiind legată de sursa adevărului.

Când aceste trei lumânări sunt aprinse şi ard în om, el are o înţelegere corectă, este genial, bun şi sănătos. Pentru el, situaţia exterioară pe care o are pe pământ nu are prea mare importanţă. Ce aţi putea câştiga dacă aţi trăi într-un palat regal? Omul inteligent rămâne întotdeauna acelaşi, indiferent că trăieşte într-un palat sau într-un bordei. Cel ce este idiot rămâne idiot şi într-un palat, ca şi într-un bordei.

Dacă sunteţi idiot, dar posedaţi putere şi bunătate, ce aţi face cu ele?

Dumnezeu a creat lumea umană pentru îndeletnicirea plăcută a oamenilor şi a fiinţelor superioare care, din când în când, coboară pe pământ ca să se distreze. Şi uneori, Dumnezeu însuşi se distrează cu oamenii. Indiferent pe ce cale au apucat-o oamenii, Dumnezeu îi priveşte întotdeauna cu simpatie. În viziunea lui Dumnezeu, toate gândurile, sentimentele şi actele omeneşti îşi au locul lor. Din toate acestea, el zămisleşte ceva frumos.

În urmă cu trei ani, am asistat la conferinţa unui mare pictor american. Pentru a-i pune opera la încercare, unii desenau diferite linii fără nici o noimă, iar pictorul le îmbina într-un asemenea mod, încât crea din ele imagini frumoase şi figuri armonioase; el punea fiecare linie la locul ei.

Oamenii de azi nu au ajuns încă nişte artişti buni, nişte pictori talentaţi. Fiecare contradicţie face parte dintr-un tot. Dacă vă împiedicaţi de o contradicţie şi nu o concepeţi ca făcând parte din tot, sau ca pe o linie dintr-un tablou, şi nu o puteţi pune la locul ei, înseamnă că încă nu sunteţi un pictor bun.

Spuneţi despre cineva că e rău. În ce constă partea rea din el? De exemplu, dacă e băcan, nu a cântărit corect şi a pus zece grame de zahăr în minus.

Dar ce înseamnă astăzi zece grame, când poţi protesta chiar şi pentru trei? Ştiţi ce înseamnă trei grame de zahăr? Ştiţi câte bucăţi de zahăr sunt conţinute într-un kilogram? Nici măcar nu le-aţi numărat.

Discipolul nu trebuie să se polarizeze pe aspectele negative ale vieţii, ci să studieze, să se concentreze asupra aspectelor

constructive, pozitive. Oprindu-se doar asupra aspectelor negative, el sfârşeşte prin a le atrage asupra sa, prin a le semăna şi a deveni la rândul său negativ, conform legii magice: cine se aseamănă, se adună. Bineînţeles, nu trebuie nici să ignore aspectul negativ şi să se cantoneze în iluzia credinţei că totul e pozitiv. Aspectul negativ există momentan şi discipolul trebuie să înveţe să-l considere ca atare, şi mai ales nu trebuie să îi acorde o importanţă pe care nu o are.

Adeseori, în aspectul negativ al vieţii se ascunde o comoară tainică, un impuls de viaţă, care îngăduie celui ce o descoperă să se îmbogăţească. Prin gândirea, sentimentele şi actele lui, discipolul trebuie să înveţe să transforme negativul din el însuşi, din alţii şi din împrejurările vieţii în pozitiv, în constructiv.

Când ni se întâmplă să avem un necaz, trebuie să urmăm preceptul învăţătorului Iisus: „Iubiţi-vă duşmanii!” Un „duşman” este adesea un prieten ascuns ce vine să ne dezvăluie că ceva nu este încă desăvârşit în noi. Iubindu-l, suntem într-o dispoziţie adecvată pentru a-l ajuta să-şi rezolve problema care este şi a noastră. Iubindu-şi duşmanii, ajutându-i să-şi rezolve problemele, discipolul devine un alchimist care transformă tot ce atinge în aur, în lumină.

Înainte de-a dori să rezolve problemele lumii întregi, el trebuie să se ocupe de ale sale proprii. Abia atunci când este îndeajuns de întărit, când posedă lumina în gândurile sale, căldura în sentimente şi intensitatea vieţii divine în actele sale poate el să-i ajute pe ceilalţi.

Câte boabe de grâu sunt într-un kilogram? între douăsprezece şi şaisprezece mii, depinde de grâu. Dacă bobul e mare, într-un kilogram sunt douăsprezece mii; dacă e mai mic, sunt paisprezece, iar dacă e şi mai mic, atunci sunt până în şaisprezece mii. Cu un kilogram de grâu pe an, nu poţi face mare lucru!

Dacă aveţi nevoie de pâine, ce faceţi? Luaţi un bob de grâu, îl acoperiţi cu un ştergar, puneţi mâna deasupra şi în cinci sau zece minute veţi avea o pâine proaspătă. Vreţi mere? Luaţi alt bob de grâu, îl acoperiţi cu un ştergar, vă puneţi mâna deasupra şi în câteva minute veţi avea mere. Orice aţi dori, îl veţi avea. Ce poate fi mai uşor? Şi în acest fel, viaţa vă va fi mai uşoară. Va spuneţi că aveţi nevoie de legume? Luaţi vreo zece boabe de grâu, puneţi-le sub un ştergar, întindeţi-vă mâna deasupra,

reculegeţi-vă câteva secunde îndreptându-vă gândurile spre înalt, şi legumele vor apărea. Omul are nevoie de cunoaştere! Un violonist bun îşi ia vioara, o acordează şi cântă, fiindcă ştie cum să o facă. Cel ce nu are experienţă, chiar dacă are o vioară bună, nu poate cânta la ea. Dacă reuşiţi să vă armonizaţi gândirea cu lumea divină, totul e posibil; dacă vă puteţi acorda inima cu lumea, spirituală, puteţi avea totul; şi dacă puteţi să vă acordaţi voinţa cu legile lumii omeneşti, totul devine cu putinţă. Astăzi toate aceste lucruri sunt imposibile, dar în viitor imposibilul va deveni posibil.

În legătură cu bobul de grâu, un Frate, discipol al învăţătorului Peter Deunov, relatează anecdota următoare: „Putem evoca un exemplu în care s-a manifestat puterea ascunsă a învăţătorului, în primii ani de existenţă a comunităţii noastre la Isgrev, nişte Fraţi şi Surori şi-au exprimat dorinţa de-a semăna grâu pe un ogor. Un discipol tocmai ne trimisese un obroc de grâu de cea mai bună calitate. După ce ogorul a fost arat, învăţătorul, întorcându-se spre elevii aflaţi de faţă, a întrebat dacă ştie cineva să semene. Un tânăr, agricultor de felul lui, a spus că da. „«Atunci, seamănă ogorul», i-a spus învăţătorul. Tânărul Frate şi-a pus un săculeţ la brâu, l-a umplut cu boabe şi s-a apucat de treabă. După un timp, a observat că mai rămăsese foarte puţin grâu şi că cea mai mare parte a ogorului nu fusese semănată. Era clar că grâul nu avea să ajungă. Nişte Surori au observat aceasta şi au spus: «învăţătorule, nu a mai rămas decât foarte puţin grâu. Trebuie să trimitem pe cineva la oraş să mai cumpere.» învăţătorul a răspuns, zâmbind, că nu avea nici un rost, şi i-a spus semănătorului să-şi continue treaba. Acesta din urmă s-a conformat şi, în chip inexplicabil, săculeţul rămânea plin cu grâu! Chiar şi după ce a semănat tot ogorul, mai rămăsese puţin!”

În templele din Antichitate, iniţiaţii se exersau pe un bob de grâu pentru a-i extrage puterea. Ei numeau această putere conţinută într-un singur bob de grâu forţa de bază a tuturor forţelor. Datorită acestei puteri divine erau apoi capabili să obţină toate miracolele.

Se întâmplă adesea ca oamenii să încerce un sentiment de ruşine. De ce anume le e ruşine?

Dacă simţiţi ruşine din cauza minciunii, a cuvintelor rele, a gândurilor şi a sentimentelor răuvoitoare, asta o înţeleg. Dar să-ţi fie ruşine pentru că nu ai încălţări, pălărie sau veşminte, asta nu o mai înţeleg.

Odinioară era ruşinos să nu porţi pălărie, dar acum cei mai mulţi bărbaţi au renunţat la ea şi nu se simt ruşinaţi câtuşi de puţin. Astăzi, să umbli fără pălărie e considerat ceva obişnuit, dar trebuie să ştim că nu a fost întotdeauna aşa. În această privinţă, oamenii au realizat un oarecare progres. Important nu e să porţi sau nu pălărie sau încălţări, ci să ai o anumită dispoziţie interioară.

Lumea luminii îi cere discipolului libertate. Cel ce se mişcă prin această lume trebuie să fie liber. Nu poţi gândi liber dacă nu intri în lumea divină.

Lumea căldurii cere şi ea libertate. Nu te poţi simţi liber dacă nu intri în lumea spirituală, sau, altfel spus, în lumea căldurii. Lumina guvernează căldura şi căldura guvernează forţa. Deci cel ce este liber în lumea divină e deopotrivă liber în lumea spirituală, şi cel ce e liber în lumea divină e liber şi în lumea fizică.

Lumina şi căldura sunt nişte inteligenţe motrice în lumile superioare. Prin intermediul lor, fiinţele înţelepte guvernează forţele lumii fizice.

Pentru a pătrunde în lumea luminii, discipolul trebuie să fie capabil preţ de o clipă să renunţe la toate prejudecăţile, concepţiile şi ocupaţiile din viaţa zilnică. El mai trebuie să cunoască legile care guvernează lumea gândirii, fiindcă prin gândire poate intra discipolul în legătură cu lumea divină.

Fiinţa umană este un emiţător-receptor de gânduri, sentimente şi impulsuri în interiorul oceanului cosmic în care este cufundată. Gândurile emit o muzică, o vibraţie, se atrag reciproc, se unesc sau se resping. Gândurile bune atrag binecuvântările cerului, producând în discipol o stare benefică, şi în anumite cazuri ele pot chiar genera o reală iluminare.

Discipolul care doreşte să pătrundă în lumea luminii trebuie să renunţe la toate prejudecăţile, ideile primite de-a gata, pentru a se deschide lumii divine, sincronizându-se cu ea. În linişte şi în relaxare corporală, el îşi înalţă gândirea spre sferele sublime ale luminii divine. În această stare, el captează gândurile cele mai luminoase şi le lasă să acţioneze asupra lui,

să pătrundă în toate sferele fiinţei sale pentru a instaura ordinea cosmică.

El poate să aleagă deopotrivă un gând precis şi să se concentreze pentru a intra în comuniune cu el, pentru a crea un contact cu influenţa sa magică din lumile invizibile. El se va simţi atunci înconjurat, protejat, iubit, îndrumat, inspirat de acest gând.

Pentru aceasta, în tăcere şi linişte, el începe să se concentreze asupra gândului: „Sunt lumina” sau a purităţii absolute, asupra adevărului, curajului, forţei, frumuseţii, umilinţei, a vieţii interioare etc. El trebuie să formuleze gândul printr-o frază, ca de exemplu, în cazul luminii: „Sunt lumina, cunosc, iubesc şi trăiesc în lumină”.

Discipolul repetă această frază în gând, rămânând extrem de concentrat pentru a lăsa să lunece şi să dispară celelalte gânduri care încearcă să se strecoare prin fraza sa. Acest exerciţiu poate fi prelungit atâta cât poate discipolul. Se poate ca efectele să nu se producă în timpul acestuia, dar se vor produce cu siguranţă ulterior, deoarece gândirea conştientă este o forţă creatoare puternică, ce nu rămâne niciodată fără efect.

Discipolul trebuie să capete bunul obicei de-a declanşa voluntar şi conştient curenţi de lumină în sufletul lumii cu ajutorul gândurilor luminoase.

Dacă discipolul este atent la gândurile care îl străbat în cursul unei zile, el va învăţa multe, îndeosebi că cele mai multe dintre gândurile sale sunt mecanice. Discipolul trebuie să se concentreze voluntar asupra gândurilor luminoase pentru a intra în contact cu lumea divină şi pentru a-şi armoniza sentimentele şi actele.

Gândirea conştientă este un instrument puternic, pus la dispoziţia discipolului pentru a se elibera de forţele nedorite care îi încetinesc înălţarea spre libertate.

Prin actul creator al gândirii luminoase, conştiente şi voluntare, discipolul îşi regăseşte libertatea divină.

Mulţi dintre voi vor să fie puternici. Aceasta nu se poate în lumea fizică decât dacă îl iubeşti pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul, din tot intelectul şi din toată puterea. Cel ce nu îl iubeşte pe Dumnezeu în acest fel constată că lumea luminii, a căldurii şi a forţei i se închide în faţă.

Când îl iubeşti pe Dumnezeu, cele trei lumi îţi sunt deschise: cea fizică, spirituală şi cea divină. Dacă nu îl iubeşti, lumea întreagă îţi este închisă. Te simţi izolat de toată lumea, ceva nu e în regulă cu tine şi viaţa ta îşi pierde rostul. Te simţi rătăcit şi cauţi motivul. Acesta este totuşi simplu: eşti lipsit de lumină.

E de ajuns să-ţi pui în cameră o lampă cu gaz ca să te poţi orienta. Dar fără lumină te vei simţi întotdeauna pierdut.

Toţi oamenii care trăiesc în lumea fizică sunt permanent în coliziune unii cu ceilalţi. De ce se ciocnesc? Fiindcă nu au lumină.

Lumea contemporană în care trăiesc oamenii este cu totul descumpănită, debusolată şi din acest motiv îşi face apariţia această abundenţă excesivă de gusturi, dorinţe, gânduri şi sentimente.

Copilul îşi întinde mâna ca să apuce un măr dintre cele mai mari. El nu ştie că uneori merele cele mai mari nu sunt foarte bune. Iar adulţii, şi bătrânii caută la rândul lor mere dintre cele mai mari. Aceste mere vor fi utilizate în viitor, dar astăzi încă nu. Un copil de un an poate mânca un asemenea măr? Când va avea 102 ani, atunci le va mânca, dar deocamdată, cât e mic, le va mânca pe cele mai mici.

Unii spun că oamenii nu îi iubesc. Aceasta înseamnă că nu înţeleg dragostea. Omul nu acţionează prin el însuşi, ci pentru el se manifestă fiinţele pe care le iubeşte: dacă eşti căsătorit, în tine trăieşte soţia ta care te iubeşte. Iar în această femeie trăieşte soţul ei, deoarece el e cel ce o iubeşte. Aşadar, bărbatul îndeplineşte ceea ce femeia face în el şi femeia îndeplineşte ceea ce bărbatul face în ea. Totuşi, omul crede că este propriul său stăpân şi că el e cel ce acţionează, iar femeia crede acelaşi lucru. Dacă li se spune că e un altul care acţionează prin intermediul lor înşişi, se vor supăra. Copilul vrea şi el să se comporte ca un stăpân. Deci, cel ce vrea să fie stăpân e un copil. El poartă în sine dorinţa copilului.

În Rusia, la oamenii simpli există credinţa că cel ce e sărac pe pământ devine bogat în cer. Într-o zi, un simplu soldat s-a pus să chibzuiască: dacă pe pământ sunt un simplu soldat, pe lumea cealaltă voi fi general. O dată, când era beat-turtă, abia ţinându-se pe picioare, se întâlneşte cu o bandă de răufăcători. Aceştia hotărăsc să se folosească de el şi, luându-l cu ei, îl

deghizează într-o uniformă de general, iar unul dintre răufăcători îi spune: „Eşti deja pe lumea cealaltă. Pe pământ nu erai decât un simplu soldat, iar acum eşti general. Uită-te cum eşti îmbrăcat”. Soldatul s-a uitat în oglindă şi s-a bucurat. Atunci, răufăcătorii i-au spus: „Acum poţi să te porţi ca un general şi, orice ordine ai da, ele vor fi îndeplinite”. Soldatul a scuipat pe jos şi răufăcătorii au curăţat podeaua. A scuipat într-un alt loc, şi ceilalţi au curăţat din nou la repezeală. Apoi a spus: „Vreau să mănânc”. Răufăcătorii au pus masa şi l-au servit fără întârziere. „Vreau nişte tărie”. La care ei au răspuns: „Nu există tărie aici, dar în rest îţi putem da orice doreşti. Când te vei întoarce pe pământ, ţi se va da şi tărie”. După o vreme, generalul şi-a exprimat dorinţa să-şi găsească o femeie ca să se însoare. Răufăcătorii i-au adus una, dar mai trebuiau să-i procure şi haine şi podoabe pentru tinerii căsătoriţi. Câţiva membri ai bandei, însoţiţi de general, s-au dus prin magazine ca să cumpere tot ce trebuia. Au intrat într-un mare magazin, au luat cele mai frumoase bijuterii şi nu au dat decât o mică sumă de bani, sub pretextul: „Deoarece cumpăram multe lucruri din magazine diferite, vom plăti restul mai târziu. Generalul va rămâne aici ca garanţie, până ce vom aduce banii”. Şi generalul se tot uita înjur, aşteptându-şi prietenii, când deodată îl vede pe superiorul său, care trecea prin faţa magazinului. Atunci soldatul l-a chemat şi i-a spus: „Pe pământ eu îţi eram subordonat, dar acum îţi sunt superior”. Ofiţerul l-a recunoscut pe fostul lui soldat, dar nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplase de ajunsese să fie în uniformă de general. Atunci, a luat poziţie de drepţi. Apoi însă s-a adresat autorităţilor şi în foarte scurt timp, acestea l-au dezbrăcat pe soldat de uniformă, ceea ce l-a dezmeticit din beţie. Au înţeles atunci cu toţii că toată treaba fusese organizată de o bandă de răufăcători, dar cel ce a suferit cele mai mari pagube a fost proprietarul magazinului.

Care este diferenţa dintre lumea reală şi cea ireală? Lumea ireală este umbra celei reale. Realul este lumea divină şi toate celelalte lumi sunt mai mult sau mai puţin nişte umbre. Raţiunea de-a fi a tuturor acestor umbre este de-a face posibilă înţelegerea. Lumea divină, ca şi lumea realităţii, nu are umbre şi din acest motiv rămâne neînţeleasă.

În lumea fizică, umbrele reprezintă contradicţiile. Prin ele, lumea devine comprehensibilă. Aşadar, toate contradicţiile,

disonanţele din muzică, din vorbire şi din viaţă sunt necesare intelectului uman. Ele clarifică lucrurile. În viitor, contradicţiile vor dispărea.

Ţi se întâmplă să spui că cineva te-a ofensat. Te simţi ofensat fiindcă înţelegi sensul cuvintelor, dar oare te-ai simţi ofensat dacă ţi-ar fi spus aceleaşi cuvinte în franceză sau în engleză? Atunci ai fi văzut că omul îţi spunea ceva, dar, neînţelegându-i limbajul, nu te-ai fi supărat. În acest caz nu există nici o ofensă, în lumea divină nu există nici cea mai mică ofensă. Acolo nu există vorbe rele sau injurioase. Dimpotrivă, dacă pătrunzi în lumea fizică, ofensa e pretutindeni.

Ce este lumea divină? E lumea în care nu există nici o vorbă rea sau injurioasă. Dacă intri în această lume, nu te poţi înfuria, orice ai simţi. Chiar dacă ai vrea să ofensezi pe cineva, nu ai putea să o faci. O dată intrat în lumea divină, uiţi imediat toate suferinţele şi nenorocirile. Dimpotrivă, de îndată ce ieşi, ţi le aminteşti pe loc.

De ce lucrurile stau aşa şi nu altfel? Nu contează motivul, dar e un fapt că în lumea fizică ne amintim întotdeauna de negativ, în timp ce în lumea divină îl uităm.

Discipolul nu trebuie să se identifice exclusiv cu trupul său fizic, şi nici să accepte pasiv condiţiile materiale defavorabile din exterior, ci să dea preponderenţă spiritului viu care se află deasupra tuturor condiţiilor, în lumea luminii şi a libertăţii.

Prin puterea minţii sale active şi conştiente, discipolul se poate înălţa spre lumea divină, pentru a se identifica şi uni cu spiritul, cu Dumnezeu.

Aşa se face că în toiul celor mai mari încercări şi necazuri, discipolul poate primi un impuls interior, o forţă, o protecţie, o iluminare care îi îngăduie să transforme condiţiile exterioare, să devină activ, creator.

Discipolul care descoperă întreaga putere a minţii posedă cheia cu ajutorul căreia să pătrundă în lumea luminii, în care negativul dispare cu totul. Cel ce nu posedă această cunoştinţă e la cheremul circumstanţelor materiale ale vieţii, fără a se putea face nimic, şi nu încetează să se plângă, e veşnic nemulţumit şi acuză condiţiile defavorabile ale lumii fizice. În acest fel, forţele negative îi acaparează puterea creatoare a gândirii şi el nu-şi mai poate uita deloc necazurile, fiind cufundat în tristeţe şi furie.

Lumea divină şi lumea fizică nu sunt două lumi separate, ci formează o singură şi unică lume. Totul depinde de starea de conştiinţă. Discipolul poate fi prezent în lumea fizică, şi totuşi trăieşte, respiră şi gândeşte în lumea divină. Aceasta este o stare de existenţă în care negativul dispare cu totul. Când este înconjurat de condiţiile defavorabile ale lumii fizice, el le recunoaşte, le observă şi îşi spune: „într-adevăr, condiţiile exterioare îmi sunt defavorabile, dar în sinea mea, prin gândirea mea conştientă, deţin posibilitatea de-a mă înălţa şi de-a trăi în lumea luminii pentru ca apoi, prin sentimentele şi voinţa luminate de strălucirea gândirii mele, să posed deopotrivă posibilitatea de-a genera impulsuri ce vor modifica şi vor ameliora condiţiile exterioare.

Gândurile sunt nişte fiinţe vii şi reale, cu ajutorul cărora discipolul poate transforma condiţiile negative ale vieţii în condiţii pozitive. Învăţătorul Peter Deunov a spus acest lucru într-unul din cânturile sale: „Misii”, ale cărui cuvinte înseamnă: „Gândeşte corect, şi poartă în tine gânduri sfinte pentru viaţă”. E un efort al minţii îndelungat şi laborios, pe care discipolul trebuie să-l depună conştient.

Data viitoare când condiţiile de viaţă vă sunt nefavorabile, încercaţi să faceţi această experienţă: în loc să vă lăsaţi copleşiţi de descurajare, daţi uitării lumea fizică şi faceţi efortul de-a vă înălţa mintea spre spirit. În acest scop, puteţi utiliza muzica, mişcări de dans liber, parfumuri etc., care să vă ajute să transformaţi ambianţa, calitatea aerului ce vă înconjoară. Veţi dobândi atunci noi impulsuri, idei, inspiraţii, iluminări din lumea divină, şi le veţi putea înfăptui cu ajutorul voinţei. În acest fel, veţi alunga orice urmă de întunecime din voi.

În urmă cu câţiva ani eram la Tîrnovo (*Fosta capitală a Bulgariei (n. t.)*). Un domn venea adesea la mine ca să-mi ceară bani, iar eu îi dădeam de fiecare dată. Într-o zi însă i-am spus: „Ascultă, decât să vii în fiecare zi să-mi ceri bani, ar fi mai bine să-mi spui cât îţi trebuie cu totul ca să nu mă mai deranjezi zilnic. Eu nu sunt bancher ca să dispun întotdeauna de banii şi de timpul meu. Iar dacă nu am bani, trebuie să împrumut ca să-ţi dau”. După trei zile, s-a întors ca să-mi ceară 1500 de leva. I-am dat. A luat banii regretând că nu îmi ceruse 10.000 de leva, şi a plecat supărat.

Sunt mulţi cei care, intrând în lumea divină, nu doresc prea multe lucruri, dar după ce le primesc sunt supăraţi, regretând că nu au cerut mai mult. Dar tu, ca discipol, trebuie să te mulţumeşti cu puţin. Un singur grăunte este la fel de preţios ca şi câteva milioane de grăunţe.

În lumea divină, lucrurile neînsemnate sunt la fel de preţioase ca şi cele importante. Lucrurile importante s-au manifestat deja în spaţiu şi timp, iar cele neînsemnate ascund în ele capacităţile, potenţialul interior. Ele par mai puţin însemnate fiindcă nu beneficiază încă de condiţiile necesare pentru a creşte şi a se dezvolta. După un timp însă un gând neînsemnat poate deveni genial.

Un gând neînsemnat poate face dintr-un om un geniu sau chiar un sfânt. Priviţi viaţa ca pe o sumă de entităţi mici şi mari. Citiţi Sfânta Scriptură şi fiţi atenţi la tot ce scrie acolo, indiferent că sunt lucruri importante sau neînsemnate.

Deocamdată, cărţile sfinte reprezintă un testament uman. Ele nu sunt scrise într-o limbă divină. Dacă ar fi fost scrise într-o limbă divină, ar fi reprezentat cu totul altceva.

Acolo se vorbeşte despre cele trei lumi, dar nu ştim care din ele este cea divină. Dacă vezi lucruri frumoase, atunci te afli în lumea divină şi tot ce e în jurul tău e divin. Spui despre cel care a căzut în noroi că procedează în manieră omenească şi te întrebi: „Poate omul să gândească, dacă e în noroi?”

Iar eu vă întreb: „Pot plantele să-şi extragă seva hrănitoare din noroi?” Fructele dulci cresc din noroi. După ce a trecut prin straturile de nisip, apa murdară devine pură şi iese la suprafaţa pământului, formând izvoare minunate. În lipsa lui de înţelegere, omul crede că lumea divină este rea sau impură, dar în realitate este pură şi nimeni nu o poate întina. Lumea umană e cea impură, şi scopul discipolului e să o purifice. Fireşte că e foarte greu să purifici gândurile şi sentimentele omeneşti, şi din acest motiv oamenii suferă. Dumnezeu priveşte înspre ei, fără să îi judece, dar le şopteşte: „Purificaţi lumea în care trăiţi”.

Am dori să subliniem o frază a învăţătorului Peter Deunov: „Dacă vezi lucruri frumoase, înseamnă că te afli în lumea divină, şi tot ce te înconjoară e divin”. Pentru iniţiaţi, adevărata frumuseţe este o calitate a divinităţii, şi Platon spunea: „Frumuseţea e splendoarea adevărului”. Bineînţeles că pentru a

cunoaşte această frumuseţe divină trebuie să deţii o întreagă ştiinţă, ca şi o anumită sensibilitate interioară.

Cei mai mulţi oameni caută frumuseţea în lumea fizică, în formele exterioare, dar adevărata frumuseţe nu se situează aici, ci trebuie căutată în lumea luminii, în strălucirea, în emanaţiile cele mai subtile şi mai pure ale fiinţelor şi lucrurilor. Pentru a exprima această idee, cabaliştii au situat frumuseţea în Sefirahul (*În limba ebraică cuvântul sefirah este de genul feminin. Însă, în limba română, acest substantiv se comportă asemenea unuia neutru, (n. ed.)*) Tiferet (*Pentru aprofundarea subiectului vezi: Helmut Hark, Forţa de vindicare a arborelui vieţii, Editura Orfeu 2000. (n.ed.)*) din schema arborelui vieţii. Tiferet înseamnă splendoare şi corespunde soarelui (Recomandăm în acest sens cartea lui Olivier Martin, *Le Soleil de Shamballa el l'école divine du Maitre St-Jean,* Editions Telesma (n. ed.fr.)). Situând frumuseţea în Sefirotul Tiferet, cabaliştii voiau să dea de înţeles că adevărata frumuseţe nu se găseşte în lumea fizică, ci în splendoarea lumii luminii, pe care o întruchipează soarele.

Pentru ca soarele să poată fi văzut, trebuie înainte de toate ca atmosfera să fie pură. Cabaliştii asociază puritatea cu Sefirath Ierod din arborele vieţii. Acest Sefirath este plasat chiar între pământ şi cer, pentru a arăta astfel că doar cei ce duc o viaţă pură pot să cunoască şi să aprecieze adevărata frumuseţe şi să pătrundă în starea de conştiinţă a lumii divine. Această stare de conştiinţă pe care o generează contemplaţia adevăratei frumuseţi este inexprimabilă, şi cere înainte de toate să fie trăită, simţită. Bineînţeles, trebuie să recunoaştem că frumuseţea există şi în lumea fizică, dar, după cum spune învăţătorul Peter Deunov în privinţa lumii reale şi a celei ireale, această frumuseţe nu este decât o umbră ce îngăduie oamenilor să se înalţe treptat spre adevărata frumuseţe ce se află îndărătul umbrelor, îndărătul formelor lumii fizice. Dincolo de formă şi prin intermediul ei trebuie să descoperim ideea, ca şi strălucirea de viaţă pură pe care o răspândeşte această idee. Ideea este cea care face înainte de toate ca forma să fie frumoasă şi atractivă. Forţa idealului său grandios e cea care îi îngăduie discipolului să se înalţe înspre frumuseţe pe aripile credinţei înţelepte.

Această viziune ideală a fiinţelor şi a lucrurilor se întemeiază pe o sensibilitate pozitivă pe care discipolul trebuie să şi-o cultive cu bună-ştiinţă. O dată ce discipolul şi-a dezvoltat această facultate, această viziune inteligibilă şi pură a frumuseţii din spatele formelor, el posedă puterea de-a înnobila, de-a sanctifica până şi rutina vieţii cotidiene.

În viziunea adevăratei frumuseţi, chiar şi cele mai neînsemnate lucruri capătă un înţeles cosmic şi divin, şi artistul transformă detaliile cele mai nesemnificative ale vieţii într-o trambulină prin care să ajungă la divinitate, ia lumea perfecţiunii.

Când discipolul contemplă adevărata frumuseţe, atunci izvorul vieţii curge în el, făcându-l să pătrundă în curentul sacru al vieţii, să se înalţe spre lumea spiritului, a purităţii, a armoniei, a libertăţii, a plenitudinii, a echilibrului, şi tot ce îl înconjoară devine grandoarea veşniciei.

Adevărata frumuseţe este un înger puternic, care îl protejează şi îl îndrumă pe discipolul care a ştiut să apeleze la el în drumul său.

Este extrem de pozitiv să ne acordăm timp de câteva ori pe zi pentru a ne minuna cu bună-ştiinţă în faţa frumuseţii pe care o exprimă pietrele preţioase, lumina soarelui în natura vie, culorile strălucitoare ale unei prisme, gândurile elevate ale unui maestru al înţelepciunii etc. Asistând la răsăritul soarelui, discipolul poate deopotrivă să colaboreze cu îngerul frumuseţii imaginându-şi, de exemplu, că pătrunde în împărăţia luminii. El îşi lasă atunci toate celulele corpului să se deschidă, să se impregneze de splendoarea, strălucirea, muzica şi plenitudinea vieţii lumii divine, a frumuseţii sublime. El priveşte, ascultă, simte cu ochii sufletului perfecţiunea absolută a împărăţiei frumuseţii.

Există două feluri de-a privi lumea: al celui decepţionat de viaţă, care nu mai aşteaptă nimic de la ea, şi a celui care, purtat de viziunea ideală a frumuseţii, se simte plin de ardoarea fericită de-a transforma lumea prin puterea credinţei sale inteligente.

Toţi cei ce sunt îndrăgostiţi de viaţă cunosc adevărata frumuseţe şi o adoră în sine cu bucurie, umilinţă şi simplitate.

După scurt timp, învăţătorul Peter Deunov a dezvăluit o altă cheie importantă: „Spui că cel ce a căzut în noroi

procedează în manieră omenească, şi te întrebi: «Poate omul să gândească dacă e în noroi?» La care eu vă întreb: «Pot plantele să-şi ia seva nutritivă din noroi? Fructele dulci cresc din noroi. După ce a trecut prin straturi de nisip, apa murdară e curată şi iese la suprafaţa pământului, unde formează izvoare minunate. În neînţelegerea sa, omul crede că lumea divină este rea sau impură, dar în realitate ea este pură şi nimeni nu e în stare să o întineze. Lumea omenească e cea impură şi scopul discipolului e să o purifice.»„

Prin aceste cuvinte, învăţătorul Peter Deunov arată limpede ce este munca spirituală. Fiinţa omenească este un spirit de lumină căzut în noroi, întruchipat în corp, şi care însufleţeşte lumea fizică. Această idee este foarte bine exprimată la începutul Evangheliei Sfântului Ioan: „Şi lumina străluceşte în beznă şi bezna nu a biruit-o”. Lumina din om este spiritul întruchipat în materie, într-un corp fizic: bezna. Munca discipolului constă în spiritualizarea materiei şi în materializarea spiritului în scopul de-a zămisli fructe dulci. Spiritul se manifestă în om prin mijlocul gândurilor sale, a sentimentelor şi a faptelor. Discipolul poate acţiona prin intermediul acestor trei lumi asupra materiei pentru a o transforma în fructe. Aceste fructe sunt virtuţi, calităţi, posibilităţi noi pe care spiritul uman nu le poate dobândi decât întruchipându-se în materie. Suferinţele, contradicţiile din lume provin din faptul că oamenii nu sunt încă puri, total conştienţi, treji la nivelul gândurilor, sentimentelor şi faptelor lor. Instrumentele lor interioare nu sunt încă întru totul potrivite pentru a se putea folosi de ele în chip conştient şi a domina materia.

Pentru a pregăti şi purifica aceste instrumente interioare, trebuie deci ca ele să treacă prin straturi de nisip, adică prin suferinţe, limitări ce trebuie depăşite, contradicţii etc. O dată ce cele trei centre vor fi gata să întruchipeze spiritul divin şi să domine materia, atunci oamenii vor deveni nişte izvoare de apă pură şi divină la care vor veni să se adape toate spiritele naturii, toate vieţuitoarele. Abia atunci împărăţia lui Dumnezeu va domni pe pământ şi peste toate conştiinţele în toată splendoarea ei.

Fiinţa omenească este aidoma unei plante, unui copac ale cărui rădăcini pătrund în profunzimile pământului, iar crengile se înalţă spre cer. Crengile reprezintă gândurile, rădăcinile - voinţa,

iar trunchiul - sentimentele. Aceste trei sunt facultăţile asupra cărora trebuie să lucreze discipolul pentru a deveni un intermediar viu şi conştient între spirit şi materie. Gândurile sale trebuie să întruchipeze înţelepciunea divină, curentul sacru al luminii; sentimentele sale - dragostea universală, curentul sacru al muzicii cosmice, iar actele sale - adevărul, curentul sacru al vieţii.

Adevărul, sau actul corect din viaţă este generat de uniunea dintre dragoste şi înţelepciune existentă în discipol.

Necunoscând lumina învăţăturii iniţiatice întemeiată pe cunoaşterea celor trei lumi, unii spiritualişti spun: „omul nu poate gândi dacă se află în noroi". Aceasta vrea să spună că cel ce caută divinul trebuie să părăsească lumea fizică. Discipolul însă tocmai că nu trebuie să părăsească materia, viaţa cotidiană, ci să lucreze asupra ei, în deplină cunoştinţă de cauză şi cu dragoste.

Munca exercitată asupra materiei dezvoltă, întăreşte voinţa şi face să se nască mişcarea vieţii. Această mişcare generează la rândul ei căldura iubirii ce sfârşeşte prin a produce focul sacru, lumina iluminării. Aceasta este metoda prin care discipolul poate transforma viaţa cotidiană, materia în lumină şi noroiul în fructe dulci.

Munca discipolilor în lumea fizică trebuie întreprinsă cu această nouă conştiinţă. Discipolul nu trebuie să lucreze doar ia nivelul gândirii, a sentimentului sau al acţiunii, ci trebuie ca lumina gândirii să fie transformată în sentimente şi acte, la fel cum munca, activitatea din lumea fizică trebuie să fie transformată în sentimente şi gânduri.

Ştiinţa iniţiatică nu este doar o învăţătură de înalt nivel filosofic şi idealist, ci pretinde deopotrivă să fie experimentată în viaţă. Deopotrivă, pentru ca acţiunea desfăşurată în cadrul vieţii să fie corectă, trebuie ca ea să fie conformă cu lumina înţelepciunii şi a căldurii iubirii. Cel mai neînsemnat gest efectuat în planul fizic este o manifestare a mişcării vieţii, a voinţei. Armonizându-şi toate gesturile cu lumina înţelepciunii şi căldura inimii, discipolul ajunge să dobândească dominaţia armonioasă a curentului sacra al vieţii.

Esenţe ale meditaţiei

Lucrând în cele trei lumi

Sunt mulţi cei ce suferă de diverse boli. Ei au nevoie de o lucrare fizică făcută cu dragoste, o lucrare spirituală şi una întru Dumnezeu, îndeplinite deopotrivă cu dragoste.

Trebuie lucrat în toate cele trei lumi.

Acţiunea

Dacă la o acţiune au luat parte dragostea, înţelepciunea şi adevărul, aceasta este divină.

Dacă sufletul, spiritul şi corpul tău au luat parte la ea, atunci este îngerească.

Dacă mintea, inima şi voinţa ta au colaborat, atunci ea este omenească.

Dragoste, înţelepciune, adevăr

Dragostea este calea tuturor celor ce trăiesc pentru Dumnezeu, înţelepciunea este calea tuturor celor cărora Dumnezeu li se manifestă. Adevărul este calea tuturor celor care învaţă să-L slujească.

Pentru discipol, fiecare zi trebuie să fie una în care dragostea şi înţelepciunea se dezvăluie şi în care adevărul învaţă să slujească divinul.

Fie ca dragostea din voi să fie pe măsura intensităţii vieţii ce sălăşluieşte în voi.

Fie ca înţelepciunea din voi să fie pe măsura luminii divine ce vă călăuzeşte.

Fie ca adevărul din voi să fie pe măsura capacităţii voastre de a-L sluji pe Dumnezeu.

Dragostea rezolvă toate contradicţiile; fără ea, existenţa nu se poate armoniza.

Înţelepciunea aduce soluţia pentru contradicţiile intelectului.

Adevărul domină contradicţiile voinţei.

Dragostea este cea mai mare forţă din lume, dar trebuie să fie însoţită de înţelepciune şi de adevăr pentru a putea fi aplicată pe pământ.

Înţelepciunea este cea mai înaltă culme; ea rezolvă antagonismele dintre bine şi rău, punându-le pe amândouă la lucru.

Adevărul este cel mai mare dirijor, care conduce întregul univers.

Ce este cel mai greu de dobândit e înţelepciunea divină. Adepţi, îngeri şi zei eşuează când se pomenesc în faţa încercărilor înţelepciunii.

Imnul grandios al naturii

Veşnicele manifestări ale naturii concurează la întreţinerea în noi a gândurilor şi a sentimentelor sublime: spectacolul stelelor fără număr, răsăritul soarelui, limpezimea unui cer senin, strălucirea luminii, adierea vântului, apa curând, mişcarea pământului, înflorirea plantelor, ciripitul păsărelelor, bucuria omului...

Acest imn grandios al naturii trebuie să răsune profund în sufletul nostru, la unison cu viaţa noastră interioară trează. Abia atunci sufletul se va putea elibera de limitările terestre şi să-şi ia zborul spre soare, patria sa eternă.

Dragoste, înţelepciune, adevăr

Sufletul este templul adevărului; intelectul e sanctuarul înţelepciunii, iar inima e altarul iubirii.

Rugăciunea

În viaţa oamenilor, rugăciunea este acţiunea cea mai puternică, deoarece uneşte strâns gândurile, sentimentele şi voinţa.

Ea constituie lucrarea cea mai frumoasă şi îndeplineşte miracole.

Rugăciunea este conversaţia noastră cu Dumnezeu.

Puritatea

De îndată ce o apă impură pătrunde într-un pârâu limpede, ea îl tulbură. Nu daţi voie unor curente îndoielnice să vă perturbe.

De îndată ce observi că în tine e ceva tulbure sau rău, caută imediat să te eliberezi. Pentru aceasta, îndreaptă-ţi gândurile, inima şi voinţa spre Dumnezeu, cerându-i să-ţi dea lumina, căldura pură şi forţa sa eliberatoare.

Ricoşeul

Ţine bine minte ce îţi spun acum: fiecare gând, bun sau rău, se întoarce la izvorul său şi duce cu el tot ce a dobândit în drumul lui.

Nu poţi trimite cuiva un gând fără să-i suporţi consecinţele. E o lege ineluctabilă.

Se poate să fi uitat ce ai făcut odinioară, dar astăzi, mâine, peste ani sau secole, te vei izbi de această realitate.

Mulţumeşte-i aşadar lui Dumnezeu pentru tot ce ţi se întâmplă, şi acceptă totul cu un gând nou; în conformitate cu forţa acestei legi, el ţi se va întoarce într-o bună zi aducându-ţi achiziţii importante şi te va ajuta să-ţi lichidezi datoria.

Puritatea interioară

Pentru a învinge cu uşurinţă bolile şi suferinţele, pentru a depăşi contradicţiile vieţii lumeşti, purifică-ţi gândurile, sentimentele şi actele. Lucrează întru dobândirea a ceea ce se cheamă „puritatea interioară”, şi atunci sângele ţi se va purifica şi el.

Adevărata cunoaştere

Fă experienţa de-a aplica dragostea în toate gândurile şi acţiunile tale.

Prin această forţă incomparabilă, vei vedea sporind treptat în tine binefacerile adevăratei, realei cunoaşteri. Vei descoperi un nou înţeles al vieţii tale şi, cu o conştiinţă neîncetat lărgită, vei păşi în lumină spre înţelepciunea divină.

Această lumină eternă te va face să descoperi imensa şi armonioasa frumuseţe a vieţii şi nenumăratele posibilităţi pe care ea le oferă.

Masa zilnică

Nu te apuca să mănânci fără a avea un gând de mulţumire iubirii universale, sursa veşnică a oricărei forme de viaţă.

Recunoştinţa omului, conştiinţa sa deschisă măreţiei şi plenitudinii vieţii îi umplu inima şi sufletul de căldură vie, ce face să sporească în el tot ce e nobil, elevat şi etern.

Hrănindu-te, nutreşte aşadar respect şi veneraţie pentru binefacerile iubirii şi a înţelepciunii divine. Astfel, vei vedea cum în tine se instaurează bucuria şi o bună dispoziţie permanente; vei fi cuprins de o fericire nouă.

Unitatea celor trei centre

Important nu este doar ceea ce gândeşti, ci şi felul cum trăieşti.

Pentru ca o problemă să poată fi corect rezolvată, trebuie ca gândurile, sentimentele şi actele tale să se contopească într-un tot armonios.

Trebuie să fii consecvent cu tine însuţi în fiecare moment al vieţii.

Legătura sacră

Printr-o dorinţă nobilă, un impuls elevat, discipolul se uneşte cu spiritul fiinţelor superioare care îl pot ajuta şi susţine în toate împrejurările.

Atâta vreme cât durează această legătură, el trăieşte în conştiinţa acestor mari fiinţe şi lumina lor îl face să înainteze în bine; el se integrează în ritmul vieţii universale care conferă o direcţie corectă tuturor dorinţelor sale.

Şcoala divină

Vouă, elevilor marii vieţi, vi se cer nu numai cunoştinţe teoretice, ci şi o aplicare înţeleaptă a cunoştinţelor voastre, şi asta în tăcere, în umilinţă, deoarece, dacă drumul pe care îl aveţi de străbătut e binecuvântat, el e şi lung.

La orice vârstă, la fiecare treaptă a instruirii voastre, consideraţi-vă drept nişte şcolari începători.

Te instruieşti prin tot felul de lecţii şi de experienţe agreabile sau amare.

Elevul mulţumeşte întotdeauna pentru unele ca şi pentru celelalte, şi îşi continuă bucuros drumul spre bine, spre desăvârşire.

Din toate împrejurările vieţii, el ştie să tragă foloase pentru a se ameliora, pentru a lucra şi sluji mai bine.

Sublimul

În lumea asta, lucrul cel mai necesar e hrana, cel mai plăcut e muzica şi cel mai sublim e rugăciunea.

Mişcarea conştientă

Fiecare mişcare este expresia unor anumite forţe vii ce străbat fiinţa.

O mişcare este perfectă când exprimă combinaţia armonioasă a forţelor spiritului, inimii şi voinţei.

Mişcarea este frumoasă când e făcută conştient, sub controlul muzical al inimii şi gândirii.

Mişcările lipsite de armonie, nechibzuite ne demonstrează existenţa unei conştiinţe încă neorganizate.

Tăcerea

Tăcerea este mediul în care se maturizează concepţiile; e creuzetul adevăratei creaţii.

Dumnezeu şi marile spirite lucrează în tăcere.

Spiritele obişnuite nu pot capta gândurile oamenilor; din acest motiv, cel ce vrea să izbutească în orice ar face trebuie să tacă, să evite să vorbească despre intenţiile sale dacă nu vrea să întâlnească obstacole exterioare şi interioare.

În tăcere, o tăcere constructivă şi nu pasivă, discipolul poate transforma negativul în pozitiv, înlăturând din cale tot ce îi stăvileşte evoluţia. El îşi rezolvă problemele cele mai dificile în tăcere şi linişte absolută, când totul doarme şi doar Dumnezeu veghează.

Cele trei condiţii

Dacă greşelile omenirii nu sunt soluţionate într-un mod chibzuit, ele sunt rezolvate prin război.

Boala este un război, ea fiind cea care îndreaptă în cele din urmă gândurile, sentimentele şi acţiunile greşite.

Libertatea ta depinde de corectitudinea gândurilor, sentimentelor şi voinţei tale. Numai dacă aceste trei condiţii sunt îndeplinite vei putea exprima dragostea şi vei poseda sănătatea, fericirea şi înţelepciunea.

Intelect, inimă şi trup

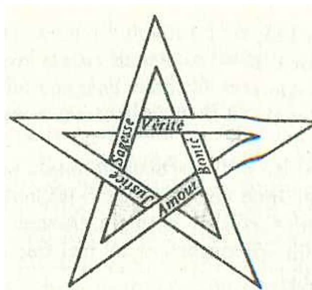
Nimic nu e mai măreţ decât să-l cunoşti pe Dumnezeu prin intelect, să-l iubeşti cu inima şi să-l slujeşti cu trupul.

Trebuie să-ţi creezi o minte care să fie o bună conducătoare de lumină, o inimă care să fie o bună conductoare de căldură şi un corp care să fie un bun conductor al forţelor naturii.

Dumnezeu şi-a pus bunurile în mintea, inima şi trupul tău.

După cum îţi sunt gândurile şi sentimentele, aşa vor fi şi condiţiile exterioare. Dumnezeu ţi-a pus în mână o armă ce îţi poate fi de ajutor.

Trebuie să-i mulţumeşti Domnului pentru bunurile pe care ţi le dă chiar astăzi.

Aplicarea corectă în viaţă a intelectului, inimii şi voinţei

Pentru ca un om să fie energic, puternic şi sănătos, conştiinţa sa trebuie să fie veşnic trează şi intelectul său receptiv. El trebuie să se ferească de orice influenţă negativă şi să vegheze ca în inima şi în intelectul său să nu pătrundă nici un sentiment străin care ar risca să-şi facă sălaş şi să-l domine.

Există în lume situaţii dăunătoare ale căror consecinţe le-aţi putea suferi şi care vă privează de mult bine. De exemplu, sunteţi în contact cu cineva care, în loc să vă aducă un gând benefic, vă pune în stare de somnolenţă, de dizarmonie, într-un cuvânt, într-o stare pasivă.

Energia cerebrală, care trebuie să slujească la însufleţirea minţii voastre, poate fi deviată ca un pârâu într-o grădină; vecinătatea unei persoane lipsite de magnetism poate perturba curentul forţei voastre cerebrale.

Când două fiinţe care se iubesc conversează, una vorbeşte în timp ce alta ascultă cu atenţie, şi reciproc. În acest caz, energiile lor operează un transfer pozitiv. Într-o bună zi însă ele încetează să se mai iubească; interesul mutual care le însufleţea dispare, şi ele ajung să-şi dăuneze reciproc: energiile lor se resping. Este deci preferabil ca două fiinţe între care armonia e absentă să se despartă.

Ştiţi probabil că lumea actuală utilizează hipnoza în destule împrejurări. Aplicarea sugestiei poate fi întâlnită în aproape toate domeniile vieţii. Astfel, de exemplu, oamenii se supun voinţei Domnului nu din convingere, ci cel mai frecvent sub influenţa fricii şi a sugestiei.

Când vă aflaţi în asemenea condiţii hipnotice, cei ce le-au creat profită de pe urma lor, şi voi sunteţi cei ce suportă consecinţele!

În cadrul dezvoltării lor spirituale, elevii şcolii divine trebuie să vegheze ca forţele inimii, intelectului şi voinţei să fie mereu treze şi vigilente. Un discipol nu are dreptul să risipească şi să disperseze forţele pe care Dumnezeu i le-a încredinţat; el nu le poate împărtăşi celorlalţi decât energiile suplimentare a căror utilizare nu îi este necesară.

Cel ce îşi lasă capitalul spiritual aservit plăteşte scump această greşeală. Înţelegeţi-mă bine: dacă aţi sădit un pom care vă dă fructe bune, aveţi dreptul să sacrificaţi fructele, dar nu şi

pomul. E o lege pe care trebuie să o înţelegeţi dacă vreţi ca viaţa spirituală să se dezvolte în voi.

La elevii unei şcoli spirituale, sau ai unei fraternităţi, există pericolul ca energia lor, îndreptată iniţial spre lumea superioară, să ajungă să tindă spre un scop material. În acest caz, va avea loc ineluctabil o regresie şi o prăbuşire. Scopul vostru final trebuie să fie pur spiritual, chiar dacă mijloacele şi metodele îşi păstrează un caracter material.

Unii vin să mă asculte pentru a dobândi cunoaşterea şi înţelepciunea, deoarece aspiră să devină apoi nişte „învăţători” apreciaţi şi retribuiţi! Dacă devin „învăţător” ca să câştig bani sau pentru a dobândi vreo putere vanitoasă, atunci scopul meu e material. Dacă însă urmăresc obiectivul de a-mi ameliora viaţa proprie şi pe cea a semenului meu, dacă acţiunea mea slujeşte la înălţarea sufletelor spre divin, convingându-le să renunţe la părerile false, atunci scopul meu este pur.

Un discipol al şcolii divine nu trebuie să se amăgească; el trebuie să-şi cunoască posibilităţile şi capacităţile, ca şi suma de cunoştinţe şi de forte de care poate dispune, fără a se supraestima şi nici a se subestima. Abia atunci el va putea conta pe el însuşi în toate circumstanţele vieţii, şi în aceste condiţii studiul şi înţelegerea lumii divine obiective îi vor deveni posibile.

Atâta vreme cât omul nu se va încredinţa divinului ce rezidă în sinea lui, el va recădea mereu sub influenţa vechilor sale moduri de-a gândi şi vedea, care vor anula toate manifestările binelui.

Unul din principiile Fraternităţii Albe este înfăptuirea ideii: „Fraternitate şi Unitate”, ceea ce înseamnă înălţarea conştiinţei la forme mai elevate.

Finalitatea experienţelor şi aplicaţiilor nu este aceea de-a satisface curiozitatea discipolului, ci de a-l face să înţeleagă acest mare adevăr: cel ce îl iubeşte pe Dumnezeu poate izbuti în tot ceea ce doreşte. Bineînţeles, această lege nu este valabilă decât pentru bine şi nu pentru rău.

În toate circumstanţele vieţii, exprimaţi dragostea; ea vă va elibera de spaime şi de îndoieli. Când vedeţi că cineva a făcut o greşeală, nu îl criticaţi, ci aplicaţi dragostea faţă de el: rugaţi-vă să poată ieşi din situaţia respectivă.

Omul recurge la Dumnezeu şi nu i se adresează decât atunci când se găseşte în condiţii dificile şi grave, când se simte singur, părăsit de toţi.

Un discipol trebuie să nu uite că omul se dezvoltă şi se maturizează prin încercări şi suferinţe. Cu cât discipolul este mai dezvoltat şi mai puternic, cu atât mai mult reuşeşte el să-şi rezolve problemele în mod pozitiv. Un învăţător se bucură când are discipoli buni: ei îl înţeleg mai bine, şi din acest motiv el le dă sarcini din ce în ce mai greu de îndeplinit. Ei nu merg pe un drum bătătorit.

Viaţa nouă pe care Iisus a dăruit-o omenirii este un capital cu ajutorul căruia oamenii îşi pot plăti toate vechile datorii. În calitate de discipoli ai acestei noi vieţi, trebuie să lucraţi asupra voastră înşivă cu asiduitate.

Care este sarcina atribuită fiinţei umane? Cea de-a manifesta, de-a creşte, de-a înflori şi de-a produce un fruct divin. Pentru aceasta, ea trebuie să dea dovadă de o voinţă puternică ce trebuie să se afirme în domeniul lucrurilor mărunte, nu în al celor importante. Ca elevi ai noii vieţi, grăbiţi-vă să vă faceţi concesii mutuale, să vă iertaţi, să aveţi respect şi stimă faţă de toate fiinţele. Acestea sunt primele condiţii pentru instaurarea iubirii. Acolo unde se manifestă dragostea, îşi fac apariţia şi condiţiile favorabile înălţării şi dezvoltării.

Viaţa voastră actuală nu este încă adevărata viaţă, ci doar începutul unui bine pe care îl veţi simţi mai târziu în toată plenitudinea sa.

Într-o bună zi, ne vom afla într-o altă ambianţă decât aceasta; vom accede la o lume nouă, la o cultură nouă. Organismul vostru va fi ameliorat, iar condiţiile vor fi minunate.

Va fi tot pământul nostru, dar el va fi suferit schimbări radicale. Lumea actuală va trece printr-o transformare organică; întreaga materie va suferi o nouă cristalizare, totul se va schimba! Ne vom întâlni şi vom revedea reuniunile noastre actuale desfăşurându-se sub ochii noştri ca un film. Vom constata că, în cutare oraş, în cutare condiţie, supunându-se cutărui impuls venit din suflet, ne aflam adunaţi laolaltă în urmă cu mii de ani. Şi ne vom mira că viaţa s-a desfăşurat astfel!

Această viziune, ca şi multe altele, vă va ajuta să înţelegeţi mai bine sensul încercărilor prin care va fi trebuit să treceţi. Copiii trebuie să aibă răbdare: momentul actual nu este decât o

scurtă percepţie anticipată a viitorului. Această viaţă viitoare se pregăteşte deja, dar nu este încă formată. Veţi intra cu toţii în ea şi veţi fi cu toţii bineveniţi.

Pentru a accede la acest viitor şi a nu vă întârzia evoluţia indispensabilă, trebuie neapărat să vă ocupaţi de înălţarea intelectului, a inimii şi voinţei voastre. Trebuie să fiţi atenţi să nu o corupeţi pe aceasta din urmă, să nu o puneţi în slujba unor forţe contrare, adică în slujba răului. Nu trebuie să abdicaţi de la dreapta voinţă, nici măcar spre folosul celui mai scump prieten; ea trebuie păstrată pentru îndeplinirea planului divin. Nu este îngăduit nici să-ţi înlănţui semenului cu ajutorul inimii sale. Acestea sunt nişte reguli a căror încălcare nu este iertată unui adevărat discipol. Cel ce transgresează aceste legi va bea paharul karmei până la fund şi nu va fi mântuit decât atunci când va fi înţeles lecţia.

În trecut aţi acumulat greşeli ca urmare a slăbiciunii, ignoranţei şi lenei voastre; aţi contractat datorii ale căror consecinţe vă afectează negativ: aceasta este karma. Dar cu ajutorul iubirii şi a uniunii fraterne puteţi să vă eliberaţi de ele. Feriţi-vă aşadar să-i criticaţi şi să-i acuzaţi pe alţii; critica, fie şi doar mentală, e o răutate psihică.

Va atrag atenţia: urmaţi o învăţătură sacră! Pentru a deveni discipoli adevăraţi ai Fraternităţii Albe, trebuie ca sfinţenia să vă impregneze intelectul, inima şi voinţa. Gândirea voastră trebuie pusă întru totul în slujba binelui, inima în slujba iubirii şi voinţa în slujba înţelepciunii divine. Acestea sunt nişte legi ce nu suferă nici o excepţie. Dacă respectaţi aceste reguli, veţi dobândi binecuvântarea lui Dumnezeu, veţi acumula cunoştinţe din ce în ce mai bogate şi o putere din ce în ce mai mare, iar sufletul va vedea înfăptuindu-se treptat bucuriile pe care vi le doreşte.

Mulţi spun: „Nu am nevoie de învăţător, Spiritul îmi vorbeşte direct!” Aceştia nu au înţeles că ceea ce aud ei nu este Spiritul, ci doar nişte spirite. Din negura veşniciei, am avut dintotdeauna nevoie unul de celălalt, iar cei ce pretind contrarul se înşeală. Cel ce e născut din Dumnezeu are întotdeauna nevoie de ceilalţi, fiindcă Dumnezeu trăieşte şi în ei.

Trebuie să ascultaţi ce vă spune Domnul. Totul trebuie să se îndeplinească cu dragoste şi fără violenţă.

Când aplicăm iubirea, ni se deschid toate uşile şi toate bunurile sunt la dispoziţia noastră.

Acum, trebuie deci să ne deschidem intelectul, inima şi sufletul aşa cum se cuvine, pentru ca să se poată dezvălui această măreaţă lege a iubirii ce instaurează armonia în toate şi în tot.

De ce mă aflu aici, printre voi? Dacă va abateţi de la vorbele mele, veţi simţi foarte repede că Dumnezeu vă lipseşte. Aceeaşi lege e valabilă pentru mine ca şi pentru voi. Aveţi nevoie de fratele vostru şi el are deopotrivă nevoie de voi fiindcă Domnul vieţuieşte în amândoi. Toţi oamenii au nevoie unii de alţii; în acest fel se manifestă în noi prezenţa lui Iisus, a iubirii Lui.

Uneori, e de ajuns şi o privire pentru a da ajutorul pe care îl aşteptăm, fie şi inconştient, de la semenii noştri; în acest fel, dragostea poate transmite tot ce e mai înalt, însufleţitor şi nobil.

Predic acum, tinerilor şi deopotrivă bătrânilor, dragostea care nu încetează niciodată, care curge dintr-un izvor nesecat, şi pe care trebuie să o primiţi în inima voastră.

Primul lucru ce trebuie făcut e să fii atent să zăgăzuieşti accesul la intelectul vostru al oricărui rău; în nici un chip nu trebuie să îngăduiţi pătrunderea unor preocupări secundare, inutile sau negative.

Deviza elevului şcolii Fraternităţii Albe trebuie să fie: „Inima, spiritul, sufletul şi voinţa i le consacru şi mi le pun în slujba Domnului”. Orice făptură ce procedează astfel este binevenită şi îi deschidem toate uşile. Dar cel ce neglijează această regulă va găsi uşile închise, şi va rămâne afară aşteptând o nouă epocă.

Le recomand tuturor puritatea.

Cine e pe drumul cel bun? Cine e pe drumul cel rău? Cine face binele şi cine greşeşte? Aceasta nu ne priveşte; ce e important, e hotărârea pe care am luat-o de a-l sluji pe Domnul. În acest fel, vom studia şi vom acţiona precum îngerii care studiază şi îndeplinesc voinţa divină! aceşti fraţi superiori ne vor dezvălui poezia, artele şi regulile lor de viaţă.

În viitor, va trebui să începeţi să vă comportaţi ca nişte discipoli ai Fraternităţii Albe; va trebui să fiţi recunoscuţi ca atare după comportamentul şi felul vostru de-a trăi.

Fiecare elev, frate sau soră, trebuie să meargă drept ca un „I”, cu pieptul înainte şi nu adus de spate; spinările încovoiate trebuie să se îndrepte. Chipul trebuie să fie luminos, cu o

expresie care să dezvăluie forţa virtuţilor. Din ochii discipolului trebuie să ţâşnească iubirea şi energia. Gura nu trebuie să fie strânsă, iar buzele, abia întredeschise, să exprime sănătatea şi viaţa.

Străduiţi-vă să fiţi puternici şi voinici, pentru ca astfel să faceţi ca un eventual adversar să se gândească de două ori înainte de-a vă ataca.

Fiţi slabi când e vorba de-a face răul, şi puternici când e vorba de bine.

A fi puternic înseamnă să ai sub stăpânire înlăuntrul şi să-ţi controlezi toate moleculele trupului, toată musculatura.

Când începeţi un lucru, duceţi-l la bun sfârşit.

Hrăniţi-vă cu alimente sănătoase. Nu uitaţi că gura, prin care se exprima iubirea, trebuie să fie pură. Trebuie să vă dezvoltaţi mirosul şi sensibilitatea. Fiţi atenţi faţă de flori, plante şi animale; evitaţi chiar să striviţi vreo furnică ce vi se iveşte în cale.

Doar dragostea vă poate îngădui să respectaţi toate aceste legi în chip firesc.

Intenţia mea e de-a rupe toate legăturile care vă ţin şi de-a nu le lăsa decât pe cele ce vă unesc cu Dumnezeu. Atunci Domnul va alcătui împreună cu voi o structură de viaţă nouă, întemeiată pe dragoste.

Esenţe ale meditaţiei

Gânduri şi sentimente

Gândurile şi sentimentele bune pe care le nutrim îi atrag pe oameni, ca şi pe fiinţele superioare.

Precum parfumul florilor sau poamele coapte din copaci, gândurile frumoase şi sentimentele nobile atrag fiinţele vizibile şi invizibile.

Gândurile şi sentimentele noastre sunt tot atât de indispensabile pentru lume ca şi florile pentru albine.

Ne construim viitorul prin intermediul gândurilor şi sentimentelor.

Sensul efortului

Cel ce vrea să-şi intensifice viaţa interioară prin credinţă, speranţă şi dragoste trebuie să lucreze conştient asupra lui însuşi. Care luptător a ajuns puternic fără să fi făcut exerciţii pentru a-şi dezvolta muşchii?

Un campion este un om puternic, d.nr pentru aceasta el şi -a lucrat ani de zile muşchii.

Un filosof posedă forţa intelectului, profunzimea gândirii, pentru că îşi pune neîncetat creierul la treabă.

Omul virtuos are o inimă mare fiindcă şi-o exersează constant. Şi apa se purifică străbătând o serie întreagă de procese: precipitare, filtrare, evaporare. Nimic nu se obţine dintr-o dată, fără efort.

Unii cred că este inutil şi chiar prostesc să perseverezi în efort, dar trebuie ştiut că lucrurile înţelepte, inteligente se ascund adesea sub aparenţe inutile. Când un om crede că e foarte inteligent, el încetează să înveţe şi pierde treptat tot ce a dobândit.

Un om bogat, care nu se gândeşte decât la avuţia pe care a strâns-o deja, neglijând totodată să o fructifice, sărăceşte progresiv.

Asemenea oameni seamănă cu bondarii care zumzăie, intră şi ies din stup fără să aducă o picătură de miere.

Astăzi există destui bondari în stupul divin, care riscă să fie expulzaţi şi distruşi.

Încrederea în Dumnezeu

Indiferent ce vi se întâmplă, spuneţi: „E spre binele meu”, şi veţi vedea cum lucrurile se rezolvă. Frumuseţea vieţii constă în a nu te îngrijora, chiar şi atunci când nimic nu pare să meargă cum trebuie.

Nu aveţi nici o grijă, nici o temere; fiţi întotdeauna mulţumit fiindcă Dumnezeu a creat lumea pentru ca voi să fiţi fericiţi. Dacă sunteţi nemulţumiţi, acriţi, negaţi prin aceasta însăşi înţelepciunea supremă din lume.

Nemulţumirea este o lepră pentru conştiinţă şi necazul slăbeşte sistemul nervos.

Binele universal

Nu poţi fi bun dacă nu respecţi binele altora, şi nici acţiunile lor meritorii. Dacă nu apreciezi o lucrare bună înfăptuită de altcineva, înseamnă că nu ai nobleţe de caracter. În natură există o indivizibilitate: tot ce se petrece în cadrul ei priveşte pe toată lumea. Să nu crezi că eşti o fiinţă aparte.

Dacă cineva a făcut ceva bun, beneficiezi şi tu de pe urma lui.

Prima rază de soare

Ca discipol, mergi în întâmpinarea primei raze de soare.

Această imagine a răsăritului soarelui conţine ideea întâlnirii cu spiritul divin; e momentul când Dumnezeu ne vizitează.

Dumnezeu

Dumnezeu este conştiinţa omului. Nu îl căutaţi pe aici sau pe dincolo; din clipa în care îl descoperiţi în voi, îl veţi vedea pretutindeni!

Viaţa închinată totului

Omul cu adevărat moral gândeşte şi acţionează pentru apropiaţii săi aşa cum ar face pentru el însuşi, cu un impuls interior sacru îndreptat înspre „Tot”, înspre Dumnezeu.

El doreşte binele pentru toţi şi se bucură de succesele celorlalţi la fel ca de ale sale proprii.

Cel care nu trăieşte decât pentru sine, indiferent ce eforturi face şi ce rezultate obţine, nu va fi niciodată pe de-a-ntregul satisfăcut.

Materialiştii

Iisus a spus: „în lume fiţi prudenţi ca şerpii şi simpli ca porumbeii”.

Materialiştii sunt adesea şireţi, inteligenţi, dar neglijenţi în ce priveşte viaţa superioară, divină.

Ca discipol, vă aparţine să le daţi exemplu prin câteva gesturi frumoase şi veţi putea, în schimb, să vă inspiraţi din inteligenţa şi iscusinţa lor.

Încercările

Când gândeşti şi suferi, cerul te observă şi îţi acordă încredere; el te consideră o fiinţă capabilă să înfăptuiască un lucru bun. Dacă viaţa ta e lipsită de obstacole, el te priveşte cu condescendenţă, ca pe un om inapt să-şi asume responsabilităţi. Bucură-te deci că eşti pus la încercare!

Simţul muzical

Să înveţi să îndeplineşti voinţa tatălui nostru ceresc e o mare ştiinţă. E un lucru la fel de dificil ca şi a studia muzica sau cântecul.

Pentru a ajunge la rezultate bune, un muzician trebuie să depăşească mari dificultăţi. Odinioară, când mă apucasem să cânt la vioară, toată lumea îmi spunea: „Vioara nu-ţi dă de mâncare”. Cu toate acestea, am perseverat. Primul meu profesor era bun; m-a învăţat regulile fundamentale ale instrumentului. Al doilea era un ceh, şi era un muzician genial. Îl ascultam cu plăcere când cânta. Cunoscuţii mei mă întrebau ce urmăream continuând să studiez muzica, despre care considerau că nu e un lucru indispensabil în viaţă. Poate că nu este indispensabilă, dar e foarte importantă, deoarece merge mână în mână cu viaţa.

Sunt douăzeci de ani de când mă ocup de problema raportului dintre muzică şi sufletul omenesc, ca şi de influenţa sa educativă asupra omului. Am ajuns la concluzia că fiinţa omenească nu îşi poate îndeplini convenabil treaba dacă nu este în sinea ei muziciană.

Simţul muzical la om este vehiculul şi transformatorul forţelor naturale. De fiecare dată când am avut greutăţi, m-am întors spre vioara mea, pentru ca ea sa mă ajute să găsesc cea mai buna cale de a le depăşi.

Muzica îl ajută pe om să găsească soluţia pentru problemele sale şi face miracole.

Practicarea binelui impersonal

Cel ce face binele se uneşte cu marile fiinţe înţelepte.

Dacă după ce aţi făcut de câteva ori binele, vă spuneţi: „Am făcut asta fiindcă sunt bun!”, greşiţi. Trebuie să vă spuneţi: „Dumnezeu a acţionat prin mine”.

Omul trebuie să fie bun înainte de toate pentru a manifesta prezenţa lui Dumnezeu în el, fără să aştepte nici o recunoştinţă din partea celor pe care i-a ajutat.

Omul e bun fiindcă divinul ce sălăşluieşte în el este bun.

Metodă pentru intuiţie

Odinioară omul poseda într-o mult mai mare măsură capacitatea de-a presimţi ce îl aşteaptă, ce i se poate întâmpla.

Acum, el şi-a pierdut în bună parte această facultate şi trebuie să încerce să-şi recâştige sensibilitatea primară prin exerciţii adecvate.

De exemplu, luaţi o carte pe care aveţi de gând să o citiţi şi puneţi-vi-o încet pe frunte, concentrându-vă şi îndreptându-vă gândurile spre lumea înţelepciunii, pe care o întrebaţi: „Trebuie să citesc cartea asta, sau nu?” Rămâneţi apoi un minut sau două într-o aşteptare calmă şi veţi auzi atunci o voce blândă care vă va spune dacă lectura cărţii respective vă poate fi utilă în vreun fel.

Gândirea

Gândirea emană din marele centru al universului. Pentru ea, nu există nici obstacole, nici timp, nici spaţiu, nici materie. Ea se mişcă cu o viteză superioară celei a luminii şi se propagă teoretic la infinit.

Prin gândire se exprimă marea lume înţeleaptă a creaţiunii şi omul posedă darul minunat de-a capta şi de-a înţelege acest limbaj.

Prin gândire, omul, în calitate de cetăţean al universului, comunică cu lumile îndepărtate, şi în acest fel i se oferă posibilitatea de-a face schimb de cunoştinţe, deoarece viaţa este una singură în imensa ei varietate. Noi o cunoaştem sub aspectele ei cele mai diverse: o lume îndepărtată ne vizitează sub forma aerului, a apei, a pâinii, a unei flori parfumate, a unui fruct savuros.

Cele trei atribute ale divinului

Mântuirea omenirii nu rezidă în vreo fiinţă, nici în sfinţi, şi nici în îngeri.

Îngerii, sfinţii şi oamenii de bună credinţă nu sunt decât slujitorii divinului.

Mântuirea lumii rezidă în cel ce a creat-o, în Dumnezeu, care include, cuprinde şi pătrunde totul.

Această lume divină posedă trei atribute, fiind singura care le posedă: dragostea, înţelepciunea şi adevărul. Ele sunt substanţa şi realitatea sa.

Puritatea, lumina şi libertatea

Puritatea: necesitatea sa

O igienă mai completă este necesară vieţii oamenilor de astăzi.

Este indispensabilă igiena corpului, a hainelor, a locuinţelor, dar este nevoie şi de o igienă a intelectului, inimii şi sufletului.

Condiţia indispensabilă sănătăţii şi vieţii armonioase, echilibrată şi constructivă, rezidă atât în igiena fizică, cât şi în cea a gândurilor şi sentimentelor.

Impuritatea, oricare ar fi terenul în care prinde rădăcini, determină indispoziţii, boli şi moartea prematură.

Lăcomia, consumul cărnii, criticile, invidia, fumatul, alcoolismul etc. sunt vicii, dar şi impurităţi.

Când fumezi, îţi transformi nasul într-un horn!

Una dintre funcţiile nasului este de a folosi la respiraţie. În afara rolului său de furnizor de energie vitală, aerul, pe care trebuie să-l respirăm conştient şi din abundenţă, ne ajută să ne clarificăm şi să ne purificăm gândurile.

Sentimentele şi gândurile impure sau egoiste acţionează în organism ca nişte veritabili viruşi fiind sursa unor tulburări nervoase grave. Aceşti paraziţi psihici constituie, de asemenea, cauza lipsei de armonie între sentimente şi gânduri şi, deci, a suferinţei pentru individ.

A ne ocupa de vicii şi de slăbiciunile oamenilor este în egală măsură o adevărată molipsire psihică care ne distruge liniştea şi armonia interioară a spiritului.

Puritatea exterioară şi interioară, acest echilibru decis şi voluntar pe care trebuie să-l atingem, este prima condiţie a dezvoltării autentice şi sănătoase a tuturor facultăţilor noastre.

Sufletul tinde spre puritatea totală, o doreşte şi o caută cu ardoare. Toate personalităţile de seamă, geniile, binefăcătorii omenirii şi-au cultivat puritatea luminii minţii, care este condiţionată de existenţa unui suflet cinstit şi chibzuit.

Cel care are grijă de puritatea spiritului şi a trupului său va fi întotdeauna iubit. Femeia care are sufletul şi sentimentele pure este iubită şi respectată. Bărbatul chibzuit, cu mintea luminată, este de asemenea iubit, căutat şi susţinut pentru a-şi atinge ţelul.

Cei care neglijează să-şi întreţină puritatea inimii sfârşesc prin a-şi pierde lumina şi înţelepciunea gândurilor; descoperă cum dispare afecţiunea care îi înconjura, atât din partea soţului sau soţiei, cât şi a prietenilor.

Într-un cuplu armonios echilibrat femeia trebuie să aibă sufletul pur şi omul să aibă mintea luminată; astfel, amândoi îşi vor menţine sănătatea şi vor evolua din punct de vedere spiritual. În felul acesta, cultivând puritatea totală în ei, bărbaţii şi femeile de astăzi pot să înceapă să trăiască sănătos şi în bucurie.

Pentru a deveni elevi autentici ai marii şcoli a vieţii, pentru ca secretele naturii vii să vi se dezvăluie, astfel încât să ajungeţi să înţelegeţi legile vieţii raţionale şi constructive, pentru a vi se dezvolta conştiinţa, este necesar să începeţi să vă simţiţi frate şi soră a tuturor fiinţelor. Este indispensabil să vă comportaţi ca atare în relaţiile pe care le aveţi eliberându-vă de orice îndoială şi egoism.

Trebuie să vă faceţi o curăţare interioară completă; trebuie ca vorbele să vă fie chibzuite, ca orice urmă de indispoziţie sau nemulţumire să vă dispară din suflet. Aceasta vă este cerută valul puternic de dragoste universală care vine de sus şi coboară acum în această lume.

Dacă acceptaţi acest impuls, el vă va elibera de sclavia milenară şi vă va conduce spre înviere, spre lumină, spre puritate, spre libertate.

Când femeia îşi pierde puritatea dragostei, când are tendinţa să încerce să profite de sentimentele pe care bărbatul le are faţă de ea şi când bărbatul face din femeie un idol, amândoi se prăbuşesc într-un materialism profund. În această stare lumina spiritului şi libertatea sufletului îi părăsesc.

Pentru a beneficia de puterea şi de frumuseţea iubirii autentice, trebuie ca toate impulsurile pe care le aveţi, fiecare act pe care îl faceţi să fie pure, ideale.

Dedicaţi-vă cu toţii studierii şi experimentării metodelor purităţii totale asupra dorinţelor şi gândurilor voastre; este calea cea mai scurtă care duce la viaţa nouă, raţională, fericită şi abundentă. Numai cei care se dedică acestui ţel pot trece pragul care duce la cunoaşterea superioară, la lumina interioară şi la libertate.

Elevul conştient tinde, în toate activităţile sale, să cultive iubirea divină; îşi potoleşte astfel setea de adevăr şi de libertate, adăpându-se la izvorul viu. Caută cunoaşterea, forţa, sănătatea în exemplele furnizate de viaţa fiinţelor evoluate, a geniilor, a marilor maeştri ai omenirii şi în învăţătura lor.

Ucenicul care este animat de un ideal înalt îl urmează, cu credinţă şi curaj. Impulsul sănătos pe care îl are - acela de a deveni un servitor bun al iubirii universale puternice, un lucrător calificat al binelui în toate şi peste tot, dar dacă nu va cultiva puritatea totală, va eşua şi va sfârşi prin a recădea în egoismul şi minciuna ce îl vor conduce în mod inevitabil spre întuneric şi moarte.

Dacă doriţi să fiţi iubiţi, protejaţi împotriva bolilor, dacă vreţi să vă amelioraţi relaţiile cu ceilalţi, întăriţi-vă memoria pentru a studia mai bine, dobândiţi cunoştinţe şi înţelepciune, fiţi puri în inimă şi spirit. Această idee fundamentală de puritate trebuie să vă însoţească neîncetat; trebuie să vă fie călăuzitor permanent la orice oră din zi.

Iubirea este prima şi cea mai mare realitate a vieţii, căreia îi aduce lumină şi armonie, frumuseţe şi bunătate. Adevărul este cea mai înaltă manifestare a iubirii, mediul în care iubirea domneşte în deplinătatea gloriei sale. Iisus i-a răspuns lui Pilat: „Am venit pentru a manifesta adevărul”.

Binecuvântaţi sunt cei cu inima şi mintea pure, ei se apropie de marea înţelepciune, înţeleg cum acţionează aceasta fără încetare în lume pentru eliberarea sufletului omenesc, pentru înălţarea tuturor, fără nici o excepţie. Inima este centrul vieţii omeneşti; dacă găzduieşte aspiraţii pure, înalţă şi purifică mintea, limpezeşte gândurile şi le întăreşte capacitatea de creaţie.

Puritatea absolută este deci terenul pe care trăieşte, se dezvoltă şi se maturizează discipolul vieţii universale.

Puritatea îi conferă ucenicului tărie de caracter, îl eliberează din sclavia slăbiciunilor şi a viciilor şi îl apără de influenţele nefaste.

Insuccesele pe care le aveţi în viaţă provin de la norii care vă întunecă orizontul. Fiecare greutate şi fiecare suferinţă vă fac să reflectaţi, să vă analizaţi şi să vă dea o lumină mai strălucitoare care vă va purifica cerul.

Omul trebuie să aibă caracter şi să fie convins de necesitatea de a lucra conştient şi continuu, prin toate mijloacele şi cu toată voinţa, la perfecţionarea şi ameliorarea condiţiei sale. Prin reîncarnare omul învaţă legea sacrificiului fără de care nu există evoluţie. Sufletul nostru doreşte să ne înalţe să ne perfecţioneze; puritatea este condiţia esenţială pentru realizarea acestei dorinţe arzătoare.

Reflectaţi, fiţi conştienţi de această misiune, de această problemă primordială a vieţii voastre. Cu bucurie şi recunoştinţă. Lucraţi fără încetare asupra voastră pentru a dobândi gânduri, sentimente şi acte pure.

Sănătatea şi buna dispoziţie depind în mod esenţial de acest fapt: ca toate manifestările voastre spirituale şi fizice să fie pătrunse de ideea de cinste şi puritate. Ideea de puritate trebuie să vă fie la fel de scumpă cum îi este unui tânăr imaginea tinerei pe care o iubeşte. Fie ca puritatea să fie iubita fiecărui bărbat şi iubitul fiecărei femei.

Vă recomand tuturor puritatea absolută. Fizică şi spirituală. Fiecare dintre voi să construiască în sine, în conştiinţa sa imagini şi concepţii pure ale tinerei, tânărului, căsătoriei, celibatului, iubirii, copiilor etc.

Şcoala vieţii divine, Frăţia Albă, aşteaptă de la toţi discipolii săi o curăţare interioară raţională.

Pentru a dobândi cunoştinţe şi o gândire pătrunzătoare, constructivă, fiţi puri!

Exactitatea, memoria mereu activă, mintea mereu gată de muncă, buna dispoziţie, energia trupului - toate acestea sunt alimentate şi susţinute de puritate.

Pentru mulţi această idee de puritate absolută se află încă în stadiu de sămânţă; însămânţaţi-o în voi înşivă cu certitudinea că va da roade gustoase. Întreaga, voastră fiinţă să-i procure condiţiile favorabile creşterii, dezvoltării, maturizării. Veţi fi pe deplin recompensaţi pentru eforturile şi pentru munca pe care o veţi realiza asupra voastră.

Puteţi forma grupuri de doi, trei, zece..., având cu toţii ca ţel realizarea nobilului ideal de puritate. Acest ideal nobil poate acţiona atunci asupra voastră cu forţă, înnoindu-vă în întregime şi ameliorându-vă existenţa într-un mod nesperat.

Pentru a întâmpina epoca vărsătorului ce va veni, faceţi o curăţenie totală în voi şi reconstruiţi-vă viaţa pe baze noi.

Este o muncă frumoasă, captivantă şi purtătoare a unor posibilităţi nelimitate. Viaţa trebuie să ne fie pură precum cristalul, ca diamantul!

Sacrificând obiceiurile vechi şi rele, dobândim puritatea şi integritatea care se află la baza servirii fraţilor şi a semenilor noştri.

Să fim gata să arătăm tuturor afecţiunea noastră, cu blândeţe şi înţelegere. Să fim sinceri cu noi înşine, fără teamă şi Ură umbre. Să fim asemănători izvorului abundent şi pur care ţâşneşte fură încetare şi respinge imediat orice impuritate.

Începeţi prin a vă purifica conştiinţa, este un punct de plecare pentru orice candidat la noua viaţă spre care se îndreaptă omenirea.

Puteţi să fiţi puri! Este dreptul vostru ca membri ai marii vieţi universale. Dacă vă îndoiţi de capacitatea voastră de a dobândi puritatea totală, să ştiţi că vă aflaţi încă sub influenţa ideilor primate care s-au opus evoluţiei voastre corecte.

Greşelile comise pe parcursul îndelungatului proces al perfecţionării nu vă pot împiedica să primiţi imensele binefaceri ale purităţii. Atâta vreme cât sunt principiul ascendent al vieţii, atâta timp cât inima mea nutreşte dorinţe şi sentimente nobile, atâta timp cât am în minte gândul nobil al iubirii faţă de Dumnezeu, de semenii mei şi de toate fiinţele vii, puritatea se află în mine. Dacă încep să judec, să mă îndoiesc de divinul care se află în mine şi în toţi oamenii, puritatea dispare!

Ca ucenici ai unei vieţi mai bune, puteţi şi trebuie să fiţi puri. După puritate vine lumina, apoi libertatea absolută.

Fiecare suflet, care emană de la Dumnezeu cel milostiv şi Tată sublim al tuturor fiinţelor, vine pe pământ pentru a învăţa să se purifice şi prin aceasta, să se perfecţioneze. Pe drum o întâlneşte pe zeiţa binelui care îi propune să îl accepte în templul său, cu condiţia de a fi înveşmântat în puritatea absolută; sufletul îi promite, dar apoi nu îşi ţine promisiunea. Zeiţa binelui distruge atunci prin moarte templul impur al sufletului.

Zeiţa binelui distruge toate templele impure. Le reconstruieşte apoi şi le oferă foştilor proprietari, spunându-le: „Păstraţi-vă templul, conştiinţa şi trupul pure, căci atunci veţi putea obţine sănătatea şi milostenia divină!”

Acesta este ţelul luminos al existenţei voastre, spre care sufletul vostru aspiră cu toate puterile cu care l-a înzestrat Creatorul, care doreşte că noi să creştem şi să ne dezvoltăm corect, pentru a deveni după chipul şi asemănarea Sa.

Esenţe ale meditaţiei

Orgoliul şi umilinţa

Dacă nu lucraţi conştient pentru a vă controla tendinţele ce va împing spre orgoliu, se vor ocupa alţii să vă înveţe umilinţa!

Este un destin greu cel al omului care întreţine un respect de sine exagerat, ca şi sentimente de orgoliu moştenite din existenţele trecute. Trebuie să treacă prin multe suferinţe pentru a se elibera de această stare nefastă şi a învăţa modestia. De multe ori va trebui să se roage pentru a i se da de lucru, pentru a-i fi acceptate serviciile şi se va izbi de nenumărate refuzuri!

Natura vie va pune la treabă tot felul de mijloace pentru a-l obliga pe orgolios să devină cu adevărat umil; îl va sili să milogească, să cerşească, îl va face să îndure blamul, dispreţul, umilinţele până ce se va hotărî să-şi schimbe caracterul.

Puterea gândirii colective

Prin gândurile lor colective oamenii pot, într-o oarecare măsură, să influenţeze schimbările timpului.

Dacă un număr mare de oameni nutreşte aceleaşi gânduri, în acelaşi timp, aceste gânduri devin dinamice şi capătă o forţă puternică de acţiune.

Rugăciunea

Când ne rugăm ne îndreptăm într-un mod interior gândurile, sufletul, inima, spiritul spre sursa vieţii din care ne tragem.

Conştiinţa trează

Pentru discipol este esenţial să aibă conştiinţa luminată, căci atunci poate urma calea dreaptă a vieţii.

Lucraţi în vederea trezirii şi dezvoltării conştiinţei voastre, care este ochiul fiinţei umane. Dacă ai conştiinţa luminată, nu poţi să te abaţi de la drumul drept. Dacă vă clătinaţi, căutaţi cauza în voi înşivă.

Lucraţi asupra conştiinţei voastre, care închide în ea condiţiile vieţii. Ele sunt oferite tuturor, dar ni se cere un efort permanent.

Viaţa ca primă condiţie este dată fiecărui om; fiecare poartă în el flacăra gândirii, a sentimentelor şi a acţiunii. Profitaţi de această flacără, vegheaţi ca ea să nu se stingă niciodată.

Numai de voi depinde să mergeţi în lumină sau în întuneric.

Intuiţia

Intuiţia este un sentiment just, care nu minte niciodată. Având un caracter divin, ea reprezintă căpitanul corăbiei umane; atâta vreme cât discipolul dă ascultare acestui căpitan, el nu poate în general să facă greşeli.

Intelectul, inima şi voinţa sunt slujitorii acestui căpitan; supunându-se ordinelor sale, discipolul duce o viaţă corectă, dar dacă le neglijează, el se îndepărtează de dreapta cale.

Calea cea mai scurtă

Calea cea mai scurtă pentru a accede la noua viaţă este de-a înţelege că toţi oamenii formează un tot şi că trebuie să acţioneze după legile iubirii.

Metodă practică

Se întâmplă să fiţi prost dispuşi, sau nu vă simţiţi prea bine; faceţi atunci un automasaj. După aceea, scuturaţi-vă mâna.

Este preferabil să fiţi singuri, pentru a vă putea concentra mai bine asupra înţelepciunii supreme.

Iubire

Dacă iubeşti pe cineva, de ce vrei să te iubească şi el? E o neînţelegere sterilă.

Să iubeşti pe cineva înseamnă să-i vrei binele şi să-l laşi liber.

Muzica

Muzica constituie cea mai bună legătura între creier, inimă şi trup.

Când omul cântă, totul se armonizează în el.

Muzica este o stare interioară, un acord intim cu cei ce conduc lumea.

Nu există vreo fiinţă pe lume care să nu înţeleagă muzica. Arborii înfloresc, soarele străluceşte, vântul bate, fluviile curg; toate acestea se fac prin legea muzicii.

Pretutindeni e muzică.

Furia

Dacă vă lăsaţi pradă furiei, Iară nici o reţinere, risipiţi inutil multă energie pe care ar fi preferabil să o utilizaţi într-un scop productiv.

Furia însăşi nu este întotdeauna nefastă, cu condiţia să utilizezi în chip valabil surplusul de energie pe care o generează.

Într-o stare de tensiune nervoasă, omul poate să aibă un randament mai mare decât în starea de calm.

În primul caz, el simte un elan de activitate şi muncă; în cel de-al doilea, pasivitatea îl împinge adesea să amâne îndeplinirea sarcinilor sale.

Omul activ e satisfăcut de viaţă; cel pasiv e dezamăgit.

Omul adevărat

Nu ajungi un om adevărat decât începând din clipa când te hotărăşti să-l iubeşti pe Dumnezeu. O asemenea fiinţă va fi întotdeauna veselă şi pozitivă, indiferent de circumstanţele pe care le-ar putea întâlni.

Muncă închinată totului

Ca discipol, lucraţi în numele dragostei universale, în calitatea sa de val sublim exercitându-şi acţiunea de neînlocuit în lume.

Puneţi în practică legea divină pretutindeni şi faţă de toate fiinţele. Veţi resimţi atunci bucuria interioară, deoarece bunăvoinţa Domnului va începe să vă vorbească.

Gândire şi libertate

Gândirea este unica forţă, singurul principiu înţelept care asigură echilibrai şi controlul omului.

O fiinţă care ascultă de dorinţele sale primare, de pasiunile nechibzuite îşi pierde libertatea şi ajunge un sclav.

Învăţătorul

Învăţătorul îşi iubeşte discipolul care îşi recunoaşte greşelile, le îndreaptă şi trage învăţăminte de pe urma lor.

Sănătatea

Dacă sunteţi bolnavi, căutaţi cauza.

Din punct de vedere psihic, toate bolile provin dintr-o lipsă de armonie între marele simpatic şi creier.

Sistemul nervos al marelui simpatic este în relaţie cu digestia şi respiraţia.

Dacă omul gândeşte, simte şi acţionează corect, el va fi întotdeauna sănătos.

Sănătatea depinde deci de trei factori: gândirea, sentimentele şi acţiunile corecte.

Credinţa

Adevărata credinţă conţine în ea toate posibilităţile vieţii.

Dacă cineva îşi afirmă credinţa în Dumnezeu şi în acelaşi timp se plânge că îi lipseşte una sau alta, credinţa sa nu e adevărată, nu este decât o credinţă extrem de superficială.

Florile

Nu ai voie să culegi flori din plăcere; dacă faci asta, va trebui ca într-o bună zi să le redai viaţa.

Legile naturii sunt cele ce impun acest lucru.

Dar oamenii, în neştiinţa lor, taie sau smulg în chip nechibzuit florile şi spun: „Sunt flori, aşa că nu simt nimic”.

Este însă o greşeală, iar clarvăzătorul întrezăreşte în spatele fiecărei flori o fiinţă înţeleaptă.

Uniunea în Dumnezeu

Primiţi în voi iubirea lui Dumnezeu şi puneţi-o în practică.

Bucuraţi-vă de tot ce vedeţi: de cer, de soare şi de lună, de stele, de arbori, de orice e în natură. Vedeţi în toate manifestarea lui Dumnezeu.

Acolo unde e Dumnezeu, e şi dragostea, lumina, adevărul şi libertatea.

Acolo unde e iubire, e paradisul.

Cel ce trăieşte în dragoste şi-a regăsit Fraţii şi Surorile care îl iubesc din negura tuturor secolelor.

Fraternitate

Raporturile dintre fiinţe nu vor fi corecte decât atunci când ele se vor aprecia reciproc şi se vor simţi indispensabile unele faţă de celelalte.

Blândeţea

Când cineva se simte gata să pună în practică blândeţea, să se adreseze în sinea sa lui Isus: „Doamne, vreau să dobândesc blândeţea şi să o aplic în viaţa mea pentru a-ţi urma calea fără să mă abat de la ea, fără îndoieli şi fără ezitare”.

Sensul vieţii

Ca să trăiască mai bine, oamenii au nevoie să simtă un elan înspre căutarea adevăratului sens al existenţei: acest elan e dat de dragoste.

Puritatea, lumina şi libertatea

Lumina

Dragostea este autoarea întregii vieţi.

Proiecţia vieţii este lumina, factor esenţial, deşi tăcut, al creaţiei formelor vii. Lumina şi viaţa sunt aliate în îndeplinirea aceleiaşi sarcini. Lumina este veşmântul vieţii; din acest motiv, razele soarelui fac să crească şi să se dezvolte toate formele care poartă în sine viaţa.

Lumina cea mai pură, care ne hrăneşte creierul şi ne îndeamnă la o gândire corectă, vine şi ea din soare, dar din centrul său; ea ne conduce la cunoaşterea iubirii, care este manifestarea lui Dumnezeu.

Când un om hotărăşte să sacrifice ceva din el pentru a face un bine, el produce lumină în spiritul şi în gândurile sale. Acest sacrificiu îi aduce limpezime şi corectitudine în gândire şi în discernământ.

În dragostea lui nesfârşită, Dumnezeu, care e lumină totală, se sacrifică neîncetat pentru binele tuturor fiinţelor, aducându-le continuu viaţă, lumină şi impulsul spre ce e nobil, elevat.

Dumnezeu este izvorul luminii şi se manifestă în ea. Prin spiritul său, care este o emanaţie luminoasă ce umple întreg universul, sufletul nostru se uneşte cu Nelimitatul, numit şi Părintele spiritelor luminoase, sursă de iubire, înţelepciune şi adevăr.

Ce este lumina? Lumina nu constă doar în unde şi vibraţii, aşa cum se afirmă; ea este o forţă vie care lucrează în formele pe care le zămisleşte. Acţiunea ei este conştientă, armonioasă şi extrem de inteligentă.

Toţi aştrii din imensul univers, din care nu putem vedea decât o parte infimă, sunt locuiţi de fiinţe ce iradiază lumina puternicii lor gândiri. Lumina soarelui nostru este şi ea reflecţia gândurilor luminoase ale unor fiinţe extrem de înaintate care ne trimit cele mai pure vibraţii ale înţelepciunii şi vieţii lor perfect organizate sub forma luminii. Această lumină este conductoare de forţă vie; fiecare rază este purtătoarea unei energii vitale specifice şi poate fi comparată cu o ţeavă care aduce apă, sau cu un fir conductor prin care ne vine energie electrică.

Mişcarea luminii se face în spirală, în circuit continuu. Ştiinţa afirmă că lumina este compusă din vibraţii conţinând

reflexul a şapte culori ale spectrului solar, de la roşu la indigo. Acestea sunt limitele între care ochiul uman contemporan poate capta lumina. Dar, de fapt, aceste vibraţii sunt elemente ale luminii, care nu este o vibraţie.

Alţii spun că lumina este mişcare, dar acesta nu este decât încă un atribut al luminii. Se afirmă, în sfârşit, că ea ne face să descoperim lucrurile, ne face să le vedem, să le înţelegem, dar că însăşi forma lucrurilor este lumină condensată. Lumina pe care o vedem, care ne luminează este doar un reflex al altor energii de un ordin mai înalt.

Cei ce pot să vadă şi să înţeleagă lucrarea naturii vii ştiu că totul este lumină. Toate formele de pe pământ, minerale, vegetale şi animale, ca şi corpul omenesc, sunt lumină condensată sub diferite aspecte.

Pentru cei ce văd, lumina nu reprezintă doar vibraţii şi mişcări, ci este o forţă vie, conştientă, inteligentă, reflectată de gândirea pură a fiinţelor umane evoluate care sunt impregnate de spiritul vieţii universale.

Acolo unde este lumină este şi înţelepciune. Lumina care umple spaţiul din jurul lumilor şi a formelor demonstrează că în natura cea fără margini lucrează o inteligenţă înţeleaptă şi ordonată. Deci orice formă este lumină: firul de iarbă, floarea, planta sunt produse pornind de la lumină. Într-o bună zi, aceste forme se vor transforma şi vor fi înlocuite de noi manifestări. Fiinţele omeneşti, oricât ar fi ele de ancorate în greşeală, se vor alătura în cele din urmă lumii luminii, devenind lumină pură, deoarece au fost create în acest scop.

Lumina este marele factor nu numai al dezvoltării fizice şi intelectuale a omului, ci şi a vieţii sale spirituale şi a caracterului său.

Adevăratul clarvăzător îl întrezăreşte pe om înconjurat de diferite reflecţii ale razelor colorate ale luminii, şi este cât se poate de util să studiaţi acţiunea acestor raze luminoase (în privinţa ştiinţei razelor luminoase şi a lucrărilor practice efectuate în domeniul culorilor, consultaţi cartea Maestrului Peter Deunov: *Testamentul culorilor*, conţinând: „Culorile, căutare a iluminării”, de Olivier Martin, Editura Telesma) asupra stării voastre de spirit şi a comportamentului vostru fizic şi psihic. Observaţi de asemenea efectul pe care îl produc asupra

voastră culoarea hainelor pe care le purtaţi şi culorile ce acoperă pereţii locuinţei voastre sau a locului de muncă.

Lumina spirituală

Lumina se manifestă diferit în funcţie de lumile în care se dezvăluie ea. Lumina primită în lumea fizică este diferită de cea care pătrunde în lumea spirituală, care este la rândul ei diferită de cea care iluminează şi iradiază lumea divină.

Pentru a primi lumina spirituală şi pentru a înţelege lumina divină, trebuie să cultivi elevaţia vieţii interioare şi să fii în cele din urmă pătruns de limpezimea marii conştiinţe cosmice.

Marilor mistici, care s-au ridicat până la înălţimea acestei lumini şi care o pot capta, li se dezvăluie o lume necuprinsă, ascunsă omului de rând; este planul viu al marelui univers, iradiind în tot ce e creat lumina vie, raţiunea, inteligenţa şi armonia.

Lumina spirituală este plină de raze intens colorate, de nuanţe fine şi blânde, care umplu de viaţă cerească sufletul fiinţei spirituale şi mistice care le descoperă. Pentru această fiinţă, limpezimea luminoasă a planurilor superioare a universului este infinit mai reală şi strălucitoare decât lumina lumii fizice, care nu este decât o slabă oglindire a celei din lumile spirituală şi divină.

Spiritul sufletului omenesc întruchipat într-un corp poate avea momente inspirate de pură elevaţie, când percepe strălucirea luminii spirituale şi divine, prin care se exprimă marele făuritor al naturii vii, şi care e singurul ce ne poate dezvălui adevărul din viaţă.

Gradul dezvoltării fiinţei omeneşti depinde de cantitatea de lumină pe care o poate primi de sus. Omul se înalţă spiritual, îşi ameliorează caracterul şi îşi limpezeşte conştiinţa în funcţie de cantitatea de lumină divină pe care o primeşte şi pe care ştie să o folosească în chip corect datorită gândirii sale concentrate şi controlate.

Toate fiinţele bune şi înţelepte sunt mai mult sau mai puţin înconjurate de lumină spirituală. Dar cele care s-au abătut de la viaţa ascendentă, de la propria lor desăvârşire şi de la aplicarea legii iubirii universale sunt în sinea lor întunecate şi limitate.

Lumina ce emană din dragostea pură este adevărata sursă a întregii clarităţi de conştiinţă şi a forţelor vieţii înţelepte, prin intermediul cărora se intră în împărăţia Domnului.

Îl putem recunoaşte pe discipolul care învaţă să gândească corect, pur şi eficient după lumina vieţii sale interioare, după echilibrul şi armonia existenţei sale interioare.

Sfinţii sunt conduşi de lumina lor interioară, pusă în slujba adevărului. Omul plin de dorinţa de-a înfăptui voinţa divină studiază legile şi metodele vieţii înţelepte şi corecte şi învaţă treptat, dar neîncetat, să le aplice cu o voinţă tenace. El este impulsionat de lumina spiritului său şi această lumină creşte în el în funcţie de eforturile pe care le face de-a se ameliora, iar acest lucru îi aduce multă bucurie şi încurajare.

Viaţa înţeleaptă, adică puternică şi liberă, se distinge de existenţa pur fizică prin inteligenţa superioară a fiinţei care este îndrumată spre bunătate, dreptate şi frumuseţe.

De pe chipul unei fiinţe a cărei conştiinţă e elevată, dreaptă şi a cărei inteligenţă este echilibrată şi activă emană o lumină blândă.

S-a spus că cei buni, cei drepţi, geniile şi sfinţii au o stea care îi conduce, îi călăuzeşte şi îi apără; aceasta nu este doar o expresie poetică, ci o realitate, deoarece viaţa prezentă a oamenilor şi a existenţelor lor viitoare depind de „steaua” lor, adică de cantitatea de lumină spirituală pe care au acumulat-o prin viaţa lor interioară şi exterioară.

Naşterea lui Iisus pe pământ a fost însoţită de o strălucitoare „stea”, de pura lumină divină, care a fost văzută de păstorii cu suflete curate şi de trei înţelepţi iniţiaţi, cu spiritul şi conştiinţa treze, care au venit din îndepărtatul Orient ca să-şi aducă ofrandele şi mărturia mântuitorului nou-născut, purtătorului de adevăr şi lumină.

Noua şi actuala venire a lui Iisus în inimile şi gândurile omeneşti este însoţită de o stea ce luminează conştiinţa tuturor fiinţelor de bună-credinţă. Această stea este mult mai puternică decât cea din urmă cu 2000 de ani, dar ea nu este vizibilă decât pentru cei ce sunt sincer gata să lucreze cu credinţă întru ameliorarea lor, întru desăvârşirea lor în dragoste, înţelepciune şi adevăr, şi a purificării lor. Aceştia, împreună cu cei ce îi vor urma, vor primi plenitudinea luminii divine şi strălucirea soarelui

vieţii interioare; li se vor oferi condiţii mai bune de studiu şi muncă, fizică şi psihică.

Lumina lui Iisus vine; ea pătrunde deja în inima şi intelectul oamenilor. Ea îi pregăteşte pentru ideea fraternităţii umane, a necesităţii prezente de-a se înfăptui prin întrajutorare, respect, toleranţă şi dragoste reciprocă. Toţi îşi vor avea steaua lor, flacăra luminii spirituale deasupra capului, la fel ca cei dintâi apostoli ai lui Iisus. Aceste lumini vor însemna că vor fi stabilit un contact real cu lumea superioară cerească, cu ceilalţi slujitori evoluaţi ai întregii vieţii.

Când această lumină vie, coborâtă de sus, învăluie un suflet, ea luminează deopotrivă şi spiritul fiinţei care nu se mai îndoieşte atunci de calea pe care o are de urmat, şi nu mai ezită să se angajeze curajos în căutarea adevărului. Acesta este unul dintre cele mai importante momente pe care le poate trăi un om. În el se nasc impulsuri nobile şi blânde care, sporindu-şi forţa şi intensitatea, îi aduc fermitate şi putere, făcându-l invincibil.

Nu există nimic comparabil cu percepţia luminii cosmice şi cu aplicarea sa corectă. Datorită ei se coc toate poamele existente în natură şi tot ce este necesar dezvoltării şi înălţării omenirii.

Frumuseţea, sub toate formele sale este şi ea o manifestare a luminii. Aceasta aduce cu sine blândeţea, veselia, înţelepciunea, forţa; ea vă învaţă să vă disciplinaţi gândurile, să vă organizaţi şi armonizaţi viaţa astfel încât să o faceţi să fie plină şi abundentă.

Ca elevi ai noii vieţi, studiaţi oglindirea celor şapte raze colorate ale luminii din spectrul solar; acestea sunt cele şapte căi ale gândirii umane în procesul ei de dezvoltare; ele sunt totodată cele şapte lumi în care fiinţele lucrează cu ordine şi cunoaştere întru înfăptuirea gândirii divine. Şi mai sunt şi cele şapte mari virtuţi care vă sunt necesare pentru a învinge armonios dificultăţile ce se ivesc în calea vieţii voastre (Vezi cartea Maestrului Peter Deunov, *Testamentul culorilor*, Editura Telesma).

Discipolul care lucrează sincer la ameliorarea sa, depunând eforturi pentru a se înnobila în bine şi în frumos, ajunge treptat să primească direct lumina spiritului divin. Acesta îi purifică intelectul, descotorosindu-l de tot ce este perimat şi inutil

pentru dezvoltarea sa ulterioară. Ea îl învaţă să descopere întotdeauna din ce în ce mai mult binele şi frumosul depuse în sufletul său şi să şi le manifeste mai adecvat.

Viciile, bolile provin din lipsa de lumină spirituală.

Toate animalele dăunătoare trăiesc în mare parte în întuneric, în vizuini unde nu ajunge lumina solară. În general, fiinţele care trăiesc în greşeală nu agreează lumina. Din acest motiv, spunem: căutaţi mereu lumina în locuinţele şi spiritele voastre, pentru a vă uni bucuroşi cu energiile solare. Iubiţi energiile luminoase, tonifiante ale soarelui; primiţi-le în voi prin toate mijloacele interioare şi exterioare, conştient şi cu recunoştinţă.

Soarele primeşte lumina pe care ne-o trimite din centrul divin al cosmosului. El o transformă apoi astfel încât sistemul nostru nervos cerebral să o poată utiliza cum trebuie pentru a chibzui bine şi a gândi corect.

Lumina divină pe care centrul soarelui i-o trimite omului pătrunde în locurile cele mai ascunse ale intelectului vostru, în gândurile voastre cele mai intime. Ea suscită în voi dorinţa de a-l cunoaşte pe cel în care trăim şi evoluăm, cel ce este spiritul Domnului, Dumnezeul viu al iubirii manifestate, Iisus, lumina vieţii.

Primind în noi această lumină, suntem sănătoşi, gândim şi procedăm corect.

Deschideţi deci larg ferestrele lăcaşului vostru fizic şi psihic pentru a profita de binefacerile sale. Ieşiţi la aer cât de mult puteţi, pentru a capta direct razele solare, purtătoare de forţă, energie şi viaţă.

Dacă aveţi conştiinţa trează şi gândirea îndreptată spre înalt, norii nu vor fi un obstacol. În acest fel îl veţi cunoaşte pe Dumnezeu din ce în ce mai bine prin lumina abundentă care vă va pătrunde.

Prin razele sale luminoase, limpedea înţelepciune divină vă aduce adevărata cunoaştere necesară pentru a lucra bine şi a vă desăvârşi.

Prin cuvintele „principiu divin în om”, se înţelege conştiinţa trezită prin intermediul luminii interioare care limpezeşte şi iluminează intelectul uman. Acest principiu este marea forţă înţeleaptă din lume, care reglează şi călăuzeşte viaţa întregii omeniri, şi care îndreaptă orice fiinţă spre adevăr.

Lumina care este o energie vie pătrunde în toate ungherele, pure sau impure. Dacă, pogorând din Prea-înalt, ea îi vizitează pe pescari pentru a-i ajuta să înţeleagă binele şi să-l aplice, omul trebuie cu atât mai mult să se aplece, cu umilinţă şi blândeţe în suflet, spre cei mai dezmoşteniţi şi să dăruiască ceva din energia sa constructivă.

Vastă şi dulce este inima luminii! Gândiţi-vă la ea, iubiţi-o; nenumărate sunt binefacerile sale!

Sensul vieţii rezidă în legătura conştientă cu lumina ce emană din Dumnezeu.

Noul val de lumină ce înconjoară această lume este vestitorul înaltei culturi a iubirii şi fraternităţii ce se pregăteşte pe pământ. Deja încep să se observe, în anumite porţiuni ale spaţiului ceresc, străluciri subtile de un albastru mai deschis. Este rezultatul influenţelor spirituale vii venite din centrul cosmosului în direcţia pământului şi care pătrund în creierul, inima şi spiritul oamenilor, înnoindu-le şi ameliorându-le. Aceasta ne demonstrează că, în lumea superioară, nenumărate fiinţe avansate lucrează intens la curăţirea fizică şi spirituală a atmosferei terestre. Oamenilor le sunt date astfel condiţii mai bune, în vederea eforturilor de autoeducare şi de dezvoltare a sentimentelor lor de fraternitate.

Lumea superioară, care vă este încă invizibilă, îi ajută înainte de toate pe cei care vor sincer şi ferm să-l slujească pe Dumnezeu şi binele. Aceste fiinţe avansate vă spun: „Să nu aveţi nici o îndoială, nici o teamă; lucraţi cu credinţă. Nu peste mult timp, totul se va ordona şi vi se va deschide o cale nouă, liberă şi luminată”.

Să fie lumină! Lumină în minte, căldură în inimi, măreţie în suflete, forţă şi fermitate în spirite!

Esenţe ale meditaţiei

Plimbare matinală

În timpul plimbărilor voastre matinale, să aveţi acest gând: „Doamne, îţi mulţumesc pentru energia vie (*prana*) pe care ne-o trimiţi o dată cu razele soarelui. Simt că mă pătrunde în toate organele şi le aduce forţă, sănătate şi viaţă.

Ea este expresia dragostei tale pentru noi. Îţi mulţumesc, Doamne”.

Protecţia spirituală

Să ştiţi că în calitate de elevi ai noii vieţi sunteţi urmăriţi de fiinţe din lumea invizibilă care observă toate gândurile şi gesturile voastre şi care sunt gata oricând, cu ajutorul intuiţiei voastre corecte, să vă lumineze în clipele dificile ale vieţii voastre.

Mulţumiţi-i lui Dumnezeu pentru ajutorul dat de fiinţe mai avansate, care sunt slujitorii lui, pe care i-a însărcinat cu misiunea de a-i sprijini pe oameni de-a lungul dramului lor pământesc.

Echilibrul dintre gânduri, sentimente şi acţiuni

Discipolul înţelept îndreaptă zilnic, în fiecare clipă, raportul de echilibru dintre sentimentele, gândurile şi acţiunile sale; deoarece aceste forţe vii, dacă nu le controlăm, ar avea continuu tendinţa să se abată de la armonia ce trebuie să existe între ele.

Din acest motiv, discipolul trebuie să înveţe să chibzuiască, să se concentreze, să se analizeze, în scopul de a-şi repune în fiece clipă viaţa interioară în ordine.

Fericirea

Omul nu este nimic prin el însuşi, şi nu poate cunoaşte fericirea decât prin Dumnezeu.

Masa Johanită

Suntem înconjuraţi de energii malefice şi benefice. Pe care le primim? Receptarea depinde de starea în care se află organismul nostru, ca şi de conştiinţa noastră.

Universul este plin de energii; el este totodată pătruns de vibraţii care vehiculează gândurile şi ideile unei lumi mai elevate.

De exemplu, dacă cineva se află într-o stare spirituală negativă, cu dorinţe de răzbunare, înclinat spre descurajare, el devine receptiv la energiile ce vibrează negativ. Ele pătrund în unitatea sa trupească şi spirituală şi acţionează într-un mod distructiv asupra organismului său.

Din acest motiv, este recomandat să îndepărtaţi, în timpul meselor, orice gând negativ, orice grijă şi discuţie, şi să cultivaţi, dimpotrivă, bună-dispoziţia, impregnându-vă de sentimente de gratitudine şi dragoste; trebuie să savurezi hrana şi să te gândeşti la ceea ce mănânci.

Vegetarianismul

Toţi adepţii noii vieţi trebuie să adopte hrana vegetariană, preludiu al hranei spirituale. Ei trebuie să scoată carnea din mesele lor şi în acest fel îşi vor recăpăta bucuria de-a trăi.

Dragostea

Dacă sunteţi iubiţi, fericirea va veni la voi şi vă va urma pas cu pas.

Meditaţia de dimineaţă şi seară

În fiecare dimineaţă şi seară, discipolul rămâne un timp într-un loc izolat şi liniştit, cu gândirea concentrată pentru meditaţie şi rugăciune.

Când gândim, când chibzuim, concentraţi, şi când ne rugăm cu fervoare, atragem o mai mare cantitate de sânge spre părţile anterioare şi superioare ale capului nostru.

Aceasta este o lege. Ea ajută la dezvoltarea organelor noastre spirituale situate în aceşti centri şi totodată la echilibrarea armonioasă a tuturor părţilor corpului nostru.

Legătura cu Dumnezeu

Dumnezeu este pentru sufletul nostru ceea ce soarele care răsare este pentru pământ.

Dacă e convins de acest lucru, omul poate evolua şi se poate dezvolta.

Dacă aveţi această legătură cu Dumnezeu, cu dragostea universală, veţi fi sănătoşi, inteligenţi, veţi percepe viaţa în toată plenitudinea ei, de la cele mai mici manifestări şi până la cele mai mari. Astfel, veţi dobândi o voinţă puternică, gânduri puternice şi o inimă nobilă.

Comuniunea cu divinul

Ceea ce trimitem spre Dumnezeu, primim înapoi de la el; dacă e ceva rău, el nu îl acceptă şi ne revine nouă integral; dar dacă e ceva bun, el ni-l înapoiază cu un beneficiu.

Suferinţele noastre provin din gândurile pe care le avem şi din sentimentele impure pe care Dumnezeu nu le acceptă, deoarece el este puritatea absolută şi unică.

Sursa fericirii sau nefericirii noastre se află deci în noi înşine.

Privirea şi auzul

Un discipol trebuie să fie atent la felul cum priveşte şi la ceea ce priveşte!

El trebuie să fie atent la felul cum ascultă şi la ceea ce ascultă!

În fiecare zi, el îşi impune sarcina de-a privi ceea ce este frumos şi de-a asculta cuvântul Domnului care îi vorbeşte din-lăuntrul său.

Dacă în el apare ceva negativ, trebuie să îl alunge departe, pentru a fi atent doar la ceea ce e frumos şi minunat în lume.

Cele trei puncte de contact

Spiritul uman are trei puncte de contact cu spiritul divin: dragostea, înţelepciunea şi adevărul.

La primul contact, o dragoste puternică şi irezistibilă îl cuprinde cu totul pe discipol şi el se transformă într-o sursă de viaţă debordantă. Şi, dat fiind că acest şuvoi are nevoie să se reverse, are loc al doilea contact cu Dumnezeu: înţelepciunea e cea care îi schiţează calea pe care se va putea mişca liber.

Spiritul omenesc aspiră deci înainte de toate la viaţă; apoi la cunoaştere şi, în sfârşit, la libertate.

Dreptatea

Orice suflet trebuie să fie drept. De ce? Pentru ca din el să emane marea lumină. Iar iubirea îi va fi dezvăluită în lumina ce emană din dreptatea sa.

Dreptatea este baza pe care dragostea se manifestă şi de unde iluminează sufletul omenesc.

Toate sufletele pot fi drepte şi pot să emită lumină.

Sufletele care nu vor să strălucească sunt cele ce luptă împotriva lui Dumnezeu.

Ca discipol, nu lupta împotriva lui Dumnezeu. Întră în lumina dreptăţii şi recunoaşte că nu trăieşti cum trebuie.

Nu lupta cu augustul Părinte al iubirii, care uneşte întreg universul, şi toate fiinţele în armonia lui. Sanctifică-i numele fiindcă el e cel ce s-a sacrificat.

El s-a sacrificat de nenumărate ori pentru binele tuturor fiinţelor. Şi dacă îi auzi o dată glasul, vei simţi născându-se în tine dorinţa de-a te sacrifica şi tu pentru el.

Discipolul şi cuvântul

Discipolul nu vorbeşte despre lucrurile sfinte şi elevate decât cu oameni înţelepţi, savanţi, cu suflete aflate în căutare, cu un caracter nobil şi spiritual. Cu proştii, el nu vorbeşte decât despre lucrurile obişnuite ale vieţii zilnice... despre ceapă, usturoi, despre banii pentru nunţi şi divorţuri, despre procesele juridice, adică despre banalităţile curente ale vieţii cotidiene.

Nu risipiţi ceea ce aţi învăţat şi ceea ce trebuie să utilizaţi ca fundamente ale vieţii voastre.

Uneori spuneţi lucruri neadecvate vreunui interlocutor, dar vă daţi seama imediat că nu vă înţelege. Atunci vă supăraţi, dar adevărul e că nici voi nu aţi înţeles cui anume îi vorbeaţi.

Contemplarea frumuseţii

Frumuseţea din natură slujeşte educaţiei omului.

În fiecare zi, în fiecare clipă trebuie să ne unim, în sentimente şi în gânduri, cu ceea ce satisface nevoia noastră de frumuseţe, ordine, ritm şi armonie: tablourile frumoase, muzica bună, florile, spectacolele naturii etc.

Răsăritul soarelui, contemplat în aer liber într-o grădină, la ţară, sau şi mai bine, în vârful vreunui munte este o viziune a cărei frumuseţe rămâne vreme îndelungată întipărită în noi înşine, sau la fel de bine splendoarea unui cer înstelat, arborii înfloriţi primăvara etc.

Prin aceste contacte, ne unim cu dragostea şi înţelepciunea divină, şi conştiinţa noastră se înalţă spre sferele cele mai pure şi mai armonioase ale universului.

Aplicarea iubirii

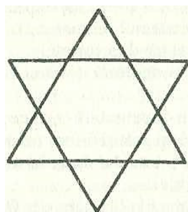
Pentru a atinge divinul în viaţa voastră, sunt necesare eforturi.

Ca elevi ai noii vieţi, obişnuiţi-vă să faceţi concesii celor apropiaţi, străduiţi-vă să-i iertaţi, manifestaţi consideraţie şi respect faţă de ceilalţi. Acestea sunt încercări de aplicare a iubirii.

Adevărul

Adevărul nu este scris în nici o carte: el nu ne poate veni din afară, ci din interiorul nostru.

Din exterior vin toate mijloacele auxiliare, dar adevărul însuşi nu se dezvăluie decât prin intermediul supraconştiinţei noastre.

Puritatea, lumina şi libertatea

Libertatea

Necesitatea şi libertatea

În sufletul oricărui om sălăşluieşte un impuls înflăcărat spre libertate.

Omul este determinat să lucreze la desăvârşirea sa pentru a atinge acest înalt ideal de libertate totală, deoarece el simte că doar pătrunzând în cunoaşterea legilor eterne ale vieţii va putea beneficia de libertatea exterioară şi interioară la care aspiră.

La origine, sufletele trăiau în Dumnezeu, având o libertate totală, fără limite, dar ele au ieşit, rupând astfel legătura directă ce le unea cu el. Interior, ele s-au îndepărtat de pura gândire divină şi, prin aceasta, şi-au pierdut libertatea. Sarcina fiinţei coborâte pe pământ este de-a lucra, prin cunoaşterea „adevărului”, la regăsirea acestei libertăţi primordiale la care are dreptul.

Legile vieţii înţelepte, conştiente cer ca trupul, inima şi intelectul să se dezvolte într-o manieră armonioasă, într-un acord perfect. Acest proces cere sprijinul luminii interioare şi libertate în gândire.

Când trupul e sănătos, adică liber de influenţele dăunătoare, organele sale funcţionează corect. Când inima este liberă şi curată, sentimentele se exprimă corect, în respectul şi stima faţă de toţi ceilalţi. Şi doar intelectul animat de o conştiinţă limpede şi liberă poate să emită gânduri corecte.

Libertatea îi este necesară oricărei fiinţe, dar în timpul şi locul util.

Libertatea este indispensabilă celui ce tinde spre îndeplinirea înaltului ideal al vieţii sale. Fiecare om are dreptul de-a trăi în libertate, dar el nu îi este dat decât în măsura în care cunoaşte binefacerile adevărului.

Toate fiinţele aspiră la libertate, dar fără să chibzuiască, fără să înţeleagă că ea depinde exclusiv de adevărul şi dragostea pe care le au în ele.

Cea mai mică manifestare de violenţă sau de nedreptate este un atac la adresa libertăţii, a adevărului şi a dragostei.

Dumnezeu i-a dat libertatea fiinţei umane lăsându-i dreptul de a decide dacă vrea să îndeplinească sau nu marile legi ale creaţiunii.

În multe împrejurări, omul se întreabă: „Nu sunt oare liber să fac aşa cum vreau?” Ba da, sunteţi liberi, dar sunteţi şi răspunzători de actele voastre şi de consecinţele lor: trebuie deci să vă instruiţi în cunoaşterea legilor divine.

Dumnezeu se manifestă în fiinţele libere. Dacă spiritul său găseşte această stare de libertate, el începe să pătrundă în viaţa voastră şi voi începeţi să acţionaţi după planul lui.

Libertatea materială din lumea actuală nu este decât prefigurarea marii libertăţi spre care aspiră sufletul vostru: eliberarea din sclavia păcatului şi a legăturilor negative, a minciunii şi a morţii.

Această libertate vă este necesară; ea vă va face să evoluaţi pe toate planurile.

Libertatea este o stare de spirit, ea rezidă în puritatea şi limpezimea concepţiilor, în lumina interioară.

Studiaţi şi experimentaţi metodele care vă vor permite să vă coordonaţi sentimentele şi gândurile. Această legătură armonioasă astfel creată vă va lumina conştiinţa şi spiritul; vă va face liberi, înţelepţi şi echilibraţi pe toate planurile.

Cel ce poate zămisli lumină în el însuşi se eliberează de condiţiile negative ale vieţii, nemaifiind limitat de ele.

Libertatea este înainte de toate o calitate de spirit. Un om poate să se afle în închisoare şi să fie liber. Dar el poate de asemenea să fie liber în exterior şi totodată limitat interior, captiv al ideilor şi aspiraţiilor false.

Există fiinţe care, fiind întemniţate corporal, au rezolvat totuşi mari probleme, cum ar fi cea a vieţii reale, a adevăratei libertăţi, a satisfacţiei pe care o aduce ajutorarea inteligentă şi fraternă a semenilor, a manifestării iubirii divine etc. Dimpotrivă, alte fiinţe, aşa-zis libere, dispunând de bani, de bunuri materiale, de o poziţie socială înaltă sunt totuşi neliniştite, chinuite de îndoială şi de teama de a-şi pierde averea, sănătatea, renumele etc. Despre ce libertate mai poate fi atunci vorba?

Sarcina primordială a omului este să caute adevărul şi să-l înţeleagă; doar el îi poate da libertatea necesară pentru a-şi

dezvolta forţele vitale latente pe care le are în sine, şi pentru a-şi utiliza cum trebuie existenţa.

Am spus că omul adevărat este cel care şi-a echilibrat raporturile dintre inima, intelectul şi voinţa sa. El ştie de-acum că libertatea sa depinde de uniunea interioară cu lumina divină, cu desăvârşita armonie a lumilor superioare locuite de fiinţe extrem de evoluate, care îşi trimit neîncetat gândirea limpede spre sufletele omeneşti. Acest adevăr vă va face liberi!

Adevărul este lumina care pogoară din lumea divină. În sensul absolut al termenului, doar Dumnezeu este „liber"; dar şi noi putem fi, datorită legăturii cu el, a iubirii noastre faţă de el!

Sufletul omenesc care trăieşte în adevăr îl cunoaşte pe Dumnezeu ca dragoste, ca libertate fără limite. Când omul ajunge să resimtă această libertate în el, toate poverile ce-l copleşeau, toate limitările care îl oprimau dispar. El simte pacea, seninătatea, bucuria; conştiinţa sa se înalţă şi se amplifică şi el vede partea ascunsă a lucrurilor. Atunci încep să dea roade seminţele calităţilor şi virtuţilor ce i-au fost sădite în suflet şi care aşteptau de mii de ani momentul de-a se dezvolta şi manifesta.

Adevărata libertate, cea care are adevărul ca sursă, este întru totul impenetrabilă pentru problemele pământeşti. Ea nu depinde nici de ştiinţa oamenilor, nici de ordinea socială sau politică; ea nu se bazează pe legi sau puteri exterioare. Libertatea care decurge din ordinele umane sau religioase nu este decât o umbră palidă a adevăratei libertăţi.

Ce libertate este aceea care trebuie protejată prin forţa armelor?

La început, toate fiinţele au fost create astfel încât să fie libere; dacă ulterior libertatea a ajuns să le lipsească, motivul trebuie căutat în omul însuşi, care a rapt legătura primordială ce-l unea cu sursa veşnică de viaţă, cu Dumnezeu. Apoi, căutând libertatea pierdută, omul şi-a făcut multe alte legături, de data aceasta nefaste, care l-au îndepărtat şi mai mult de adevăr.

Principiul divin lucrează neîncetat în scopul de a-l elibera, de a-i lumina conştiinţa, astfel încât să înceapă cu bună-voinţă să se transforme. Atunci, fiinţa umană făgăduieşte că se va instrui, că va studia legile vieţii divine ce îi sunt oferite, dar după

scurt timp renunţă şi o apucă din nou pe dramul iluzoriu al greşelii, care îl duce la atâtea suferinţe!

Libertatea nu vine dinafară, ci emană din interior, din spiritul adevărului, din divinul existent în om. În sânul acestei libertăţi, el se poate analiza, judeca, poate recunoaşte ce anume din el este lumină şi ce e întuneric şi, prin aceasta, se poate abţine cu bună-ştiinţă de la tot ce nu e înţelept.

Toată activitatea înţeleaptă care, la început, este însoţită de limitări şi sacrificii nu întârzie să îl elibereze şi să fie fecundă. Dimpotrivă, orice lucra care începe cu uşurinţă se limitează în scurt timp şi degenerează, ceea ce reprezintă răul. În aceasta rezidă legătura profundă dintre bine şi libertate, pe de o parte, şi dintre rău şi sclavie, pe de alta.

Tot ce contribuie la înlănţuirea libertăţii omului este rău; tot ce îi procură şi mai multă libertate durabilă este bun.

Calea libertăţii este luminată de nobleţea sufletului, de credinţă şi de compasiunea unei inimi caritabile.

Libertatea este precedată de două acte: abţinerea de la „rău”, de la orice violenţă şi greşeală, şi facerea de bine, oricât de neînsemnat şi de anonim ar fi el, făcând astfel încât dragostea să fie mobilul oricărei activităţi fizice sau spirituale. Absenţa iubirii în orice manifestare, indiferent de natura ei limitează bunele rezultate ce pot fi aşteptate.

Binele şi dragostea eliberează şi duc la o viaţă plină şi abundentă.

Libertatea se apropie de cei ce încearcă să reînnoade legătura cu dragostea universală, care îl recunosc pe Dumnezeu ca fiind dragoste şi înţelepciune şi care ştiu că ei înşişi au datoria de-a manifesta binele şi adevărul.

Dragostea divină eliberează, în timp ce dragostea omenească limitează, fiindcă este interesată.

Omul liber înţelege limbajul naturii vii, o ascultă şi i se supune; el primeşte totul cu bucurie; nu se teme nici de sărăcie, nici de boli, nici de suferinţă, fiindcă ştie că prin ele va învăţa ceva util şi că în ele se ascund viitoarele lucruri bune din viaţa lui.

Să slujeşti cu dragoste, de bunăvoie, cu bucurie e libertate; munca sub constrângere e robie.

Libertatea înseamnă ca fiecare să poată manifesta divinul în mintea, inima, trupul şi prin voinţa sa. Astfel, îţi eşti util ţie însuţi, aproapelui tău şi întregii omeniri.

Libertatea se manifestă şi în limitările înţelepte pe care ţi le impui ţie însuţi şi în îndeplinirea conştientă a marilor legi ale vieţii universale, ale naturii însufleţite.

Cum să dobândeşti libertatea? Fiecare vrea să fie liber: organic, fizic şi spiritual.

Pentru a atinge acest scop, fiinţa umană trebuie să înţeleagă şi să aplice puritatea totală, interioară şi exterioară. Ea trebuie să fie inteligentă şi înţeleaptă în toate domeniile existenţei.

Orice fiinţă aspiră la libertate; totuşi, trebuie să cunoaştem mijloacele de-a o dobândi, să ştim de unde provine. Nu, desigur, din exterior, ci prin efortul conştient, asiduu asupra ta însuţi; desăvârşindu-te, cultivând toate posibilităţile binelui, frumosului, sănătăţii existente în om.

Fiinţa care este încă sclava păcatului şi a minciunii trebuie, pentru a se elibera, să se nască din nou în adevăr.

„Noua naştere" înseamnă ruptura legăturilor care împiedică purificarea noastră, dezvoltarea noastră corectă şi ascensiunea noastră spre perfecţiune.

Lanţurile destinului, ale necesităţii impuse de bătrâna karma trebuie rupte. Noua naştere este restabilirea legăturii primordiale a omului cu Dumnezeu.

Pentru a fi liber, omul trebuie să reînnoade şi să menţină cu sfinţenie această legătură cu creatorul său; cu oricare altă Fiinţă el trebuie să întreţină relaţii înţelepte, pure şi echilibrate, dar nu trebuie să stabilească nici o legătură, de orice fel ar fi ea.

Dumnezeu vrea ca toţi, fără deosebire, să fie liberi ca el însuşi. Domnul spune: „Vreau ca în împărăţia mea a dreptăţii toate fiinţele să fie libere şi să se iubească precum fraţii şi surorile ieşite din acelaşi tată".

Veţi cunoaşte adevărul şi el vă va face liberi. Pentru a cunoaşte adevărul trebuie ca mai întâi să devii conştient de tine însuţi, să te analizezi profund pentru a recunoaşte stadiul în care ne aflăm, şi să te pui la treabă cu curaj pentru a te îndrepta, rugându-te cu umilinţă la Dumnezeu să ne ajute; în sfârşit, trebuie să te eliberezi de toate minciunile, atât faţă de tine însuţi cât şi faţă de ceilalţi.

Natura vie nu dă libertatea decât oamenilor înţelepţi; pe ceilalţi îi ţine captivi. De ce? Fiindcă, dacă ar fi eliberaţi, ar pomi-o de capul lor, la nimereală. Or libertatea este mişcare, desigur, dar o mişcare ce se îndreaptă într-o singură direcţie: cea a adevărului, care este ţelul pe care creaţia l-a atribuit tuturor fiinţelor.

Nu sunt cu adevărat liberi decât cei ce iubesc adevărul, care trăiesc în el şi pentru el.

Când omul rezistă dorinţei nechibzuite de-a mânca sau de-a bea mai mult decât trebuie, el este liber. Când, ispitit să bage mâna în portofelul altuia, se abţine, este liber. Dar când cedează şi îşi satisface toate dorinţele, el încetează să mai fie.

Omul liber cunoaşte şi aplică regulile nutriţiei sănătoase şi controlate; el ştie să respire profund, calm şi ritmic; el vrea să-l slujească pe Dumnezeu, şi îl slujeşte cu bucurie.

Liber este cel ce îşi poate reface viaţa, şi care apoi îşi ajută aproapele să şi-o amelioreze şi el.

Fiinţa liberă e puternică; ea poate suporta dificultăţile, suferinţele, ofensele. Fricoşii şi cei slabi nu sunt liberi fiindcă sunt supuşi unor influenţe străine dăunătoare, iar curajul şi forţa le lipsesc.

Libertatea nu constă în a exprima, împotriva a tot şi a toate, opinia ta personală, în a-ţi manifesta voinţa. Ea presupune relaţii corecte şi înţelepte între fiinţele care îşi respectă interesele reciproce. Aceasta este cu putinţă dacă trăim întru iubire, adevăr, dreptate şi virtute, adică trăim întru Dumnezeu.

Fie ca adevărul să fie ţelul principal al vieţii voastre; el este în voi şi în el rezidă libertatea voastră. Oamenii şi popoarele vor fi libere pe măsură ce îşi vor îndrepta cu dragoste şi veneraţie spiritul înspre înţelepciunea divină sădită în ei.

Omul liber îşi poate controla organele corpului său fizic; el devine stăpânul înţelept al tuturor actelor sale.

Libertatea şi răbdarea merg mână în mână. Doar cel ce e răbdător e liber, şi doar omul liber poate fi răbdător.

Popoarele de astăzi s-au rătăcit; ele îşi imaginează că sunt creştine şi că îl cunosc pe Dumnezeu, dar Iisus le întreabă: „Ce aţi făcut cu învăţătura mea? Unde e întruchiparea ei?” În perioada ultimelor războaie, 50 de milioane de oameni au fost

ucişi! Nici măcar animalele cele mai inferioare nu au provocat vreodată atâta suferinţă şi nu au comis atâtea crime!

Oamenii mai aşteaptă apariţia unor reformatori care să impună pacea şi libertatea prin intermediul unor legi; asta denotă o necunoaştere absolută a legilor profunde ale vieţii: libertatea nu se instaurează prin jugul legilor! Pentru a fi liberi, trebuie să începeţi să înfăptuiţi tot ce vă cere Domnul. El doreşte să trăiţi cu toţii în chip fratern, în pace. Mai întâi, eliberaţi-vă de minciună; ea este cauza dezacordului, a violenţei, a lipsei de încredere, a antagonismului. Apoi, vă este necesară cunoaşterea legilor divine, ca şi o puternică dorinţă de a vă apropia de adevăr. Atunci, viaţa vă va dezvălui imensa şi armonioasa ei varietate, frumuseţea sa şi vă veţi umple de bucuria şi uşurarea de-a fi liberi.

Gândi ţi-vă la următorul lucru: libertatea, indiferent că este exterioară sau interioară, e strâns legată de puritate. Faceţi deci în aşa fel încât gândurile, sentimentele şi actele voastre să fie sincere şi pure; e o regulă pe care o puteţi urma cu toţii, de îndată ce vă veţi fi dat seama de unde va veni libertatea voastră, cea reală, singura care vă va deschide calea unui viitor luminos şi vă va oferi condiţiile indispensabile reuşitei voastre, înfăptuirii dorinţelor voastre celor mai sacre.

Pentru ca acest adevăr să vă însoţească întotdeauna, faceţi în aşa fel încât conştiinţa voastră să fie luminată de studiul şi aplicarea iubirii, a înţelepciunii şi a adevărului, aceste trei principii eterne ale vieţii, care sunt baza acestei învăţături divine.

Esenţe ale meditaţiei

Reîncarnarea

Existenţa pe pământ este un imens laborator, în care au loc experienţe neîncetate al căror scop este ca o viaţă să succeadă altor vieţi succesive, din ce în ce mai desăvârşite.

Astfel, omul îşi ameliorează caracterul, îşi dezvoltă seminţele benefice puse în el de către creatorul său şi elaborează forţele binelui pentru el însuşi şi pentru aproapele său.

Este o lucrare captivantă, niciodată încheiată, care e sprijinită de o conştiinţă trează şi luminată de tot ce este bun şi frumos: de adevărata viaţă.

Forţa binelui

Bucuraţi-vă întotdeauna de bine, de frumos, de ce e bun, oriunde le-aţi afla.

Iubiţi binele din toate şi din tot: este o forţă vie care va veni şi la voi, cu binefacerile sale.

Legaţi-vă prin gândire de fiinţele bune, puternice, sănătoase; veţi fi astfel în comuniune cu aceeaşi energie, energia divină, care lucrează în ei.

Există oameni buni şi înţelepţi pretutindeni; fără ei, viaţa nu s-ar putea manifesta cum trebuie.

Dacă, într-o aşezare, nu s-ar găsi măcar zece fiinţe umane bune, sănătoase şi înţelepte, acea aşezare nu ar putea exista. Uniţi-vă deci cu aceste fiinţe pentru ca să fiţi şi voi înzestraţi cu aceleaşi calităţi.

Delicateţea

Daţi întotdeauna dovadă de cea mai mare delicateţe unii faţă de ceilalţi.

Gândurile şi sentimentele divine cresc în voi prin stima şi respectul reciproc şi printr-un comportament plin de sinceritate şi puritate.

Starea de conştiinţă divină

S-a spus: „Căutaţi mai întâi împărăţia cerurilor, şi atunci veţi căpăta pe deasupra tot ce mai e”. Asta înseamnă: căutaţi în

voi înşivă starea de conştiinţă divină prin care fiinţa este în contact cu ceea ce e mai bun şi mai pur în ea.

Lucrarea divină în tăcere

În tăcere, dar cu o forţă irezistibilă, soarele trimite pe pământ energia necesară creşterii şi dezvoltării a tot ce trăieşte pe suprafaţa sa.

În acelaşi fel, tot în tăcere, energia vieţii divine, marele adevăr lucrează în interiorul oricărei forme şi al nostru înşine, pentru a transforma şi a ameliora totul.

Viaţa adevărată

Omul de astăzi studiază natura şi cunoaşte multe lucruri, dar această ştiinţă rămâne pentru el ceva trecător, tranzitoriu, aşa cum sunt spectacolele desfăşurate pe scenă.

Viaţa fiinţelor poate fi comparată cu o piesă de teatru în care fiecare joacă un anumit rol, care nu este real.

Viaţa adevărată este interioară, nu exterioară.

Lucrarea pentru tot

Toate bunurile pe care fiinţele le-au dobândit în trecut şi toate cele pe care le dobândesc în prezent vor fi în viitor proprietatea întregii omeniri.

Comuniunea cu invizibilul

Fiecare discipol trebuie să posede o idee călăuzitoare, un fel de linie telefonică ce-i permite să comunice cu lumea superioară înţeleaptă, care e oricând gata să-i vină în ajutor.

Dar câţi sunt cei care pot astăzi să contacteze direct fiinţele superioare ale lumii invizibile pentru a primi de la ele ceva sfaturi utile?

Oamenii se ocupă cu rezolvarea treburilor din lumea fizică, dar încă nu pot acelaşi lucru pe plan spiritual.

Filosofia vieţii

Filosofia vieţii constă în a şti să-ţi exprimi la timpul potrivit şi cu măsură fiecare gând, fiecare sentiment şi fiecare act, şi să

nu ţi le manifeşti nici înainte, nici după momentul ce le este hărăzit.

Altfel, nimic nu se poate face cum trebuie.

Inimă şi minte

O inimă înţeleaptă poate fi un bun educator pentru intelectul omului.

Ceea ce mintea învaţă în mii de ani, inima i-o poate spune într-o singură zi.

Ceea ce o inimă înţeleaptă a aprofundat de multă vreme, mintea abia începe să studieze.

Inteligenţa poate orice, dar iniţiativa trebuie să revină inimii. Din acest motiv, omul trebuie să înţeleagă adevărul mai întâi cu inima sa, şi apoi cu raţiunea.

Gândire, sentiment, acţiune

Studiind viaţa omenirii, puteţi să constataţi că trei lucruri principale îl împing pe omul înţelept înainte: gândirea limpede, sentimentele bune şi acţiunea nobilă.

Dumnezeu e cel ce a sădit în om această forţă şi bogăţie constituite de gândurile limpezi pe care le primeşte de la lumea superioară, bunele sentimente care germinează în inima sa şi acţiunile nobile ale voinţei sale.

Prin intermediul acestor trei posibilităţi, fiinţa umană îl descoperă pe Dumnezeu în ea, şi în acest fel îi este cu putinţă să-şi păstreze echilibrul şi să învingă în orice situaţie, oricât de dificilă.

Prezenţa lui Dumnezeu

Dumnezeu e cel ce face ca tu să fii mulţumit, bucuros şi plin de voie bună.

Acolo unde e Dumnezeu, se află şi forţa, frumuseţea şi plenitudinea.

De îndată ce ai căpătat viaţa, Dumnezeu e în tine. De îndată ce ai înţelepciunea, Dumnezeu e în tine. De îndată ce simţi cea mai mică libertate, Dumnezeu e în tine.

Acestea sunt dovezile prezenţei sale.

Dumnezeu

Trebuie să vă eliberaţi de orice noţiune negativă în ce-l priveşte pe Dumnezeu. Dacă cineva moare, trebuie să vă spuneţi: „Aşa a vrut Domnul!” Izbucneşte un război? înseamnă că Dumnezeu a vrut-o. Cineva se îmbolnăveşte brusc? Tot „voinţa divină” e la mijloc! Trebuie totuşi să ştiţi că dacă oamenii se bat, ei sunt singurii răspunzători pentru aceasta.

Că ne naştem, da, asta e de la Dumnezeu, dar că murim, asta nu e de la el.

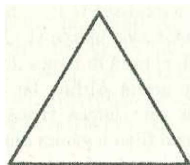
Domnul zice: „Nu vreau moartea păcătosului”. Dacă suntem sănătoşi şi bucuroşi, asta e de la Dumnezeu, dar dacă suntem bolnavi şi descurajaţi, asta nu e de la el.

Cine este Dumnezeu? E cel ce se gândeşte la tine, care te ajută să-ţi învingi problemele. E cel ce te poate scăpa de la moarte. Cel ce iubeşte prin noi e Dumnezeu. Iar noi nu-i putem întâlni decât pe calea dragostei.

Când vă veţi însuşi ideea că sunteţi o manifestare a lui Dumnezeu, atunci totul va fi posibil pentru voi: înţelepciunea şi forţa vor fi în voi, şi toate problemele voastre se vor rezolva cât se poate de lesne.

Respiraţie

O respiraţie corectă ajută la formarea caracterului şi întăreşte lumina intelectului şi căldura inimii.

Noţiuni despre cele trei lumi

„Fii întotdeauna credincios, autentic, pur şi blând!”

Din moment ce aţi venit pe pământ, trebuie să aveţi o noţiune clară despre lumea fizică. Astfel stând lucrurile, trebuie să dobândiţi deopotrivă o noţiune a lumii spirituale şi a lumii divine. Aceste trei lumi reprezintă cele trei puncte de contact ale omului cu creaţia.

Când vorbesc despre lumea fizică, oamenii înţeleg lumea timpului şi a spaţiului. Prin „lume a spaţiului”, ei subînţeleg lumea celor trei dimensiuni: cea a liniei drepte, care se mişcă într-o direcţie, lungimea; cea a suprafeţei, ce se mişcă în două direcţii, lungimea şi lărgimea; cea a volumului, care se mişcă în trei direcţii, lungimea, lăţimea şi înălţimea.

Totuşi, linia dreaptă, suprafaţa şi volumul posedă mai multe posibilităţi de mişcare; suprafaţa are două dimensiuni, dar patru posibilităţi de mişcare; iar volumul, cubul, corpul, deşi are trei dimensiuni, posedă şaisprezece posibilităţi de mişcare. Prin analogie, vom spune că omul care trăieşte exclusiv pentru el însuşi se mişcă exclusiv în lumea fizică, în lumea cu o dimensiune. Dacă vrea să-şi găsească un prieten sau o prietenă, el abordează lumea cu două dimensiuni: lumea spirituală, lumea sentimentelor, începând să se gândească la apropiaţii săi şi nu numai la el însuşi. Iar din momentul când începe să gândească întru tot, adică la supremul din viaţă, el intră în lumea divină.

Lumea fizică reprezintă părţile, iar lumea divină întregul. Este motivul pentru care lumea fizică este oglindirea lumii divine, lumea spirituală fiind legătura dintre cele două.

Dacă reflectăm mai profund asupra acestei legi a părţilor şi întregului, constatăm că omul, ca parte, iese treptat din el însuşi pentru a merge în întâmpinarea semenilor săi şi în cele din urmă pătrunde în întreg, unde toate părţile se unesc.

Studiind comportamentul omului fizic, puteţi desluşi natura curenţilor de forţă care acţionează în el. Aceste forţe variază continuu, fiind când pozitive, când negative.

Ceea ce se produce astfel în viaţa interioară a omului se reîntâlneşte totodată în manifestările lumii exterioare: suntem înconjuraţi când de oameni buni, când de oameni răi. Cu toate

acestea, între oameni există o legătură interioară, indiferent că sunt buni sau răi.

Care om e bun? Care e rău? putem răspunde cu greu la această întrebare, deoarece există oameni buni şi răi activi, şi oameni buni şi răi pasivi.

Cineva comite o greşeală şi încearcă un sentiment de contrariere excesivă. De ce? Deoarece vrea să devină bun fără întârziere! Aceasta este însă imposibil, deoarece greşelile sunt indispensabile în viaţă; omul se studiază progresiv doar greşind şi înşelându-se, lovindu-se de contradicţii, de obstacole, el dobândeşte experienţe cărora trebuie să le confere un specific constructiv.

Studiind viaţa oamenilor celebri, putem observa că au trecut cu toţii prin perioade de mare zbucium.

Pierzând direcţia pe care lumea divină i-o oferă, omul întâlneşte inevitabil mari dificultăţi şi încercări. Foarte puţini au un drum fără obstacole şi, în consecinţă, rari sunt aceia care nu cunosc contradicţiile.

Cu cât conştiinţa îi este mai elevată, cu atât mai mari sunt încercările pe care le întâlneşte un om. Veţi obiecta: „Nu ne putem elibera de contradicţii prin cunoaştere?” Ba da, cu condiţia să ştim de care cunoaştere e vorba. Există o cunoaştere care îl adoarme pe om. Adevărata cunoaştere e cea legată de legile şi principiile vieţii, şi nu cea care se limitează la forme şi imagini.

Sarcina omului e să ajungă la ştiinţa pozitivă care este aplicabilă în toate domeniile vieţii, şi mai ales în viaţa umană.

Chiromanţia, de pildă, îi dezvăluie omului latura voluntară a vieţii sale. Prin fizionomie, putem cunoaşte laturile pozitive şi negative ale caracterului. Frenologia arată calitatea şi cantitatea energiilor, pozitive şi negative din organism. Astrologia dezvăluie combinaţiile favorabile şi nefavorabile pe care le întâlneşte omul în cursul existenţei sale, şi aceasta îi dă posibilitatea de-a preveni un pericol sau o nenorocire.

Ca discipoli, trebuie să studiaţi ştiinţa esoterică, făcând totodată eforturi pentru dobândirea purităţii şi a umilinţei, fără de care aţi fi expuşi pericolului de-a dezvolta în voi orgoliul şi vanitatea.

În şcolile iniţiatice, nu numai neofiţii pot eşua, ci şi elevii foarte avansaţi. Mulţi îngeri care urmau aceste şcoli au eşuat la

examene şi sunt şi acum constrânşi să coboare pe pământ ca să înveţe lecţiile pe care le-au studiat insuficient la vremea lor. În tovărăşia oamenilor, ei se mişcă deci între viaţa divină şi cea umană, între binele şi răul din lume.

Aveţi nevoie de cunoştinţe, de forţe, dar şi de o credinţă fermă datorită căreia să puteţi învinge dificultăţile.

Orice ştiinţă pe care aţi dobândit-o e lipsită de valoare dacă nu o aplicaţi. Trebuie să aveţi drept ţel, aşadar, să vă dezvoltaţi cunoştinţele cu o credinţă de nezdruncinat, aplicând in orice clipă a vieţii deviza:

„Fii întotdeauna credincios, autentic, pur şi blând!”

Esenţe ale meditaţiei

Puterea gândirii

Gândirea este o forţă considerabilă, care poate fi utilizată fie ca energie pozitivă, constructivă, fie ca o energie negativă.

Pentru a evita să-şi facă rău sie însăşi, sau aproapelui, discipolul se exersează neîncetat în a-şi cultiva şi a-şi eleva gândirea, a-şi lumina spiritul întru adevăr.

Sentimentele şi gândurile nutrite de o fiinţă se răspândesc la mare distanţă, atingându-i pe semenii ei, şi se întorc la sursa lor, impregnate de binele sau de răul pe care l-au propagat.

Uniunea în Dumnezeu

Dacă îl cauţi pe Dumnezeu în exterior, nu te afli pe calea cea bună. Dumnezeu e în pâinea pe care o mănânci; Dumnezeu e în apa pe care o bei; Dumnezeu e în lumina care te pătrunde.

În afară de toate astea, unde să-l cauţi pe Dumnezeu? El e acolo unde ai reuşit să intri în legătură cu el.

Esenţialul este de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi să-l slujeşti; slujindu-l, dobândeşti forţa şi ajungi la adevărata viaţă.

O muscă poate fi conductoare de gânduri elevate. Pentru voi, o muscă este o făptură neînsemnată; observaţi-o cu o lupă şi vedeţi ce frumoasă este.

Unele dintre ele, care şi-au păstrat calităţile primordiale, sunt inteligente. Dacă o asemenea muscă se aşează pe nasul vostru, pe frunte sau pe cap, înseamnă că vrea să vă spună ceva.

Ca toate fiinţele vii, musca poate fi conductoare de gânduri elevate.

Prin ea, unele fiinţe înţelepte îi vorbesc omului; ea îi spune, de exemplu, că nu gândeşte sau nu procedează corect.

Cineva s-a hotărât să facă ceva rău; o muscă i se aşează pe nas; el o alungă, dar ea se întoarce de două, trei ori la rând, pentru a-l sili să-şi revizuiască gândirea şi să renunţe la dorinţa sa nefastă.

Un altul e pe cale de-a scrie o scrisoare ce va avea urmări rele; o muscă îl deranjează până ce înţelege că trebuie să renunţe la această scrisoare.

Veţi întreba dacă musca e conştientă de ceea ce face? Dacă acţiunea muştei e în măsură să-l abată pe om de pe o cale

eronată pe care a apucat-o, înseamnă că acţiunea respectivă e conştientă şi justificată.

Puteţi spune că este o coincidenţă, dar felul în care interpretaţi lucrurile nu are nici o importanţă; ce e important, e că, în conştiinţa colectivă a naturii vii, toate fenomenele sunt legate indisolubil.

Forţa intelectului, a inimii şi a voinţei

Intelectul trebuie să fie de două ori mai puternic decât voinţa. Dacă aceasta este mai puternică decât intelectul, veţi fi un om-animal, şi nu un om adevărat.

Forţa voinţei trebuie să se exprime prin intelect, prin raţiune.

Prin voinţă puternică, înţeleg o voinţă strunită de raţiune.

Forţa inimii voastre trebuie să fie de două ori mai mare decât a voinţei.

Forţa inimii voastre şi cea a intelectului trebuie să fie egale.

Dacă inima capătă supremaţie asupra intelectului, vă nenorociţi singuri.

Legea devenirii

Unii spun: „Ce-aş mai vrea să fiu un geniu, sau o celebritate!” Da, dar geniile, celebrităţile nu sunt nişte pui care ies din ou brusc. Ei au fost nevoiţi să lucreze asupra gândurilor şi a dorinţelor lor sublime, şi să le înfăptuiască.

Relaţiile spirituale şi fizice

Relaţiile spirituale îi înalţă pe oameni, în timp ce raporturile fizice riscă să-i înjosească.

Rugăciunea

A te ruga nu înseamnă să reciţi dimineaţa, la iuţeală, o rugăciune şi să pleci la lucru!

Cel ce se consacră slujirii Domnului petrece ore întregi în rugăciune şi contemplaţie.

Rugăciunea nu presupune să murmuri maşinal fraze învăţate pe de rost; întreaga viaţă trebuie să se convertească în rugăciune.

Acesta este „noul” din lume, noul la care trebuie să aspiraţi ca discipoli şi care nu se vesteşte prin cuvinte.

Un discipol trebuie să se studieze singur

Studiindu-se singur, discipolul învaţă să cunoască lumea interioară şi pe cea exterioară; el înţelege ce poate percepe din diferitele lumi.

Dacă, de exemplu, percepe unele lucruri prin intermediul ficatului, el intră în contact cu lumea inferioară; dacă le percepe prin inimă, intră în legătură cu lumea umană; dacă o face prin intelect, se uneşte cu lumea superioară, a gândirii.

Gândirea este lumea divină din om.

Cel ce este incapabil să primească gândurile prin partea superioară a creierului nu poate şti ce este divin, dat fiind că acest izvor pur ţâşneşte din munte şi coboară la vale, potolind în cale setea tuturor.

Pentru a realiza imposibilul

Vreţi să reuşiţi să faceţi imposibilul? Intraţi în relaţie cu fiinţele bune de pe pământ, cu îngerii şi cu Dumnezeu.

Realizând această triplă uniune, discipolul va înţelege semnificaţia versetului: „Lucrurile imposibile pentru om sunt posibile pentru Dumnezeu”, şi va dispune de un capital ce îi va îngădui să-şi satisfacă toate aspiraţiile.

Vă urez să înmănuncheaţi aceste trei legături pentru a cunoaşte succesul în cele trei lumi; doar astfel vă veţi dezvolta corpul fizic, veţi deveni mai buni la inimă şi vă veţi lumina intelectul.

Autosugestia

E preferabil să vă sugestionaţi singuri decât să vă lăsaţi influenţaţi de alţii.

Exerciţiu de seară

În fiecare seară, înainte de culcare, rămâneţi o clipă în picioare şi uniţi-vă cu suprema lumină a spiritului divin spunând: „în numele dreptăţii absolute, îmi recunosc greşelile şi sunt gata să le îndrept”.

Tutela lumii invizibile

Sunteţi cu toţii sub tutela lumii invizibile. Tutorii voştri sunt fiinţe elevate, sublime, pe care trebuie să le ascultaţi. Cea mai mare dorinţă a lor este să reuşiţi să evoluaţi.

În fiecare seară, trebuie să faceţi inventarul zilei. Credeţi că sunteţi liberi, dar libertatea nu va veni decât o dată ce desăvârşirea voastră se va împlini.

Un motiv al eşecurilor

Astăzi, eşecul înregistrat de numeroşi oameni în ceea ce fac se datorează faptului că eforturile lor nu sunt însoţite de un gând la adresa a ceea ce este Suprem în viaţă. Ei se nasc, se căsătoresc şi mor fără Dumnezeu.

Vreţi să creaţi ceva, să începeţi o lucrare, să vă căsătoriţi? Întrebaţi-l înainte de toate pe cel ce v-a creat ce trebuie să faceţi. El ştie ce este indispensabil fiecăruia, şi i-o va indica dacă acesta va avea grijă să-l consulte.

Puritatea

Astăzi, oamenii au nevoie de purificare; ei trebuie să-şi purifice gândurile, sentimentele şi dorinţele pentru a şi le elibera de reziduurile trecutului.

Purificându-şi conştiinţa, viaţa lor va deveni pură. Nu vă luaţi după manifestările exterioare ale fiinţelor, ci încercaţi să vă daţi seama dacă nu sunt însufleţite de vreo lucrare întru Domnul.

Fiecare lucrare înfăptuită pentru Dumnezeu este sacră şi pură.

Calea binelui

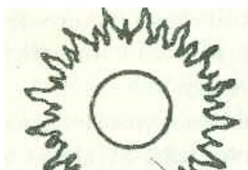
Binele este o cale ce ne deschide posibilităţi în lumea fizică, în cea spirituală şi în cea divină.

Credinţa

Credinţa este conştiinţa măreţiei şi omniprezenţei lui Dumnezeu; ea este deplina expresie a vieţii pe pământ.

Metodă

Dacă vreţi să captaţi un curent terestru pozitiv, încordaţi-vă muşchii întregului corp timp de câteva secunde, de preferinţă

dimineaţa, astfel încât să profitaţi de energia venită din soare spre pământ.

Adevărata lucrare

Oamenii se folosesc de cuvântul „lucru” (muncă) pentru a desemna orice activitate.

De exemplu, auzi pe câte unul spunând: „Mă grăbesc, am de lucru”. Dacă observăm în ce constă „lucrul” pe care respectivul îl are de făcut, ne dăm seama că el nu răspunde sensului profund al termenului.

Cuvântul „a avea de lucru” capătă un sens diferit în funcţie de planul pe care ne plasăm. El are o semnificaţie specifică în viaţa cotidiană, o alta în domeniul mental, şi iarăşi alta în ce priveşte viaţa spirituală.

În viaţa curentă, declarăm că avem un lucru important de făcut, sau urgent, atunci când trebuie, de exemplu, să ne întâlnim cu cineva ca să discutăm despre o afacere, sau despre nişte interese comune. Tot acest cuvânt e folosit când trebuie să îndeplinim un demers, să solicităm un serviciu, ba chiar să facem o vizită, sau să ne întâlnim cu o persoană iubită!

În ce priveşte planul spiritual, „a avea de lucru” capătă o altă dimensiune, însemnând altceva: şi anume să îndeplinim, în deplină cunoaştere şi raţiune, ţelul pentru care a venit omul pe pământ.

Doar cel ce şi-a înţeles predestinarea ca elev al vieţii, care şi-a găsit locul în marile meandre ale activităţilor omeneşti, care profită de fiecare împrejurare pentru a lucra la propria sa perfecţionare şi la a semenului său - numai el lucrează cu adevărat.

Cum putem deosebi această lucrare de trudă sau muncă? Prin rezultatul eforturilor şi al actelor îndeplinite, şi prin maniera în care se implică fiinţa respectivă.

Când trudeşte, omul se înjoseşte fizic sau spiritual, iar când munceşte, rămâne întotdeauna nesatisfăcut, în ciuda eforturilor.

Prin lucrare, dimpotrivă, el se instruieşte, se desăvârşeşte şi descoperă sensul vieţii. El nu regretă timpul astfel cheltuit şi se simte satisfăcut, plin de putere şi de energie pentru a întreprinde şi alte lucruri.

Orice acţiune înaltă, înţeleaptă, ne aduce o încurajare preţioasă şi contribuie la dezvoltarea noastră şi a celorlalţi membri ai comunităţii umane.

Să îndeplineşti o lucrare adevărată înseamnă să lucrezi la realizarea binelui, şi toate făpturile pot coopera la înfăptuirea unui asemenea bine.

Fiecare e liber să aleagă modalitatea care îi convine mai bine pentru a manifesta binele; e o artă pe care omul trebuie să o înveţe, cu înţelepciune şi dragoste, dacă vrea să devină un „om nou”. Această „lucrare” umple sufletul de căldură şi bucurie.

Adevărata muncă nu poate fi definită într-un fel precis; este o operă divină, o contribuţie la eterna creaţie universală în sânul căreia omul este chemat să se perfecţioneze în cunoaştere şi în dragoste, pentru a răspunde şi a realiza predestinarea sa de suflet viu, de fiu al lui Dumnezeu.

Orice fiinţă care aspiră să „lucreze” pentru unitatea creaţiei, împreună cu divinul aflat în el însuşi, nu are nevoie să întrebe ce trebuie să facă, deoarece glasul său interior îl luminează şi îl călăuzeşte întruna. Ii este îndeajuns să îi dea ascultare şi să înainteze cu credinţă şi dragoste.

La fel cum răţuşca, abia ieşită din ou, ştie să înoate, omul cu gânduri sincere şi cu inima curată ştie cum să iubească şi cum să îndeplinească voinţa divină.

Nu de metode duc oamenii lipsă, ci de bunăvoinţă şi de simţul vieţii spirituale, al uniunii cu gândirea divină.

Corpul nostru este instrumentul de lucru din lumea fizică, şi totodată locuinţa temporară a sufletului nostru, monadă eternă. Fără corp, omul nu şi-ar putea înfăptui sarcinile pe pământ şi din acest motiv trebuie să înveţe să-şi întărească vitalitatea cu energiile pe care natura i le oferă cu atâta generozitate în abundenţă.

Aceste energii se găsesc în primul rând într-o hrană adecvată, în aer, apă, lumină şi în razele solare.

Pentru a progresa în realizarea unei vieţi chibzuite şi constructive şi a obţine sprijinul fiinţelor de pe planurile superioare, omul trebuie să-şi organizeze existenţa astfel încât să se dezvolte spiritual. În aceasta constă adevărata muncă în acord cu marea viaţă universală. Dar nu trebuie ca omul să păstreze doar pentru el binefacerile de toate felurile pe care le atrage şi le obţine printr-un asemenea mod de viaţă; o dată ce necesităţile sale legitime sunt satisfăcute, el trebuie să împartă

surplusul cu semenii săi, dând dovadă de dragoste şi inteligenţă.

Utilizarea energiilor naturii vii este controlată de ierarhiile superioare a căror sarcină e să supravegheze evoluţia umană.

Unii vor să trăiască aşa cum doresc, după propria lor voinţă. Dacă observăm existenţa celor ce au trăit după bunul lor plac, neglijând ordinea divină şi legile vieţii universale, putem constata că nu au ajuns prea departe! Ii aştepta un vid apreciabil!

Forţele înţelepte şi ordonatoare ale naturii au posibilitatea de a corecta orice individ şi chiar un popor întreg care se abate de la ordinea cerească. Capii de familie fac la fel: ei călăuzesc creşterea copiilor lor până ce aceştia ajung să înţeleagă că ceea ce sunt învăţaţi e spre binele lor. În definitiv, să îndeplineşti voinţa divină, să lucrezi pentru Dumnezeu, adică să munceşti, înseamnă să te pui în postura de-a primi cele mai mari binefaceri fizice şi spirituale.

Un om de aspect modest, care trece, cum se spune, neobservat, dar care se dedică sincer, în tăcere, propriei sale educaţii e mai mare şi mai înţelept decât anumite persoane vanitoase care fac mult zgomot, dar care nu progresează cu un pas în dezvoltarea lor umană şi universală.

Munca începe prin gândire.

Instrumentul gândirii umane este creierul. Construit din substanţa cea mai fina, dar cea mai rezistentă, el constituie capitalul esenţial, moneda de aur pur care i-a fost dat omului venit pe pământ pentru a se desăvârşi şi a învăţa să gândească şi să acţioneze corect.

Omul îndeplineşte corect orice muncă activându-şi creierul, cultivându-şi neîncetat gândurile.

Gândurile inspirate de dragoste, de un impuls generos, întăresc întotdeauna unitatea în afecţiune, speranţă, prietenie, stimă şi îndepărtează orice sentiment egoist.

Sentimentele pure ale omului iau şi ele parte la lucru; ele sunt factori de relaţii armonioase cu semenii săi. Sentimentele exercită o acţiune deosebit de puternică asupra firilor emotive, influenţabile, impulsive şi schimbătoare.

Ce efecte deplorabile produc sentimentele când izbucnesc într-o personalitate necontrolată! Dar atunci când oamenii încep să dobândească o gândire corectă şi reuşesc să se educe în

consecinţă, ei pot deveni apţi pentru marea lucrare ale vieţii divine, călăuzite de dragoste. Ei intră atunci în categoria celor buni şi milostivi, care îşi urmează bunele impulsuri ale inimii lor.

Al treilea factor necesar muncii este voinţa, posibilitatea de-a acţiona. Această voinţă trebuie să fie inspirată şi susţinută de gândirea limpede, conştientă şi de sentimente echilibrate şi nobile.

Voinţa este capacitatea de-a traduce în acte, rapid, orice gândire constructivă şi orice intenţie înţeleaptă. În acest fel putem constata că pentru a îndeplini o lucrare în lumea fizică şi spirituală, omul are nevoie înainte de toate o serioasă pregătire interioară: o autoeducaţie luminată, conştientă, armonizând raţiunea, sentimentele şi voinţa.

Această şcoală a vieţii noi oferă posibilitatea respectivă tuturor discipolilor ei, transmiţându-le regulile şi metodele, explicându-le legile care le vor îngădui să reuşească fără întârziere să se integreze curentului renovator al întregii vieţi de pe acest pământ. A venit timpul ca fiinţa omenească să devină conştientă de posibilităţile şi puterile sale; să aspire şi să tindă prin toate mijloacele ei la libertatea morală şi spirituală, şi atunci tot restul va veni de la sine.

La păsări, tatăl şi mama au grijă de pui până când aripile acestuia cresc şi îşi poate lua zborul; în acest moment, părinţii sunt eliberaţi de orice datorie. Dat fiind că natura i-a dat păsării un veşmânt călduros şi frumos, ea devine atunci un locuitor independent al spaţiului şi poate pleca în căutarea hranei.

La oameni, părinţii trebuie să aibă grijă de copii ani de zile, în cooperare cu educatorii şi cu ajutorul instituţiilor sociale. Această făptură micuţă trebuie să crească fizic şi mental pentru a ajunge să aibă o justă înţelegere a sarcinilor ei; până atunci, ea trăieşte protejată, ajutată, susţinută. Dar când soseşte vârsta să păşească singură în viaţă, apare o primejdie: deseori, o slăbiciune, un soi de inerţie, o teamă inexplicabilă o împiedică să se avânte cu încredere în lume şi să-şi formeze, prin experienţă şi încercări, o gândire stabilă şi un caracter ferm.

Asemenea fiinţe devin adesea nişte eroi trişti ai psihologiei nuanţelor; ei sunt influenţaţi de formele şi opiniile străine; aleg cele mai uşoare căi şi nu gândesc cu propriul lor creier. Iar din cauza slabei intensităţi a gândirii lor, ei se opun cu o

încăpăţânare ignorantă ideii că există un spirit universal care conduce totul, pretutindeni.

Asemenea oameni refuză să vadă în jurul lor miracolele zilnice ale înţelepciunii şi iubirii divine şi, din pricina lenei, îşi însuşesc idei perimate, lipsiţi pentru totdeauna de energie constructivă.

Omul care urmează calea ascendentă lucrează la dezvoltarea darurilor şi a capacităţilor din el, îşi exersează facultatea de-a gândi, observa şi experimenta orice lucru nou. El nu se lasă niciodată să alunece pe panta faptelor aşa-zis tradiţionale.

Imperativele lumii materiale, modurile şi manierele ei de-a gândi nu pot tulbura şi nici şterge ideile şi principiile elevului noii vieţi, idei şi principii gravate în monolitul conştiinţei sale treze, şi nu scrise pe nisip. Ne putem bizui pe un asemenea om, care îşi schimbă doar forma corporală, dar nu şi înaltul ideal.

În lume, dragostea este mai presus de toate şi poate orice; Orice lucru făcut cu dragoste, adică cu entuziasm şi îndemn, cu gânduri curate este o adevărată „lucrare”, o operă divină.

Discipolul care se bizuie pe puterea iubirii divine poartă în el plenitudinea vieţii; el este un lucrător al Domnului, un fiu

binecuvântat al tatălui ceresc, bun şi atotputernic.

Esenţe ale meditaţiei

A-L iubi pe Dumnezeu

Cel ce se iubeşte pe sine, sau care îşi iubeşte semenii mai mult decât divinul pe care îl poartă în el, va trăda întotdeauna pacea atât de necesară sufletului său; el va fi infidel conştiinţei sale superioare.

Comuniunea cu îngerii

Frumuseţea vieţii rezidă în acordul necesar dintre gândirea omului şi cea a fiinţelor avansate.

Ce armonie poate fi mai măreaţă decât cea care constă în a gândi la fel ca aceste mari fiinţe?

Deasupra noastră, îngerii sunt întotdeauna gata să ne instruiască; să fim deci atenţi la ceea ce ne învaţă, fiindcă ei înţeleg mai bine viaţa decât noi.

Să urmăm calea lor pentru a ne corecta greşelile.

Lucraţi asupra voastră înşivă pentru a vă dezvolta percepţia interioară, astfel încât să intraţi în contact cu ei..

Conştiinţa

Studierea conştiinţei face necesară o analiză aprofundată a înclinaţiilor, a dispoziţiilor schimbătoare ale spiritului nostru.

Pacea interioară, sănătatea, puterea voinţei, acuitatea gândirii, sentimentele bune, o dispoziţie bună sau rea şi, în general, toate forţele fiinţei depind de starea conştiinţei. Din acest motiv, omul actual trebuie înainte de toate să-şi studieze conştiinţa, să înveţe să şi-o purifice şi să şi-o dezvolte.

Realizarea dorinţelor

Când doriţi un lucru şi acţionaţi cu chibzuinţă pentru a-l obţine, păstraţi prezentă în spiritul vostru ideea puterii divine incluse în voi înşivă; forţele naturii superioare vă vor veni atunci în ajutor.

Condiţiile defavorabile

Pentru un discipol nu există condiţii potrivnice.

Ceea ce oamenii numesc condiţii defavorabile sunt pentru el stimulente care îl incită să lucreze şi mai mult asupra lui însuşi, să descopere posibilităţile pe care natura vie le-a sădit în el.

Pacea

Atâta vreme cât omul nu îşi iartă din toată inima duşmanii, nu se poate elibera de ei.

Dacă nu sunteţi împăcaţi cu semenii voştri, chiar şi cu cei ce vă fac rău, nici o ştiinţă, nici o şcoală şi nici o formulă nu vă poate ajuta.

Bolile

Fiecare boală este consecinţa greşelilor comise în trecut sau în prezent.

În zilele noastre, bolile se înmulţesc, în loc să scadă. Cât va mai continua acest lucru? Până când oamenii vor înţelege că trebuie să caute cauzele bolilor în ei înşişi şi, când le vor fi găsit, că trebuie să înveţe cum să le înlăture.

Când încâlci legile marii naturi înţelepte, te îmbolnăveşti.

Dragostea

E un lucru sublim să concepi ce este dragostea.

Dragostea este o forţă sacră. Ea a creat şi menţine viaţa.

Dragostea a dat naştere universului, şi ea e generatorul a tot şi a toate.

Ea ne va chema înapoi în minunata împărăţie, inexprimabilă în cuvinte omeneşti, din care am ieşit odinioară.

Netreziţi încă din somnul adânc şi înşelător al iluziei, oamenii cred că doar sufletele slabe, sentimentale, necombative vorbesc de dragoste. Dimpotrivă, dragostea este o forţă uriaşă.

Nu putem trăi fără să o încercăm măcar o dată.

În realitate trăim pentru dragostea ce decurge din sublimul spirit universal, murim pentru această dragoste şi înviem pentru ea.

Vă vorbesc despre dragostea care vindecă toate rănile. Faptul că omenirea continuă să trăiască înconjurată de infirmităţi, dezordine şi războaie arată că încă nu a înţeles această forţă divină. Dacă ar fi înţeles-o, dragostea ar fi vindecat-o de toate suferinţele.

Respiraţia

Ca discipoli, trebuie să consideraţi inspiraţia şi expiraţia ca nişte procese în relaţie cu gândurile şi sentimentele voastre.

Fiecare inspiraţie are ca scop să regularizeze şi să purifice sentimentele, şi fiecare expiraţie e legată de purificarea gândurilor.

Ştiind acestea, fiţi conştient de respiraţia voastră, deoarece în acest fel veţi putea nutri gânduri şi sentimente pure şi elevate.

Dragostea divină îl eliberează pe om

Nu spuneţi că nu aveţi pe cine sau ce să iubiţi.

Când treceţi pe lângă un izvor, o floare sau un pom, opriţi-vă o clipă şi căutaţi frumuseţea existentă în ele.

În fiecare lucru există frumuseţe şi înţeles.

Ochii celui ce iubeşte văd altfel. El vede ceea ce este frumos în om şi chiar în toate animalele.

Dragostea face ca totul să fie scăldat în lumină şi îl eliberează pe om de orice prejudecată şi teamă. Faceţi o încercare.

De exemplu, începeţi să vă ocupaţi de o plantă, fertilizaţi pământul şi stropiţi-o.

Floarea însăşi vă va arăta cât de mare e dragostea voastră.

Sugestia şi inspiraţia

Când sufletele omeneşti se încarnează pe pământ, ele cad instantaneu sub influenţa puterii iluziilor şi a sugestiilor.

Forţele întunericului, care au ca sarcină să stăvilească evoluţia, creează iluziile şi deopotrivă sugestiile negative.

Nu uitaţi că sugestia este o calitate umană. Cel care cedează sugestiei poate întâlni pe cineva care posedă o mare facultate de sugestie şi care îl poate face să-i adopte ideile, care îi vor stânjeni dezvoltarea.

Cel mai benign rău este aceia că îi vor frâna evoluţia.

Din aceste motive, fiinţele luminoase au ca sarcină să transforme sugestiile în inspiraţii.

Oamenii noi, discipolii vieţii divine, trebuie să treacă de la influenţa sugestiei la cea a inspiraţiei.

Inspiraţia este legea divină. Ea nu vine de la om, ci de la o lume superioară.

Dacă putem influenţa sugestia printr-o altă sugestie, nu putem influenţa în schimb inspiraţia. Ea e ceva invariabil. Din acest motiv, oamenii care cedează sugestiei sunt instabili, în timp ce cei inspiraţi sunt echilibraţi şi stabili.

Oamenii inspiraţi învaţă totul fără efort, în timp ce cei ce nu se pretează inspiraţiei trebuie să facă mari eforturi pentru a învăţa.

Pentru cei inspiraţi, totul devine uşor şi firesc, ei sunt în armonie cu ei înşişi şi cu mediul înconjurător.

Comportamentul discipolului

Legea Domnului constă în a acţiona faţă de ceilalţi la fel cum te comporţi faţă de tine însuţi. Iar comportamentul care se apropie cel mai mult de perfecţiune este cel ce constă în a te conduce faţă de ceilalţi aşa cum Dumnezeu se comportă faţă de noi, adică: să păstrăm imaginea tuturor fiinţelor în intelectul, inima şi aspiraţia noastră spre un ideal înalt, aşa cum o face Dumnezeu pentru noi.

Chiar şi fiinţa cea mai infirmă are un loc important în gândirea Domnului.

Dumnezeu

Să nu vă îndoiţi de existenţa lui Dumnezeu. El este prezent în tot cuprinsul spaţiului, şi lumile sunt susţinute de forţa sa.

El se manifestă prin nenumărate forme vizibile, şi când spunem că Dumnezeu e invizibil, aceasta nu se referă decât la cei ce nu văd. Îngerii, serafimii, spiritele luminoase, sfinţii, cei drepţi, oamenii buni îl văd pe Dumnezeu.

Nelimitatul, Dumnezeul absolut, nu poate fi văzut, dar îi puteţi contempla cele mai mici manifestări în viaţa pământească. Să mănânci un fruct şi să-l afli pe Dumnezeu în el valorează mai mult decât toată gloria şi bogăţia de pe lume.

Transformarea gândurilor şi a sentimentelor negative

Iată un exerciţiu simplu de pus în practică şi care poate salva omenirea de la multe suferinţe inutile. Când un gând negativ pătrunde în discipol şi începe să-l tulbure, sau când un sentiment dezagreabil pune stăpânire pe el, acesta trebuie să le înfrunte, să le examineze în linişte şi cu precizie, în acelaşi fel în care un savant studiază un fenomen oarecare, prin logică şi analiză, şi după ce s-a convins de inutilitatea şi negativitatea lor, trebuie să le predea, ca pe nişte oaspeţi nepoftiţi, puternicului curent subconştient şi înţelept care le va învinge, transformându-le, aşa cum un savant se debarasează de copiii inoportuni care i-au invadat cabinetul de lucru, trimiţându-i la dădaca ce îi va captiva şi distra povestindu-le basme.

Dacă discipolul reuşeşte să facă asta, înseamnă că a reuşit să înfăptuiască un lucru important pentru binele omenirii.

Pregătirea pentru somn

Pentru a avea un somn bun, dormiţi, atât cât se poate, cu capul întors spre nord sau nord-est. Înainte de culcare, ţineţi-vă picioarele sub apă caldă; aceasta vă va da o reacţie de liniştire.

Transformarea energiilor

Ca discipoli trebuie să fiţi pozitivi. Tindeţi spre bine şi aplicaţi-l pretutindeni în viaţă.

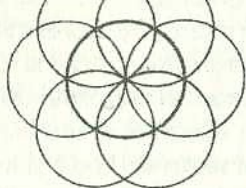
Indiferent cum se poartă ceilalţi cu voi, nu vă gândiţi niciodată să vă răzbunaţi. Plătiţi-o duşmanului vostru prin dragoste, înţelepciune, adevăr, dreptate, bine, compasiune. Aceasta este aplicarea legii transformării energiilor.

Prin această lege, vă menţineţi în contact permanent cu fiinţele înţelepte şi elevate, le înţelegeţi limbajul şi vă folosiţi de el.

Să ştii să profiţi de lecţiile trecutului

Există pe lume exemple ce trebuie să vă folosească drept lecţie. De exemplu, în Scripturi se spune că, pentru Israel, „Dumnezeu era ca o cămilă încărcată!” Feriţi-vă să cădeţi în aceeaşi eroare şi să aruncaţi propriile voastre greşeli în spinarea lui Dumnezeu.

Fiecare gând eronat, fiecare sentiment negativ este o povară ce se acumulează pe umerii voştri şi ai lui Dumnezeu.

Inteligenţa, inima ş ... nţa lor asupra vieţii

Putem caracteriza ... i principii ale gândirii, sentimentului şi voinţ ... orţe care lucrează la edificarea vieţii umane.

Aceste forţe sunt invizibile şi abstracte, ele neputând fi concretizate ca forţe materiale, dar se exprimă prin intermediul celor trei principale sisteme ale organismului uman şi în acest fel le putem judeca şi analiza manifestările şi acţiunea.

Principiul inteligenţei sau puterea vieţii intelectuale depinde de sistemul nervos cerebral; creierul şi simţurile joacă un rol principal în această privinţă.

Principiul inimii sau forţa sensibilităţii este în relaţie cu funcţiile respiratorii, digestive şi circulatorii, în care plămânii, stomacul şi vasele sangvine îşi au rolul lor.

Aceste organe sunt în raport cu sentimentele omului.

Voinţa depinde de cea mai înaltă facultate umană: raţiunea.

Voinţa este forţa care se manifestă prin ceea ce se cheamă aparat locomotor, în care rolul cel mai important este deţinut de oase, muşchi, ligamente şi extremităţi.

Omul inteligent, care are o voinţă disciplinată, ştie cum să-şi folosească armonios diferitele membre ale corpului; el manifestă conştient o forţă superioară a naturii. Dar acest principiu nu acţionează decât în anumite momente, când necesitatea se face simţită. De exemplu, omul flămând care se hrăneşte se conformează exigenţelor principiului necesităţii deoarece hrana îi potoleşte foamea. Totuşi, doar o hrană convenabilă, în raport intim cu organismul său este susceptibilă să-l satisfacă. Ori de câte ori hrana nu este adecvată şi nu răspunde condiţiilor unei vieţi sănătoase, ea este motiv de boală şi a lipsei de vitalitate.

Gândirea, ca forţă conştientă în om, îl îndeamnă să caute cele mai bune condiţii care să-i permită să trăiască fericit.

Toate fiinţele vii, chiar şi cele mai mici, posedă o facultate de observaţie şi totodată un instinct în vederea asigurării mijloacelor de existenţă. Acestea sunt primii pionieri ai ştiinţei. O mică experienţă vă va dovedi acest adevăr. Dacă aruncaţi undiţa într-o apă curgătoare, limpede şi un peşte se prinde în cârlig, dar reuşeşte să se elibereze, veţi vedea că apoi el se va

roti în jurul acestuia pentru a-l examina minuţios. Acest peşte îşi va întipări în minte aspectul cârligului şi nu se va mai lăsa niciodată prins.

Oamenii de ştiinţă au efectuat şi alte experienţe: nişte melci au fost puşi într-o grădină împrejmuită de un fir metalic prin care trecea un curent electric slab; fiecare melc care a simţit o dată şocul electric nu s-a mai apropiat de firul metalic.

Cei ce nu au observat asemenea lucruri consideră că fiinţele inferioare nu au nici un fel de inteligenţă. Adevărul este că vedem uneori cum aceste fiinţe inferioare înţeleg atât de bine anumite lucruri şi demonstrează o asemenea capacitate inventivă, încât în anumite privinţe îl depăşesc pe om.

Să dăm un alt exemplu: dacă îi smulgeţi un braţ unei stele de mare, ea şi-l va regenera, ceea ce omul care şi-a pierdut un braţ nu poate face. Veţi spune că natura e cea care face aceste lucruri; dar dacă e aşa, de ce nu face ea să crească la loc braţul pierdut de om? Steaua-de-mare are deci o facultate pe care omul nu o are.

Când un virtuoz execută o bucată muzicală, cine este în realitate interpretul - natura sau omul? Omul, bineînţeles! în acest caz el se distinge ca individ; această interpretare este specialitatea sa. Dar el nu a dobândit-o într-o zi, nici într-o lună, sau un an, ci este rezultatul eforturilor unei serii de generaţii de indivizi care au lucrat în această direcţie. Unul din ei, totuşi, a reuşit să exprime această specialitate printr-un act inteligent şi individual.

În lume, fiecare fiinţă vie exercită o influenţă mai mult sau mai puţin importantă asupra mediului înconjurător. Conform acestei legi, discipolul se străduieşte să-şi dezvolte şi să-şi actualizeze, prin intermediul unei munci conştiente, forţele şi calităţile pozitive sădite în el.

Orice fiinţă are în ea toate posibilităţile infinite ale lui Dumnezeu şi un discipol caută să-l găsească pe Dumnezeu în el pentru ca apoi să-l manifeste în lume într-un mod corect pentru binele tuturor fiinţelor. Bineînţeles, el nu poate ajunge într-o singură zi la cunoaşterea supremă şi la dobândirea posibilităţii de-a manifesta divinul în desăvârşire; pentru aceasta este nevoie de o activitate susţinută timp de secole înainte ca omul să ajungă să manifeste corect divinitatea aflată în el de la bun început.

Dacă e să dăm un exemplu, şi conform legii analogiilor, putem spune că creierul este un organ necesar exprimării conştiente a gândirii. Posibilitatea exprimării conştiente a gândirii există în om de la bun început, dar fără elaborarea creierului această posibilitate nu se poate manifesta.

Luând în considerare structura creierului, dispunerea celulelor sale, repartizarea funcţiilor, prelungirea sistemului nervos în toate porţiunile corpului, putem contempla activitatea acestei forţe individuale, inteligente, interioare, care a lucrat atâta vreme într-o singură şi unică direcţie pentru a forma acest organ indispensabil dezvăluirii gândirii. Prin intermediul acestui organ, omul poate să-şi exteriorizeze forţa gândirii şi să influenţeze lumea exterioară.

Când creierul se dezvoltă normal, adică atunci când urmează continuu calea ascendentă, îşi face apariţia o cultură umană înaltă, aflată sub conducerea forţelor binelui. Ceea ce numim „răul” reprezintă calea descendentă a activităţii creierului.

În conformitate cu legea analogiilor, putem spune că lupul urmează calea descendentă, în timp ce oaia merge pe calea ascendentă.

Fiinţele care urmează drumul ascendent sunt inteligente şi nobile, în timp ce celelalte, care coboară pe drumul opus, nu au nici o cultură adevărată, degenerează şi activităţile lor provoacă întotdeauna un rău.

Anomaliile vădite care există în viaţa umană dovedesc că legile înţelepte şi inteligente ale naturii vii au fost încălcate. De cunoaşterea acestor legi depinde viaţa ascendentă a fiinţei omeneşti.

Când forţele naturii se angajează în curentul descendent al dezvoltării lor, în scurt timp îşi fac apariţia toate formele şi toate organismele inferioare ce constituie baza curentului ascendent ce trebuie să genereze înalta cultură a omului.

Înainte ca un curent evolutiv să fie posibil, trebuie ca un curent involutiv să se fi produs.

Timp de mii de secole, a avut loc o luptă cumplită pentru supremaţie între forţele inferioare ale naturii şi în acest fel au apărut mările, oceanele, munţii, vulcanii etc. Când lupta aceasta a atins paroxismul, şi-au făcut apariţia alte forme, mai elevate, printre care forma umană.

Evoluţia formelor a luat acum altă direcţie, iar lupta, deşi nu a încetat, şi-a pierdut foarte mult din intensitate.

Când această înaltă dezvoltare îşi va atinge apogeul, vom avea o nouă cultură bazată pe fundamente şi legi cu totul noi.

Deocamdată, activitatea mentală a omului pe pământ este în întregime concentrată în celulele ce constituie creierul său. În consecinţă, este cât se poate de util să studiem igiena acestora.

Să luăm ca exemplu celulele denumite piramidale, care formează stratul superior al creierului; vom observa că ele sunt legate, de parcă ar fi înnodate prin extremităţile lor. Când creierul este sănătos şi funcţionează normal, aceste legături dintre celule sunt armonioase şi prin sinapsele lor se transmite energia cerebrală, al cărei rol este de-a fi vehiculul gândirii. Vom spune atunci că omul gândeşte şi simte corect, că, adică, gândirea şi sentimentele sale sunt echilibrate şi se manifestă corect. Dacă examinăm creierul în totalitatea sa, considerându-l ca un întreg, constatăm că partea sa anterioară serveşte la manifestarea forţei pur intelectuale, partea sa posterioară la manifestarea sentimentelor personale şi familiale, partea superioară este sediu! sentimentelor morale, iar regiunile laterale servesc la manifestarea impulsurilor volitive şi a instinctelor combative. Acţiunile lor pot fi distrugătoare dacă nu sunt controlate de voinţă.

Prin voinţă înţelegem principiul inteligent care conduce şi guvernează.

Când toate celulele piramidale funcţionează armonios, intelectul, sentimentele şi voinţa funcţionează la fel. Dacă însă apare oboseala, surmenajul, sau dacă omul se alimentează nesănătos ori duce o viaţă agitată, are loc o acumulare de ceea ce se cheamă acid lactic, care paralizează acţiunea celulelor piramidale, mutilându-le: observăm atunci că extremităţile lor se contractă, lăsând interstiţii între ele. Într-o asemenea stare, omul simte frecvent nevoia să doarmă, nu are nici un chef de muncă, se simte mereu indispus, nervos etc.

Cel ce nu cunoaşte legile profunde ale lumii superioare nu ştie nimic nici despre activitatea spiritului uman, care lucrează după regulile matematice create de la începutul lumii.

Imensul univers actual, cu activităţile sale strict şi înţelept determinate, este edificat şi condus după această matematică divină şi imuabilă. Uneori s-ar zice că acţiunile naturii sunt

nechibzuite, oarbe. Această falsă viziune a lucrurilor provine din acumularea acizilor lactic şi uric în celulele piramidale ale creierului, ceea ce face ca atunci când trebuie să observăm, să chibzuim şi să acţionăm, să ne enervăm şi să spunem că viaţa nu are sens! Ne găsim atunci în acelaşi caz ca un celebru predicator american al cărui stomac era bolnav, dar care nu acordase nici o atenţie acestui fapt. Dar când acizii nocivi produşi de stomacul său i-au atins creierul, el a început să creadă că toţi cei ce îl ascultau sunt proşti şi incapabili să-l înţeleagă, drept pentru care a început să tune şi să fulgere împotriva lor, susţinând că nu sunt capabili nici să priceapă cum trebuie să trăiască! Nişte oameni pioşi şi-au trimis însă predicatorul într-o clinică unde i s-a spălat stomacul cu apă caldă, şi unde a fost supus unei diete sănătoase, unei igiene raţionale. Datorită acestui regim, acizii nocivi au dispărut din organismul său şi cu creierul împrospătat, predicatorul nostru s-a întors la amvon cu mintea limpede şi spiritul învigorat. Aflat în această nouă dispoziţie, el a declarat că împărăţia lui Dumnezeu venea pe pământ şi că vedea în persoana fiecăruia dintre cei ce îl ascultau Fraţi şi Surori!

Oamenii credincioşi ar explica acest fenomen declarând că era posedat de demoni; medicii ar susţine că creierul acestui predicator era anormal; dar adevărata cauză constă pur şi simplu în faptul că nu a respectat regulile elementare ale unei nutriţii corecte, igienice şi pure. În acest fel, el a lăsat să pătrundă în organismul său otrăvuri care şi-au exercitat acţiunea nefastă asupra bazelor facultăţii sale de-a gândi, simţi şi acţiona.

Oamenii „cultivaţi”, la modă, discută de pe poziţii opuse, cerând dovada existenţei sau inexistenţei lui Dumnezeu! Dar chestiunea este clară: dacă viaţa se desfăşoară după înaltele legi matematice ale spiritului uman, iar gândurile, sentimentele şi actele înţelepte au drept rezultat binele pentru om şi pentru apropiaţii lui, Dumnezeu există fără nici o îndoială, asta se înţelege de la sine! Dar când aceste legi, stabilite dintotdeauna, sunt încălcate, creierul omului este intoxicat de acizi; gândirea sa întunecată face ca viaţa să decurgă din ce în ce mai rău pentru el şi pentru cei din jurul său; atunci se spune că nu există Dumnezeu şi, în locul lui, îşi fac apariţia cei ce judecă. Dar, dacă Dumnezeu există, nu e nevoie de nici un fel de judecător! în

consecinţă, din acest punct de vedere, considerăm că toate manifestările anormale: minciuna, hoţia, crima, invidia, ura etc. sunt datorate acumulării nechibzuite în om a acestor acizi inutili.

Astfel, bulgarii, cu bunul lor simţ firesc, spun pe bună dreptate despre câte unul că „s-a acrit rău de tot”, sau „ce s-a mai acrit!”. Aşadar, viaţa armonioasă va începe de îndată ce oamenii vor putea fi salvaţi de această acidificare, ducând o viaţă pură şi chibzuită prin respectarea legilor naturii vii.

În acest sens, şi pentru ca celulele piramidale ale creierului să aibă o configuraţie corectă, trebuie să simţim întotdeauna elanurile şi aspiraţiile cele mai nobile şi trebuie să avem o alimentaţie simplă, care este totuşi cea mai adecvată şi mai bine asimilată.

Când toate celulele creierului sunt menţinute într-o stare normală şi funcţionează corect, capul şi chipul nostru capătă o formă faimoasă şi armonioasă, extremităţile dobândesc o simetrie armonioasă, iar plămânii şi stomacul funcţionează perfect. Atunci ne aflăm întotdeauna într-o excelentă stare de spirit, plini de bucuria de-a trăi şi gata să ne sacrificăm pentru binele semenilor noştri. Fiindcă doar omul bun şi simţit ştie să se sacrifice; omul nechibzuit este sacrificat de forţele înconjurătoare. Aceasta se petrece actualmente cu locuitorii pământului; natura înconjurătoare îi sacrifică, adică le ia viaţa. Nici o teorie ştiinţifică nu a oferit până în prezent mijlocul de-a scăpa de acest rău. De mii de ani, oamenii suferă şi mor, sunt loviţi de bolile cele mai cumplite şi cad pradă celor mai grele frământări, iar viaţa lor exterioară e plină de vicisitudini. Şi totuşi, până acum, oamenii nu au reuşit să-şi dea seama de cauzele reale ale acestei stări de lucruri şi se consolează spunând, în felul oamenilor simpli: „Aşa a făcut Dumnezeu lumea”, sau „E un rău inevitabil al vieţii omeneşti”, aşa cum susţin cu tărie raţionaliştii. Scolasticii afirmă că este o simplă iluzie; cât despre materialişti, ei atribuie răul condiţiilor vieţii exterioare. Ei bine, fie! O „iluzie”, dar care e totuşi suficient de tangibilă pentru a face să plângă lumea întreagă!

Situaţia noastră seamănă cu cea a predicatorului care susţinea că nu avem deloc nevoie de bani, că aceştia sunt o „iluzie”! Dar când unul dintre cei ce îl ascultau l-a jefuit, predicatorul nostru a început să se lamenteze, repetând cui voia să-l asculte că i s-au furat banii. Cel ce îl furase i-a spus doar

atât: „De ce vă plângeţi? Aţi scăpat de ceea ce este inutil în viaţă..”.

Banii sunt un mijloc, un instrument introdus de oameni pentru a face ca toată lumea să lucreze; el serveşte la schimbul de energie dintre ei, constituie un mijloc de comunicare şi îi încurajează să muncească, să trudească. Dar dacă banii sunt deturnaţi de la adevărata lor funcţie şi devin un instrument al nenorocirii şi al crimei, ai violării conştiinţei aproapelui şi al chinuirii celor săraci, atunci vom spune că în acest caz banii nu sunt necesari, nefiind utili şi benefici.

Trebuie să ne regăsim pacea sufletului nostru, să căutăm ce anume în noi este realmente conform cu raţiunea. O vom face nu negând, ci admiţând; nu prin metoda urii şi a maliţiei, ci prin aceea a iubirii şi a nobleţei, adică prin intermediul tuturor virtuţilor pe care le conţine spiritul uman.

Când vom începe să studiem cu înţelepciune metodele naturii inteligente şi să vedem în fiecare fiinţă un suflet viu şi conştient, vom fi foarte aproape de soluţia acestei sublime probleme a vieţii, adică vom şti cum să folosim aceste trei mari forţe: intelectul, inima şi voinţa noastră.

Vom folosi intelectul examinând atent condiţiile de viaţă; inima, căutând să avem un înţeles, o idee justă despre conţinutul acestei vieţi; şi voinţa, dându-ne seama cu exactitudine de legile vieţii şi de rezultatele sale definitive.

Trebuie să ştim că fiecare formă este necesară pentru ca un conţinut să se poată exprima prin intermediul ei; şi că fiecare conţinut este indispensabil pentru ca să se exprime sensul interior, profund al vieţii înseşi. În consecinţă, forma, conţinutul şi sensul sunt strâns legate între ele: forma cu intelectul, conţinutul cu inima şi sensul cu voinţa umană.

Când gândirea noastră este pozitivă, constructivă, posedăm forme frumoase şi adecvate în care putem plasa conţinutul divin: viaţa. De îndată ce avem acest conţinut divin, inima noastră începe să se manifeste normal şi celulele piramidale ale creierului lucrează la unison. În această stare, obţinem forţa şi echilibrul interior care dau un sens vieţii, iar acesta îngăduie voinţei să se manifeste în deplinătatea forţei sale.

Abia din momentul când ne folosim judicios de voinţa noastră ajungem să cunoaştem sensul şi plenitudinea vieţii.

Să gândim, să simţim şi să acţionăm conduşi de puritate şi de deplina corectitudine, iată ce este indispensabil pentru buna funcţionare a intelectului, inimii şi voinţei.

Esenţe ale meditaţiei

Gândurile divine

Dumnezeu nu-şi impune gândirea, dar o depune în noi pentru a vedea dacă o păstrăm.

Deseori, noi neglijăm şi pierdem gândurile şi sentimentele sale elevate, drept pentru care resimţim ulterior o mare suferinţă.

Când ai pierdut o virtute, înseamnă că ai lăsat să-ţi scape o idee divină!

Puterea gândirii

Gândirea e ceva extrem de puternic!

Trimiteţi-i cuiva, în deplină conştiinţă şi cu dragoste, un gând constructiv şi veţi putea vedea efectul.

Un gând corect aplicat are puterea de-a vindeca. Totuşi, pentru ca această experienţă să reuşească, trebuie să avem o credinţă şi o gândire puternice, care să nu admită nici o îndoială.

Cheia plenitudinii vieţii

Căutaţi-l şi vedeţi-l pe Dumnezeu pretutindeni!

Faceţi ceea ce cere dragostea! Este singura cale prin care veţi putea să obţineţi fericirea şi să reuşiţi în orice faceţi, este cheia interioară a unei vieţi pline şi împlinite.

Nu există o situaţie mai bună decât cea în care Dumnezeu trăieşte în noi şi se ocupă de treburile noastre.

„Cunoaşte-te pe tine însuţi”

Când se spune că omul trebuie să se cunoască pe sine însuşi, aceasta înseamnă că trebuie să descopere şi să iubească principiul divin aflat în el.

Pentru aceasta, e suficient să urmeze calea luminoasă trasată de Iisus, şi atunci va putea să recunoască prezenţa divină, nu numai în el însuşi, ci şi la ceilalţi şi în întreaga natură; pe lângă aceasta, îi vor fi oferite condiţiile pentru o dezvoltare pozitivă.

Purificarea

Un discipol trebuie să fie implacabil în convingerile sale, neavând voie să-şi îngăduie nici o slăbiciune, ci să se purifice complet, până la capăt.

Nu trebuie nici să vă criticaţi, nici să regretaţi, ci trebuie doar să vă constataţi greşelile şi să le îndreptaţi.

Nu uitaţi că o acţiune negativă necorectată imediat se poate transforma într-o slăbiciune gravă şi dăunătoare.

Faceţi deci ceea ce trebuie pentru ca acest microb să nu se instaleze în voi, fiindcă o dată instalat, s-ar înmulţi rapid.

Protecţiile invizibile

Să ştiţi şi să nu uitaţi că multe fiinţe înţelepte se interesează de voi şi vă ajută în fiece clipă.

Voi nu le puteţi vedea, dar trebuie să ştiţi că succesele voastre în viaţă se datorează iubirii şi solicitudinii acestora.

Raporturile lor cu voi sunt asemănătoare cu cele dintre părinţi şi copii, sau celor dintre fraţi şi surori.

Prezenţa lui Dumnezeu

Astăzi, majoritatea oamenilor îl consideră pe Dumnezeu ca pe o necesitate exterioară, ca o fiinţă care pedepseşte şi persecută, şi din această cauză simt faţă de el mai mult frică decât dragoste. Pentru ei, Dumnezeu se află în furtuni, în cutremurele de pământ, în toate suferinţele! Aceştia nu îl caută în ei, ci în afara lor.

Atâta vreme cât îl vor vedea astfel, vor rămâne departe de el.

Ceea ce trebuie să faceţi este să îl primiţi mai întâi în voi, în sufletul vostru, în inima voastră, ca expresie a gândurilor şi sentimentelor elevate, ca îndemnuri spre lucrări nobile şi dezinteresate. Şi atunci, priviţi din fiinţa voastră intimă în afară, spre natura înconjurătoare şi îl veţi vedea pe Dumnezeu în tot ce e frumos şi pur: în cerul spuzit de stele, în izvoarele limpezi, în flori, în pajişti şi în piscurile munţilor.

Ascultaţi vântul care bate: Dumnezeu este pretutindeni.

Îl veţi vedea în afara voastră şi în voi, sus şi jos, la stânga şi la dreapta.

Nu există loc pe lume unde să nu se afle Dumnezeu.

Oricând, indiferent că vă treziţi dimineaţa sau vă culcaţi seara, să ştiţi că viaţa are un sens fiindcă totul este plin de prezenţa lui Dumnezeu.

Sensul vieţii

Omul a venit pe pământ pentru a-i aduce binecuvântarea divină; din acest motiv, el poartă numele de fiu al lui Dumnezeu, de slujitor al divinului.

O nouă viaţă pe pământ

În vremurile noastre, pământul nu este încă perfect şi continuă să fie în creaţie constantă. Fiecare zi adaugă ceva nou. Fiecare epocă aduce noi elemente care îl reorganizează şi îi dau un nou aspect, o nouă direcţie.

Noua viaţă trebuie să fie aplicată pe pământ; ea îi va schimba formele introducând puterea şi frumuseţea divină.

Uniune cu invizibilul

Când te afli în faţa unei probleme, îndreaptă-ţi conştiinţa spre fiinţele înţelepte şi spune: „Cer ajutorul şi asistenţa marilor fiinţe care au străbătut aceeaşi cale pe care o străbat şi eu acum”.

Adevărata cale

Inima trebuie să fie plină de dragoste, intelectul, de înţelepciune, iar sufletul, de adevăr. Aceasta este adevărata cale.

Răsăritul soarelui

Cu o oră înainte de răsărit, soarele exercită prin energia sa o influenţă pur psihică asupra omului: este ca o baie a sufletului şi orice fiinţă se simte împrospătată în interiorul ei.

Această forţă acţionează asupra celulelor corpului, reînnoindu-le energia şi creând în organism un nou elan pentru acţiune.

Al treilea ochi

În punctul situat între sprâncene, chiar la rădăcina nasului se află un centru înzestrat cu raţiune care reglează curenţii electromagnetici care circulă în jurul ochilor.

Acest centru, pe care îl putem numi cel tăcut, e o entitate plină de raţiune, ce reglează şi organizează forţele din natură.

Fraternitatea mondială

O nouă idee de fraternitate începe să se nască; ea se exprimă prin Societatea Naţiunilor, prin aspiraţia la apropierea dintre popoare, la reciprocitatea de acţiune, acordurile economice dintre naţiuni, dorinţa ca toţi cei oprimaţi să se bucure de libertate etc.

Nu mai aşteptăm decât momentul ultim, când profetul va spune: „Să vină spiritul!” Atunci toate aceste fragmente se vor asambla într-o mare unitate, şi ne vom afla în faţa faptului împlinit al umanităţii unite în legea fraternităţii umane. Şi aceea va fi ziua resurecţiei universale pe tot cuprinsul pământului.

Lucrul cu cele patru elemente

Ca discipol, mănâncă pâinea cu dragoste şi gândeşte-te că Dumnezeu e în ea.

Bea apa cu dragoste şi gândeşte-te că Dumnezeu e în ea.

Respiră aerul cu dragoste şi gândeşte-te că Dumnezeu e în el.

Primeşte lumina cu dragoste şi gândeşte-te că Dumnezeu e în ea.

Prin cuvântul dragoste înţelegem Dumnezeu, şi Dumnezeu e pretutindeni.

Pâinea, apa, aerul şi lumina sunt conductorii vieţii.

CUPRINS